CYNTHIA POWELL

Erou de închiriat

Traducerea şi adaptarea în limba română de MIHNEA COLUMBEANU.

ALCRIS

Capitolul 1

Cade C. Jackson cunoştea vreo sută de căi de a isca o încăierare într-un bar. Intră în „Bourbon Street Boozery“, bomba preferată a delincvenţilor din Cartierul Francez, cu speranţa că nu era nevoie să le folosească. Dar Cade ştia din experienţă că o păruială bună putea fi singura cale de a face drojdiile oraşului New Orleans să ciripească.

Comandă o băutură de la gheaţă, aruncă o monedă de cinci pe tejghea şi-şi turnă paharul pe gât dintr-o suflare. Refuzând încă un rând, trecu prin dreptul unei mese unde râgâia a bere ăl mai mare şi mai tare motociclist din câţi văzuse, ajunse la tonomat şi, cu o smucitură scurtă, îl scoase din priză.

Muzica se opri. Cade aşteptă. Peste două secunde, toate privirile se îndreptaseră spre el.

- Ce-ai, dom’le, eşti sonat? întrebă barmanul.

Când motociclistul se ridică de pe scaun, una

sută
jumate de kile numai urâţenie şi draci, cu tatuajele vibrând şi nările tremurând, Cade îşi dădu seama că sonat era puţin spus.

- Auzi, bă, cap-de-rahat, mârâi malacul, scoţând un şuriu din blugi şi desfăcându-i lama de douăzeci de centimetri. Ăla erea cântecu' meu preferat. Şi dacă nu eşt-în stare să cânţ' la fel de marfă ca Meatloaf, n-ar strica să fii bun de-un caft nasol, de-o roială urgentă sau de-o rugăciune d-aia, ştii, ca-n ceasu' morţii.

Expresivul discurs fu întâmpinat cu o salvă de chiuituri şi hăhăieli beţivăneşti. Ăl Mai Tare Din Parcare se întoarse spre public, rânjind. Iar Cade aplică regula numărul trei din Ghidul Personal de Supravieţuire pe Stradă al lui Cowboy Jackson. Nu pierde nici cea mai mică ocazie.

Apucă huiduma de coada-de-cal de la ceafă, legată cu o cureluşă de piele, şi-o înfăşură pe mână şi răsuci cu putere. Cuţitul căzu la podea clănţănind, în timp ce motociclistul mugea de durere, dar Cade nu-i dădu drumul. Cu mâna liberă, ridică de pe masă un cuţit de desfăcut stridii şi îl poziţionă la baza scalpului slinos al lui Nea Caisă.

- Stai jos, capsomane, că de nu, îţi iau pletanele cu mine amintire.

De astă dată, chiotele şi fluierăturile din salon trecură de partea lui Cade.

5

Capsomanul se aşeză.

- Stai, nene, la un loc, că patru ani mi-a luat ca să-mi crească! Şi ce mama dreacu' vrei de la mine?

Cade îi eliberă coada, înfipse cuţitul în masă şi se adresă mulţimii adunate în jur:

- Informaţii.

Scoase un mic desen din buzunarul de la spate al blugilor şi-l arătă celorlalţi.

- Nu vreau decât câteva informaţii...

* * *

Peste o jumătate de oră, Cade mergea pe Royal Street, scrutând şirul de vitrine elegante, în căutarea adresei. Se opri în faţa unei clădiri de cărămidă, cu etaj, mijind ochii spre număr. Cuvintele „Heirloom Antiques" erau pictate cu litere fluide pe geamul vitrinei, încadrând obiectele de artă, mobila veche şi diversele nimicuri expuse. In colţul din stânga, jos, era pusă inscripţia „închis", între statuia de marmură a unei femei zvelte şi abajurul de mătase cu ciucuri al unei lămpi de porţelan pictat.

Cade nu se deranjă să încerce uşa, preferând intrarea din curticica mică şi izolată, unde se ajungea

printr-o poartă de fier forjat, înaltă şi îngustă. Poarta era încuiată, dar Cade auzi sunetul slab al unei ape curgând, simţi mirosul seducător de iasomie şi văzu silueta erotică a unei femei umblând prin grădina

verde şi răcoroasă din spate.

Fascinat, Cade se apropie să vadă mai bine.

Şi-i plăcu ceea ce văzu. Trăsături fine, uşor exotice, o cascadă de păr despletit care abia atingea umerii supli, piele mătăsoasă, bronzată, de culoarea cafelei cu lapte. Ceea ce-l interesa cel mai mult, însă, era felul cum se mula rochia albă de bumbac pe curbele zvelte ale trupului. Era închisă în talie cu un cordon ca o panglică, lăsând un triunghi mare de piele expus deasupra ombilicului. Sânii îi erau plini şi se legănau liberi, acoperiţi doar de stratul subţire de bumbac. Femeia uda nişte plante, cu o stropitoare în mână, şi de fiecare dată când se apleca, materialul părea gata să se desprindă de pe trupul ei. Cade se ruga ca aşa să se întâmple.

Apoi, femeia îngenunche pe pământ, iar partea de jos a rochiei se desfăcu în lături, dezgolindu-i gleznele subţiri, picioarele lungi şi cele mai păcătoase coapse pe care şi le-ar fi putut imagina un bărbat. Cade privi din nou numărul de deasupra uşii, ca să se asigure că nu greşise adresa, deşi ar fi preferat ca, în cazul unei confuzii, să nu afle încă.

Avea sarcina de a o găsi pe o anume Martinique Duval şi a sta de vorbă cu ea. Conform raportului de la poliţie, această femeie era ultima persoană care-l văzuse pe cel urmărit. Din câte ştia Cade, era singura care l-ar fi putut identifica. Dar, în loc să apese butonul soneriei şi să se prezinte, continua s-

o privească pe furiş.

Dacă nu era domnişoara Duval, i-ar fi fost cam greu să-i explice ce căuta acolo. Iar dacă era domnişoara Duval, ştia că-l aşteptau probleme şi mai mari.

Cade începu să-şi dea seama cât de mari erau problemele când simţi lovitura. Aplicată de la spate, drept în ţeastă. O durere ascuţită, căldura liniştitoare a unui lichid cleios prelingându-i-se pe tâmple. Ultimul lucru pe care-l văzu înainte de a-şi pierde cunoştinţa fu femeia în alb, care intra în casă.

Cade conchise că, oricine ar fi fost, mare păcat era că n-avea să trăiască destul ca s-o cunoască.

* * *

Martinique Duval descuie poarta grea de fier forjat, o deschise larg şi-şi împinse pubela de gunoi spre locul obişnuit de pe marginea trotuarului. Căscând, privi pe Royal Street ca să se asigure că maşina gunoierilor nu trecuse deja. Apoi se întoarse în aparta-

mentul ei din curte, în timp ce Ming şi Ching, cele două pisici maidaneze pe care le adoptase, se repeziră afară pe poartă, spre bordură.

Martinique gemu. Era o oră prea timpurie ca să fugărească două mâţe nărăvaşe prin tot Cartierul Francez, mai ales în cămaşă de noapte şi halat, înaintea cafelei de dimineaţă.

8

- Treceţi imediat înapoi, vagaboandelor!

Dar Ming şi Ching nu-i dădeau nici cea mai mică atenţie. Erau prea ocupate să inspecteze trotuarul, repezindu-se de la o ladă de gunoi la următoarea, adulmecând după tot ce putea mirosi cât de cât interesant. Ming se îndreptă spre un camion de mobilă parcat la bordură şi o zbughi pe sub botul lui, dispărând. Auzindu-i mieunatul, Ching o urmă.

Martinique oftă, ocoli prin faţa camionului şi văzu imediat ce anume le fascina pe pisicile ei. Culcat cu faţa la pământ în rigolă, cu picioarele încălţate în cizme, desfăcute pe trotuar, zăcea trupul unui bărbat.

Il privi lung, cu un amestec de milă şi dezgust. Alt beţiv căruia i se rupsese filmul. Cartierul Francez era plin de-alde ăştia, graţie barurilor, nightcluburilor şi cluburilor de strip-tease care se înşirau pe Bourbon Street.

Acesta, însă, alesese un loc extrem de nepotrivit. Imediat ce oraşul se trezea şi începea traficul de

dimineaţă, risca să-l calce pe cap vreo maşină. Martinique făcu un pas înainte şi, prudentă, îl lovi uşurel în coaste cu vârful papucului ei de satin.

Omul nu se mişcă.

Ming şi Ching circulau încoace şi-ncolo pe lângă el, mirosindu-l. Martinique se încruntă. Îi trecu prin minte că era posibil ca omul să fi întrecut măsura,

intrând în comă alcoolică.

Işi înghiţi nodul din gât. Mai asistase la aşa ceva, numai că data trecută victima nu fusese un necunoscut.

Alungându-şi neplăcuta amintire, se aplecă şi încercă să descopere dacă omul mai respira. Mirosul de whisky stătut îi ajunse la nări, amestecat cu duhorile înecăcioase ale gunoiului din seara trecută. Amestecul o făcu să icnească, dar îşi ţinu respiraţia şi-şi lăsă capul până aproape de al lui, ascultându-i răsuflarea.

Era slabă, dar se auzea. Martinique oftă uşurată. Bine măcar că nu murise.

Apoi, însă, observă sângele.

Era ruginiu, închegat, încleindu-i şuviţele lungi de păr negru. Cursese dintr-o mică rană din creştet, prelingându-se peste buclele brunete, pentru a mânji cleios conturul dur al tâmplei. Martinique înjură încet. Rana nu părea să-i pună

viaţa în pericol, dar n-ar fi stricat să cheme o ambulanţă. înainte, însă, trebuia să-l mute de-acolo.

Iar ideea n-o încânta deloc. Dacă era lovit serios la cap, risca să-i agraveze starea. Insă nici să-l lase în stradă nu putea. Chiar dacă şoferul maşinii de mobilă reuşea să-l evite, următoarea maşină risca să-i facă piftie creierii.

Martinique încă mai analiza posibilităţile, când la colţ apăru menajera ei, apropiindu-se cu un mers

tacticos. Ming şi Ching abandonară imediat trupul inert, alergând în întâmpinarea Adorei, sursă sigură şi constantă de bunătăţi. începură să se gudure pe lângă gleznele ei, torcând şi mârâind afectuos.

Martinique zâmbi.

- Slavă Domnului!

Adora se aplecă să mângâie pisicile, apoi se ridică din nou, statuară, în rochia ei largă din batic de mătase. îl privi pe omul din rigolă, încruntată.

- Ptiu, scuipă ea scârbită pe trotuar. Un terchea-berchea.

Martinique dădu din cap.

- E rănit. Cred că are nevoie de ajutor.

Adora clătină din cap amenințător, cu cerceii de aur sclipindu-i în lumina dimineţii.

- Ha! Singur s-a lovit, aş zice. Pileala peste măsură... Aşa un bărbat, praf i-e trupul. Şi sufletul, cine să-l mai ajute? Lasă-l în pace, Nikki.

Martinique îşi muscă buza de jos. Ştia că Adora era o femeie încăpăţânată şi nu putea s-o condamne. Nici pe ea n-o bucura prea mult situaţia. In fond, nu era problema ei. Dar, ceva nedefinit o ţinea în loc. Nu-l putea lăsa în voia sorţii. Numai că trebuia s-o convingă pe Adora...

-Ai dreptate, îi spuse ea calmă bătrânei. Probabil nu mai are nici o şansă. Mă îndoiesc că-l mai poate salva cineva.

Adora o privi cu suspiciune.

11

- Hmmm. N-am zis că nu mai poate fi salvat. Am zis numai că nu merită să-l salvezi.

Il privi mai bine, cu interesul profesional sclipindu-i pe neaşteptate în ochii negri.

Martinique zâmbi în sinea ei. Reuşise să-i deştepte instinctele de tămăduitoare netradiţională. Trecutul spiritual al Adorei combina credinţe din culturile africane, caraibiene şi creol-franceze, într-un potpuriu mistic tipic pentru New Orleans. Se spunea că avea talente medicinale şi metafizice foarte puternice. Iar bărbatul din rigolă reprezenta o provocare clară la adresa reputaţiei ei.

Adora îi puse o mână pe capul însângerat şi umezit de ceaţa dimineţii.

- Ar fi oarece căi... sugeră ea, cu o voce înceată şi misterioasă.

Ridică privirea spre Martinique şi, când ochii li se întâlniră, râseră amândouă.

- Reao ce eşti! o dojeni Adora. Te-or pedepsi *orisas* fiindcă ai tras pe sfoară o biată bătrână.

Martinique zâmbi şi ea.

- O biată bătrână care arată ca o regină şi vorbeşte atât de aspru încât până şi aligatorii se tem de ea? O femeie care...

- Las-o moartă, Nikki! o întrerupse Adora, cu ochii strălucindu-i de plăcere. Mai bine ia-l de braţe, şi eu am să-l apuc din partea ailaltă.

Martinique dădu din cap şi, împreună, reuşiră să-

l întoarcă pe spate. Mirosul, însă, era atât de puternic, încât Martinique trebui să-şi întoarcă într-o parte capul. Scrâşnind din dinţi, îl apucă de subsuori şi trase din răsputeri.

Spre deosebire de atâţia beţivi pe care-i văzuse pe străzi, acesta nu era lihnit de foame. Trupul îi era masă solidă de muşchi compacţi, greu şi rigid ca statuia de bronz din magazinul ei. Lui Martinique îi scăpă un geamăt, în timp ce pe ceafă i se prelingeau picături mici de sudoare. Ăsta era norocul ei, să se pomenească în faţa casei cu un derbedeu bine clădit.

Domnul August, îşi spuse ea amărâtă. Masculul feroce pe luna în curs. Hobby: târâtul prin cârciumi şi îngurgitatul de whisky în doze mari, fără sifon. Sportul favorit: aghioasele prin şanţuri.

Trase adânc aer în piept si îl expiră din nou, într-un oftat prelung. Ce risipă...! Mai ales din partea unui om care părea să fie în floarea vârsei. Un dus si o dezalcoolizare, si ar fi putut să devină un cetăţean viguros, productiv. Din păcate, era la fel de greu de cărat ca o tonă de cărămizi - si, probabil, la fel de greu de reabilitat.

Noroc că nu aveau mult de mers. In câteva minute, ajunseră cu el în curtea umbrită, la adăpost. Martinique se aşeză pe cărămizile acoperite cu muschi, ţinând în poală capul necunoscutului. Nu-i prea venea să-l lase cu rana deschisă pe pământul

dur.

- Ar trebui să chemăm salvarea, spuse ea, privind-o îngrijorată pe Adora. L-am zdruncinat atâta, încoace si-ncolo, si tot nu si-a revenit... Şi tremură... adăugă ea, simţind o trepidaţie usoară prin braţele goale ale străinului.

- De la umezeală, chibzui Adora. Şi tu ai dârdâi, fato, dacă n-ai avea nimica decât o lespede rece de ciment ca asternut. Băiatul ăsta are nevoie de-o pătură.

închise poarta si urcă pe scara arcuită, de fier, spre apartamentul de la etaj, dispărând înăuntru.

Privind pentru prima oară chipul străinului, Martinique simţi un fior ciudat, în care identifică o puternică senzaţie de soc.

Domnul August nu avea numai un trup perfect. Avea pometi înalţi, cizelaţi, cu obrajii coborând oblic spre bărbia pătrată, îndărătnică. Avea un nas impecabil, drept, cu excepţia micii denivelări aspre din locul unde, probabil, şi-l rupsese demult. Avea sprâncene negre, arcuite în sus, şi mai avea o gură fermă, autoritară, şi o piele netedă şi bronzată.

Era un chip insolent. Neînduplecat. Pesemne ceilalţi se dădeau la o parte din faţa lui, făcându-i loc. Iar femeile îl priveau lung şi-şi plăsmuiau dorinţe prea intime pentru a fi dezvăluite.

Alte femei, conchise Martinique. Nu ea. Ea era prea familiarizată cu bărbaţii de teapa lui. Bărbaţi

care-şi satisfăceau poftele şi nu lăsau în urma lor decât inimi frânte. Tipi duri, cărora le plăcea whisky-ul tare şi femeile slabe.

Dar Martinique nu era slabă. Iar bărbaţii duri şi periculoşi n-o interesau. Nici chiar dacă aveau un chip fascinant. Un chip prea aspru pentru a putea fi considerat frumos.

Dădu să-i înlăture o şuviţă de păr de pe frunte, dar se opri. Ce făcea? Cu doar câteva momente în urmă, gândul de a-l atinge o umpluse de dezgust. Iar acum, abia îşi mai putea stăpâni instinctul de a-şi trece degetele peste liniile dure ale feţei lui, de a şi le plimba printre şuviţele negre de păr des. îşi strânse mâna pumn, impunându-şi să se stăpânească.

Numai Ming şi Ching nu păreau să aibă nimic împotriva lui. începuseră să exploreze acea nouă făptură atât de meticulos pe cât le permiteau nasurile lor de pisici. Ming era mai prudentă şi-şi ţinea mustăţile la cel puţin un deget distanţă de trupul inert. Nu putea şti niciodată când se poate trezi o fiinţă atât de mare, făcând o mişcare bruscă.

Ching numai sfios nu era. Şi nu-i plăcea ca un mascul străin să-i invadeze teritoriul personal. Aşa că, pentru a nu încăpea nici o îndoială cine era stăpânul, se postă lângă străin, îi întoarse dosul şi-i stropi braţul gol cu un jet cald de urină pisicească.

Prima senzaţie de care fu conştient Cade era

aceea a unui lichid cald şiroindu-i pe braţ. Se întrebă dacă femeia cu care era în pat se apucase de cine ştie ce jocuri sexuale perverse. N-ar fi avut nimic împotrivă, dar nu era sigur că în dimineaţa aceea avea energia necesară. Pesemne că seara o făcuse lată, dacă acum se trezea într-un asemenea hal. Ce păcat că nu-şi mai amintea nimic. Nici măcar numele ei nu şi-l amintea.

Făcu un efort să deschidă ochii. Clipi o secundă, dar îi închise imediat în faţa luminii orbitoare a dimineţii. Lumina dimineţii? Şi la urma urmei, unde naiba se afla?

Apoi, începu să-şi aducă aminte. Cineva îl pocnise în cap de la spate, mai-mai să-i zboare creierii pe urechi. Cineva încercase să-l omoare. Şi, ţinând seama de amorţeala îngheţată care-i înţepenea trupul, părea să fi reuşit. De data asta, dăduse în primire. Făcuse skanderberg cu doamna-cu-coasa şi pierduse. Cowboy Jackson era mort ca un şobolan de baltă în burta unui şarpe cu clopoţei.

Deschise ochii din nou, mai prudent de astă dată, şi-şi dădu seama că undeva, cumva, cineva făcuse o mare greşeală, trimiţându-l în rai. Altfel, cum să-şi explice incredibila vedenie care-i plutea pe dinaintea ochilor? Era o femeie care-l privea cu o emoţie greu de recunoscut. îngrijorare sinceră. O femeie cu o faţă de înger.

îi ţinea capul în poală, iar Cade privea cei mai

dulci şi mai sexy ochi verzi pe care-i văzuse vreodată. Avea părul bogat şi mătăsos, trăsăturile elegante şi armonioase, buzele proiectate de inspiraţia divină. Pe toţi dracii, da, trebuia să fie un înger, pentru că pe Pământ nu exista nimic care să arate atât de frumos.

Apoi, prin conştiinţa lui desprinsă de trup se infiltră un gând neaşteptat şi nebinevenit. Poate că, în fond, nici nu era reală. Poate că avea un soi de iluzie produsă de moartea creierului. Cel mai înţelept ar fi

fost să stea aşa cum era şi s-o savureze. Dar Cade rareori făcea lucrul cel mai înţelept. Era obişnuit cu o viaţă de pericole.

întinse mâna s-o atingă.

Faţă-de-înger i-o dădu la o parte.

- Ba mută-ţi gândul, domnule.

Cade se încruntă, cam nedumerit. Suna ca un răspuns pe care l-ar fi primit mai degrabă în timpul vieţii. Iar simpla mişcare a mâinii îi dăduse, cumva, dureri de cap. Sângele îi vâjâia prin urechi, iar durerea era atât de ascuţită încât îi provoca o stare de vomă. Oare în cer aveau dureri de cap? Sau îi făcea Dumnezeu cine ştie de banc cosmic, înainte de a-l expedia mai spre sud? îşi duse mâna la creştet, gemu şi o coborî din nou.

- Nu te mişca, îi spuse Faţă-de-înger. Adora aduce o pătură ca să te acoperim.

îşi duse la nas o mână delicată, adăugând:

- Deşi probabil va trebui să-i dăm foc, după aceea.

Cade clipi din ochi, nedumerit. Categoric, numai ca un înger nu vorbea. înghiţi în sec, cleios, şi printr-un efort de voinţă reuşi să vorbească.

- Asta ce-ar vrea să însemne?

Privindu-l cu ochii aceia verzi, nemaipomeniţi, necunoscuta strâmbă din nas a silă.

- înseamnă că puţi.

în sfârşit, Cade reveni cu picioarele pe Pământ. Mda, semăna tot mai mult cu lumea reală, aşa cum şi-o amintea el. Dură şi nemiloasă. O cunoştea mai bine decât i-ar fi convenit.

Trase adânc aer în piept şi-şi simţi propriul miros. Al dracului să fie dacă Faţă-de-înger n-avea dreptate. Mirosea ca un şobolan de canal care dormise într-o băltoacă de lături. Iar în gură avea un gust ca al respiraţiei de aligator. Combinaţia îi întorcea stomacul pe dos.

Mai inspiră o dată, rugându-se să se controleze destul cât să nu borască în poala lui Faţă-de-înger. Din păcate, rugăciunile lui rareori îşi primeau răspunsul.

- îmi pare rău, iubito, spuse el, hotărându-se s-o avertizeze din timp, dar sunt pe cale să restitui micul dejun.

Şi, întorcând capul într-o parte, îşi vărsă maţele

pe cărămizile din curte.

în mod surprinzător, aproape imediat se simţi mai bine. La fel de surprinzătoare fu reacţia lui Faţă-de- înger. Nu părea prea mulţumită, dar nici nu-i lăsă capul să cadă pe jos. O adevărată doamnă.

Cade se chinui să se ridice în şezut. Poziţia cu capul în poala cucoanei nu era neplăcută, dar nici prea utilă. Se putea obişnuit cu ea atât de mult, încât n-ar mai fi

vrut să plece. Iar pentru un vânător de recompense hârşit ca el, nu era niciodată înţelept să stea prea mult în acelaşi loc.

Cel mai bine ar fi fost să obţină informaţiile şi să plece. Scrâşnind din dinţi, se săltă în capul oaselor, cu un geamăt slab, şi-şi rezemă fruntea de genunchi.

Martinique ridică privirea, uşurată, când menajera ei strigă din capul scării:

- Deci, se hotărî să se-ntoarcă printre cei vii, hai?

Apoi, Adora coborî spre Martinique şi străin. Ducea
în braţe o pătură mare, iar de degete îi atârnau câteva punguţe legate cu şireturi.

- Poate că n-o să trebuiască să prăpădim pătura asta de soi şi punguţele de *mojo* pentru el, la urma urmei. Ce-ar fi să deschid eu poarta, Nikki, şi să vedem dacă-i în stare să găsească singur drumul?

Martinique îl privi pe necunoscut cu un amestec de scepticism, îngrijorare şi nemulţumire. într-adevăr, de ce nu l-ar fi lăsat să-şi rezolve singur mahmureala? Fiindcă îl doare rău, îşi răspunse tot ea. Fiindcă pare genul de om care n-ar cere ajutor, oricâtă nevoie ar avea.

- Poate ar trebui totuşi să chemăm salvarea, propuse ea.

Adora râse gros, gutural, cu un sunet ca de butoaie rostogolindu-se.

- Nu vine salvarea pentru d-alde el! Oricum, nu pare să se fi lovit aşa de rău. Un piculeţ de sânge şi-atâta tot. îl lecuieşte o punguţă de *mojo.*

Puse pătura jos, alese o pungă mică şi începu s-o scuture peste capul străinului. Scame palide de praf şi cojiţe de plante uscate cu miros straniu începură să se presare peste părul şi umerii lui.

- Ce nai...?

Omul înălţă capul, privind-o iritat pe Adora, cu ochii îngustaţi.

- Lasă-mă-n pace, femeie! Nu-s un beţiv pe care să-l salvezi cu farmecele tale de baltă. Şi n-am nevoie de nici o ambulanţă.

- Hmpf! pufni Adora, făcând un pas înapoi. Drace!

- Trebuie să consulţi un medic, spuse încet Martinique. Eşti rănit.

îl privi cum îşi atingea uşurel capul, cu o mână bătătorită.

- Am păţit-o şi mai rău, spuse el. Şi, câtă vreme nu-mi curg creierii pe la spate, nu pun eu piciorul în nici un spital. Acolo e pe muritelea. Intri pentr-un fleac ca ăsta, şi pân-să te dezmeticeşti îţi şi agaţă o etichetă de degetul mare de la picior şi - hop! - în sertăraşul cu gheaţă! Nu, duduie, mulţam frumos. Mai bine mă duc singur.

- Cum pofteşti, răspunse rece Martinique. Dar data viitoare fă bine şi alege-ţi alt loc unde să leşini. N-a lip-

sit mult să-ţi facă terci capul un camion de mobilă. Iar o porcărie din asta în faţa magazinului meu mi-ar putea afecta neplăcut afacerile.

Necunoscutul îi zâmbi cu admiraţie la adresa umorului ei cinic, privind-o amuzat cu ochii lui albaştri si adânci ca un *bayou* luminat de lună si un zâmbet languros şi leneş precum vara în Louisiana.

Martinique, însă, nu zâmbi.

- Bine, atunci, dacă tot pari să te simţi mai bine, domnule...

- Jackson, o informă el, trecându-şi meditativ o mână peste obrazul nebărbierit. Cade Jackson. Prietenii mă numesc Cowboy.

Cu un zâmbet pe care-l spera cât mai politicos şi dezinteresat, Martinique răspunse:

- Foarte bine, domnule Jackson. Acum, că te-ai trezit din beţie, n-ar strica să-ţi vezi de drum. Am

aici un magazin şi...

- M-am trezit, zici? Ascultă, Faţă-de-înger, am încercat să-i spun Madamei Doftoroaia aci de faţă, şi-ţi spun din nou şi ţie, că nu sunt şi nici n-am fost beat.

Faţă-de-înger? Martinique simţi un junghi în piept. Nu-i plăcea că o numea aşa. Şi mai mult o nemulţumea speranţa bruscă, iraţională, că s-ar fi putut să-i spună adevărul. Că, cine ştie cum, îl judecase greşit.

Se încruntă, cu o expresie sceptică.

- Te-am găsit zăcând fără cunoştinţă lângă bordură. Leşinat şi duhnind a whisky tare şi ieftin. Cum explici asta?

Jackson îşi trecu o mână peste ochi, apoi o privi cu o expresie neînduplecată, gen crezi-ce-vrei.

- Eroare de judecată.

Martinique îşi încrucişă braţele pe piept, privindu-l cu un zâmbet răutăcios.

- Mie-mi spui?
- Uite ce e, Faţă-de-înger...
- Nu-mi zice aşa.
- Sigur, scumpete, da'...
- Nu sunt scumpetea ta! încearcă „domnişoară Duval". Crezi că eşti destul de treaz ca să ţii minte numele?

Cade Jackson întinse o mână, trăgându-i uşor bărbia spre el. Martinique îi simţi degetele aspre şi

bătătorite pe suprafaţa delicată a pielii. Era o atingere blândă dar erotică, insistentă, ca a pielii tăbăcite pe mătasea cea mai fină. în clipa aceea, înţelese ce fel de amant ar fi fost. încet, necruţător şi foarte sigur pe sine. Sigur pe reacţia femeii faţă de el.

Ochii lui adânci ca un lac priveau drept într-ai ei.

- Domnişoara Martinique Duval, dacă nu mă înşel. Exact femeia pe care o căutam. Dar nu-ţi face griji, Faţă-de-înger. Eşti genul de femeie pe care bărbaţii şi-o amintesc şi-n vis. N-aş putea să te uit nici dac-aş vrea.

Capitolul 2

Martinique îl privi şocată pe străin. Nu, se corectă ea, nu era tocmai un străin. Cunoştea bine genul. Era o adevărată belea în blugi. Testosteron la robinet. Iar ea era exact femeia pe care o căutase.

Ei bine, Cade Jackson era exact genul de bărbat pe care învăţase să-l evite. Genul pe care îl adorase mama ei. Angele avusese întotdeauna o slăbiciune pentru lupii singuratici aventurieri şi nepăsători. Nişte rataţi seducători, cu vorba mieroasă, care-şi trăiau viaţa în viteza a patra. O liotă de pierde-vară care transformaseră micul lor apartament de deasupra barului din Cartierul Francez în Clubul Hahalera-Lunii.

Dar Martinique n-o învinuia complet pe Angele

pentru vulnerabilitatea ei în faţa derbedeilor arătoşi. Atracţia faţă de bărbaţii care nu se însoară niciodată

era o meteahnă genetică a tuturor femeilor din spiţa Duval. Un defect fatal care data de câteva generaţii.

Stră-străbunica lui Martinique fusese metresă la curţile regale franceze. Străbunica ei rămăsese neuitată ca frumuseţe de moravuri uşoare, cu numeroşi admiratori, un copil şi nici un soţ. Mama lui Martinique respectase tradiţia familiei, cu o carieră croită pe măsura epocii ei. Angele fusese stripteusă, gata să cadă în braţele oricărui bărbat chipeş şi hotărât să nu-şi ia nici un fel de angajamente.

Fiica ei, însă, era hotărâtă să nu le păşească pe urme. Şi, după douăzeci şi opt de ani de viaţă atentă şi precaută, acumulase o experienţă îndestulătoare.

- îmi... îmi ştii numele? întrebă ea încet, impunându-şi să ignore emoţiile nedorite care-i fremătau în suflet.

N-ar fi trebuit să-i fie greu să se descurce cu el. Individul care o mângâia pe obraz fusese cules din şanţ, nu era tocmai prinţul visurilor ei.

Cade îşi coborî în sfârşit mâna, dar ochii nu i se abătură dinspre faţa ei.

- Meseria mea e să ştiu, Faţă-de-înger.

- Şi ce fel de meserie ai, domnule Jackson?

îi trecură prin minte câteva posibilităţi, dar nici

una dintre ele nu era legală. Cea mai legitimă carieră pe care i-ar fi putut-o atribui era cea militară, dar nu şi-l prea putea imagina primind ordine.

Cade se ridică încet, scoase o carte simplă de vizită din buzunarul de la spate al bulgilor şi o aruncă spre Martinique.

- Sunt vânător de recompense, domnişoară Duval. Urmăresc escroci, spărgători, hoţi, inculpaţi în libertate care s-au dat la fund... Nu fac mofturi, atâta vreme cât sunt bine plătit.

Adora râse neîncrezător.

- Şi cum ai să-mi prinzi un pungaş, mă rog, dacă nu ştii nici să găseşti drumul spre casă, noaptea? Hai înăuntru, Nikki. Cowboy-ul ăsta nu-i bun de nimica. Acuş o să te prade, ca hoţomanul ăla de săptămâna trecută care s-a autoservit cu cele mai scumpe două tablouri de-ale tale.

Martinique merse spre banca de beton din grădină şi se aşeză, studiind cartea de vizită. Nu conţinea prea multe. Numai numele lui Jackson, un număr de telefon şi o adresă obscură din Acadiana. Se prea putea ca Adora să aibă dreptate. Iar Martinique era sătulă de bărbaţii care încercau s-o lase fără confortul şi securitatea pentru care luptase atât de mult.

Nimeni nu-i dăduse pe tavă un magazin de antichităţi prosper. Nimeni nu-i dăduse pe tavă

nimic. Magazinul creat de ea era mic, dar avea clientelă şi îi aparţinea numai ei. Nimic n-o înfuria mai mult decât un infractor care găsea că avea dreptul să-i ia ceva pe degeaba.

Dar nu se putea îndura să creadă că Jackson era un asemenea om. în fond, dacă ar fi avut bani, chiar şi de-ai altora, ar fi dormit într-un pat regal, la Royal Orleans, nu pe strada ei. Şi câţi spărgători se prezentau politicos înainte de a da lovitura? Tâlharii nu veneau cu cărţi de vizită. Cel mai recent folosise în schimb un cuţit.

- E-n regulă, Adora. Poţi să mă laşi singură cu el. Cred că acum am nevoie de-o cafea, mai degrabă, decât de protecţia ta.

Adora făcu un pas spre casă, dar continua să ezite, încă sceptică.

- Du-te, o îndemnă cu blândeţe Martinique. Dacă încearcă ceva, am să...

Se opri, încercând să găsească o ameninţare destul de convingătoare pentru a-l descuraja pe Cade Jackson.

- ...am să văd eu ce fac! încheie ea, plouată.

- Pare interesant, replică Jackson, imediat ce Adora dispăru în casă. Puteam să jur că eşti genul care se lasă greu.

Martinique îl privi încruntată. Dacă meseria de vânător de recompense cerea tupeu, putea pune pariu că Jackson era un adevărat expert.

- Şi eu, care credeam că un om pe care tocmai l-am salvat de la o moarte sigură ar avea măcar bunul simţ de a se arăta recunoscător...
Zâmbetul lui Cade se lăţi, iar ochii albaştri i se încălziră destul cât să topească piatra.

- Faţă-de-înger, toată dimineaţa am visat numai căi de a-ţi mulţumi, dar nici una nu e prea decentă.

- încearcă să pleci, îi propuse ea politicos, arătând spre poartă.

Dar, în loc de a se conforma, Cade trase de sub mangolie un scaun de grădină greu, îl puse în faţa ei şi se aşeză, ca la el acasă. Dezinvolt, îşi frecă o pată de lângă rădăcina braţului, neagră ca de cerneală, pe care umezeala dimineţii nu i-o ştersese. în sfârşit, renunţă şi se rezemă de spătar, privind-o în ochi pe Martinique, deconcertant de direct.

- Dai pe uşă afară un om care tocmai a scăpat de la o moarte sigură, fără a-i oferi o cafea măcar? Rişti să se-aleagă praful de tot efortul tău nobil. Dacă leşin a doua oară şi va trebui să mă salvezi din nou?

Martinique îl privi cu îndoială. Acum, treaz de-a binelea şi din nou stăpân pe sine însuşi, Cade Jackson nu mai părea deloc să aibă nevoie de a fi salvat.

îi zâmbi dulce.

- Leşină din nou, domnule Jackson, şi poţi sta o veşnicie să porţi urme de cauciucuri pe trup. Şi-

acum, mai bine spune-mi ce cauţi aici. Nu ţin ascuns în beci nici un hoţ pe care să-l duci în faţa justiţiei. Altceva nu-mi imaginez ce ai putea dori de la mine.

Cade se rezemă de spătar, ţanţoş şi nepăsător, privind-o cu interes.

- Nu-ţi imaginezi? întrebă el încet. Ei, cred că ăsta-i semn bun. Nu-mi place să primesc palme în obraz. Asa că ar fi mai bine să-mi văd de treabă.
- Ar fi mai bine, fu Martinique de acord.
- Jegul care ţi-a prădat magazinul e cel pe care-l urmăresc.

Martinique clipi din ochi, surprinsă.

- Ştii cine mi-a furat tablourile?

Cade dădu din cap.

- Ii cunosc cazierul. Are antecedente penale. Un las de carieră, pe care legea n-a reusit să-l prindă. Un las cu un preţ gras pe capul lui, dacă-l aduc în faţa autorităţilor.

Isi agăţă degetele mari în mânecile suflecate ale tricoului, zâmbindu-i încet, satisfăcut.

- Iar tu, Faţă-de-înger, mă vei ajuta să-mi încasez recompensa.

Martinique râse scurt, neîncrezător.

- Sigur. Asteaptă-mă doar un minut, să-mi iau pistolul si vesta anti-glonţ.
- Drăguţ că te oferi, replică el tărăgănat, dar nu e necesar. Am propria mea armă.

Pe un ton mai coborât, ruginit si ucigător, continuă:

- Nici o grijă, nu trag decât în caz de nevoie. Din păcate, infractorii morţi nu fac nici două parale. De obicei, îmi primesc banii numai dacă-i prind vii.

Martinique se înfiora, surprinsă de cuvintele lui neînduplecate. Ştia prea bine că avea puterea necesară pentru a şi le pune în aplicare.

- Cum m-ai găsit? îl întrebă, încercând să cârmească discuţia spre o zonă mai sigură.
- Din raportul poliţiei. Semnalmentele răufăcătorului date de tine corespund perfect cu ale celui pe care-l caut eu. Constituţie peste medie, păr brunet sârmos, lins pe spate, şi un tatuaj obrăznicuţ pe braţul stâng. Mai ţii minte ce scria acolo, iubito? „Dă-mi la buci.“ Asta zic şi eu invitaţie cordială. Şi am de gând să-i primesc oferta.
- Şi cum prevezi să reuşeşti ceea ce n-a putut face toată poliţia din New Orleans?

Dar, încă înainte de a-i fi pus întrebarea, Martinique intui răspunsul. Cade Jackson era un om care nu ştia decât de propria lui lege. După toate prin câte trecuse, încă mai arăta imposibil de oprit.

- Prin perseverenţă, Faţă-de-înger. Rentează.
- Iar eu ce voi avea de făcut?
- îmi poţi completa cunoştinţele. Eşti singura martoră oculară care l-a văzut la faţă.

Scoase din buzunarul blugilor un mic desen şi i-l arătă.

Era o copie după portretul-robot reconstituit la poliţie, conform descrierii făcute de ea.

- Eşti singura care l-a văzut pe Picasso fără mască, adăugă el.

- Picasso?

Cade ridică din umeri.

- Aşa i se spune. Are slăbiciune pentru operele de artă scumpe. Nu ia decât picturi costisitoare. Şi-i place şi să-şi terorizeze victimele. Preferă să folosească un cuţit.

Martinique nu-l putea contrazice. Banditul intrase pur şi simplu în magazinul ei, în timpul programului, ameninţând-o cu cea mai ascuţită şi urâtă armă pe care o văzuse ea vreodată, şi-i ceruse tablourile de pe perete. Martinique îşi păstrase calmul, iar după aceea o cuprinsese groaza, apoi furia.

Mimi, asistenta ei, tremurase de frică, dar Martinique reuşise să-i predea hoţului tablourile fără să clipească. După care îl privise neputincioasă cum desprindea pânzele din rame şi le făcea sul.

Mimi plânsese. Martinique clocotise de furie. Iar hoţul plecase cu prada.

- Tipul ăsta i-a costat bani serioşi pe mai mulţi comercianţi de antichităţi, îi spuse Cade. Asociaţia Anticarilor vrea să fie prins. Şi oferă o sumă foarte tentantă pentru cine pune mâna pe el. In cazul de faţă, acel cineva sunt eu. Cu ajutorul tău, adică,

dulceaţă. Iţi mai aminteşti cum a avut loc jaful, nu-i aşa?

Îşi amintea, ba bine că nu. încă i se mai făcea rău doar gândindu-se. Nu o durea numai valoarea celor două tablouri pierdute, ci şi ceea ce reprezentaseră. Furându-i pânzele, hoţul îi răpise şi visurile.

Îşi făcuse planuri cu banii aceia, planuri de care depindea toată viaţa ei. Din vânzarea lor ar fi trebuit să plătească avansul pentru o casă mică în cartierul rezidenţial. Nu o casă ca oricare alta, ci un cămin adevărat, în zona unde locuia vechea gardă din New Orleans, societatea din care Angelé nu făcuse parte niciodată.

Poliţia nu reuşea să dea de urma făptaşului, iar poliţa ei ieftină de asigurare nu însemna nimic. Ideea că Jackson l-ar fi putut face pe Picasso să-şi plătească fapta, poate chiar să-i recupereze tablourile, era extrem de atrăgătoare.

Şi exista o anumită posibilitate de a reuşi să-l identifice. Desigur, nu fusese neglijent decât o clipă, când elasticul care-i ţinea masca violetă alunecase, dezvăluindu-i chipul. Dar clipa aceea fusese de ajuns pentru ca Martinique să ţină minte ceea ce văzuse. Cruzime. Aroganţă. Urâţenie.

Arăta ca un om căruia-i plăcea felul cum îşi câştiga existenţa. Avea un zâmbet în care se citea că savura durerea provocată altora.

31

îşi alungă imaginea din minte, aproape dorindu-şi să n-o fi putut rememora.

- Crede-mă, domnule Jackson, te-aş ajuta cu plăcere. Dar va trebui să revii după orele de program. In momentul de faţă, trebuie să deschid magazinul.

Iată, aceasta era o soluţie raţională a problemei. In sfârşit, Martinique redevenea stăpână pe situaţie. Ii adresă lui Cade un zâmbet calm, diplomatic.

- Şi sunt sigură că ai dori să-ţi tratezi rana. Să te speli, să faci un duş eventual...

Se ridică, dând de înţeles că discuţia luase sfârşit. Cade Jackson, însă, nu părea să-i fi înţeles politicoasa aluzie - sau, poate, o ignora intenţionat. Işi înlătură din ochi părul negru ca noaptea, privind-o cu un aer de stăpân.

-Am un miros cam tare pentru o fată cuminte ca tine, nu-i aşa? Cam crud, nu tocmai suav şi curat ca lacrima?

înainte ca Martinique să fi putut rosti o vorbă, Cade se ridică de pe scaun, porni spre fântâna arteziană şi-şi cufundă capul şi umerii în bazinul mare de beton unde clipocea apa. Apoi se ridică din nou, cât era de lung, şi-şi dădu energic capul pe spate, împroşcând cu apă în jur.

Bătăile inimii lui Martinique se accelerară considerabil la vederea schimbării produse de scurta baie. Sângele şi murdăria i se şterseseră de

pe chip, dar nu acest lucru îi reţinuse atenţia.

O atrăgea felul cum i se întindea părul la tâmple, ud leoarcă, senzual, ca o cascadă neagră şi lucitoare,

pe dinapoia urechilor. Şi felul cum arăta faţa lui umedă, piatră acoperită cu o peliculă de lichid. Şi cămaşa lipită de piept, scoţând în relief fiecare muşchi şi tendon.

- E mai bine aşa, Faţă-de-înger? Acum arăt mai prezentabil?

Prezentabil? Nu era sigură cum să-l descrie. Şi la fel de greu îi era să se comporte ca şi cum n-ar fi observat nimic. Dar purtarea lui imprevizibilă era şi mai tulburătoare. Cu toată experienţa ei în afaceri, Martinique nu învăţase niciodată cum să trateze cu un asemenea om.

Era mult prea real pentru gusturile ei. Prea masculin. Prea... mult.

- E mai bine... murmură ea, cu gura uscată. Arăţi... destul de bine.

Cade îşi stoarse apa din păr.

- Bun. Dar, înainte de a pleca, am mai avea de discutat un amănunt. Un detaliu despre Picasso, pe care am uitat să-l menţionez.

- Aşa? Ce anume? Nu, lasă-mă să ghicesc. E şi ucigaş în serie cu securea, asta e? Sau poate violator?

Categoric, decise Cade, cucoana avea obraz. Era

energică, picantă şi dulce-sarcastică. Nu-i displăcea deloc.

- Stai liniştită, iubito. Dacă te atinge doar c-un deget, e ca şi mort. Nimeni nu va pune mâna pe tine cât timp sunt eu pe-aproape.

„Nimeni, numai eu“, jură Cade în sinea sa. Pe moment, Martinique Duval era responsabilitatea lui. Şi avea mai multă nevoie de protecţie decât îşi dădea ea seama.

- Fii atent la mine, domnule Jackson...

O măsură încet cu privirea.

- Sigur, Faţă-de-înger. Nu mă deranjează să fiu cât se poate de atent.

- Nu asta am vrut să spun! Şi nu mă mai numi aşa. Dacă nu eşti în stare să foloseşti apelativul complet, încearcă „Martinique“.

Lui Cade îi plăcea felul cum se înroşise şi se înfierbântase faţa ei. Ca frişca fierbinte, în amestec cu focul romului din Caraibe. Ca o cafea cu coniac şi puţin amaretto auriu. Cum se numea acea băutură? Velvet Sin Stinger, sec? Sau Sweet Maria Soother, poate?

- Mar-ti-nique, silabisi ea. Vrei să-ţi spun pe litere?

- Martinique, mm? Mar-ti-nique, repetă Cade, cu glas scăzut, intim, lăsând cuvântul să-i alunece lin pe limbă. Regret, e prea formal pentru gusturile mele. Mai degrabă aş prefera să te numesc Nick, în

schimb. Nick Duval. Mda, cred că-mi place. E drăguţ şi sună comod. Firesc.

- Nick?

Cade nu-şi putu stăpâni un zâmbet. îi plăcea s-o întărâte. Era focoasă, temperamentală, gata de luptă.

în pofida aparenţelor cuviincioase, profesionale, pe dinăuntru era numai îndârjire pură. Ca o tartă de oţel masiv cu glazură de vanilie.

Nick. Numele i se potrivea. Era dură şi nu ştia multe.

Dar, oricât de mult îi plăcea s-o privească, necesitatea cea mai urgentă era protecţia. Recenta lovitură în cap era o indicaţie sigură a faptului că atrăsese după sine probleme mai mari decât intenţionase. Iniţial, dorise numai s-o chestioneze. Acum, însă, era nevoie de mai mult.

- Tine-ţi caii.

îi ignoră expresia de indignare scandalizată care-i fulgeră din ochii verzi.

- E timpul să-ţi dau vestea proastă.

Cum să-i spună că putea fi în pericol? Asta era întrebarea. Cum să-i spună că adusese necazul cu el?

Urâţii de la cârciumă recunoscuseră că-l văzuseră pe Picasso prin preajmă, dar nici unul nu se îndurase să-i divulge adresa. Nu că ar fi folosit la ceva. Un hoţ deştept ca Picasso se muta mereu

dintr-un loc în altul.

Dar, judecând după rana de la cap şi mica mânjitură cu tuş de la baza braţului, Cade ştia că era pe urmele vânatului, ba chiar prea aproape de acesta. Picasso îi făcuse acel semn, nu încăpea nici o îndoială. îl văzuse şi în dosarele de la poliţie şi-şi amintea că

micul tâlhar cu veleităţi artistice obişnuia să-şi „semneze operele“. în cazul de faţă, era un avertisment clar. Semnătura voia să spună: nu te băga.

Careva dintre haimanalele de la crâşmă îl turnase. Picasso ştiuse că se îndrepta spre magazinul de antichităţi. Probabil că îl aşteptase în apropiere.

Făcuse o prostie, lăsându-se distras de o femeie - chair şi de una ca Nick, lucru mai uşor de înţeles. încălcase regula numărul cinci din Ghidul Personal de Supravieţuire pe Stradă al lui Cowboy Jackson: Nu-ţi pierde niciodată concentrarea.

Picasso profitase de acel moment de slăbiciune şi-l căptuşise - da’ bine! Totuşi, Cade nu regreta vizita la cârciumă. Uneori, era bine s-o ia pe drumul cel mai direct.

Adesea, dacă ştia că era urmărit, vinovatul devenea nervos şi începea să facă greşeli. în acelaşi timp, însă, putea şi să se strecoare pe la spate şi să-ţi dea în cap cu-o sticlă. Asta făcea ca vânătoarea

de recompense să fie atât de interesantă. Niciodată nu ştiai ce se putea întâmpla în clipa următoare.

Destul de curând, însă, Picasso avea să-şi dea seama că o lovitură în cap cu sticla de whisky nu era decât o obstrucţie minoră pentru un vânător de recompense îndărătnic. Urma să supravegheze magazinul lui Martinique, casa ei. Iar Cade trebuia să fie atent şi să nu se îndepărteze prea mult.

Pe calea cea mai directă, aşa trebuia să i-o spună. Regula numărul opt din manual. Vorbeşte cât mai simplu, boule!

- Picasso mi-a lăsat cartea lui de vizită, spuse el, arătându-i braţul.

Martinique îşi îngustă ochii, inspectând semnul straniu de pe piele.

- Ti-a lăsat ce...? Ce-i aia?

- Semnătura lui. Cam ilizibilă, dar nu încape nici o îndoială că băiatul era grăbit.

Cade o aşteptă cu răbdare să mai arunce o privire.

- S-a semnat pe tine? Dar asta-i o nebunie!

Satisfăcut, Cade dădu din cap.

- Evident, dar e un indiciu clar. înseamnă că are orgoliul mai mare decât creierul.

îşi frecă partea de dinapoi a capului.

- Deşi trebuie să recunosc că are ţintă. Cel puţin, însă, ştim cum stăm. Pun pariu c-o să ne mai onoreze cu o vizită. Ca să vadă ce-i mai face opera de artă.

- O să ne onoreze...?
- O să ne, Nick. Ştie că-l poţi identifica. Iar acum, când a aflat că-s pe urmele lui, va veni să afle ce s-a întâmplat. Şi am de gând să-l aştept, când o să apară.
- Să-l aştepţi...

Ochii lui Martinique se dilatară, strălucitori, începând să înţeleagă.

- A, n-aş crede, Jackson. Numai dacă ai chef să-ţi iei pătura asta pe trotuar şi să te instalezi acolo.
- De fapt, aveam în minte un loc mai comod. Canapeaua ta, de pildă.
- Nici o şansă, amice. Nici una.

Cade îi studie expresia încăpăţânată şi conchise că-i plăcea provocarea. întotdeauna se delectase cu tensiunea vânătorii, iar Nick era genul care să-i ofere prilejuri extrem de plăcute.

Nu încetini niciodată, spunea regula numărul doi.

- Cum vrei, Nick. Când apare Picasso, spune-i că mă poate găsi la sala de sport a lui Killer, pe chei. M-am dus.

Şi-i întoarse spatele, pornind spre poartă.

- Te-ai dus?! strigă Martinique după el, nevenindu-i să creadă. Adică vrei să-i fac faţă singură banditului ăstuia? De ce nu te duci să-l prinzi? Ce fel de vânător de recompense eşti, la urma urmei?

Cade îi aruncă o privire peste umăr.

38

- Intransigent. Sau stabilesc eu regulile, sau refuz misiunea.
Martinique nu-l credea în stare s-o părăsească aşa, pe nepusă masă. Sau, cine putea şti...? La aşa ceva o învăţase copilăria ei să se aştepte, din partea unor oameni ca el. Oameni dezrădăcinaţi. Oameni pe care nu te puteai baza. Cu o excepţie. Puteai fi întotdeauna sigur că te lăsau de izbelişte în cele mai grele momente.

- Ascultă, Jackson, fii rezonabil. Nu poţi să stai aici. Nici măcar nu ne cunoaştem.
- Mda, murmură el, relaxându-se încet, cu un zâmbet speculativ. Mare păcat. Ar fi putut să fie interesant.
Interesant? se întrebă Martinique. Mai degrabă riscant...
- Imediat după colţ e un hotel mic şi dichisit, îi sugeră ea cu speranţă. Aş putea să-ţi rezerv o cameră şi...
- Nici nu mă gândesc, o întrerupse Cade. Sau aici, sau adio!
- Halal alegere, murmură Martinique, frustrată.
Era o situaţie simplă, fără ieşire. Sau Jackson, sau Picasso. Conan sau barbarul.
Amândoi erau periculoşi, dar în feluri diametral opuse. Picasso îi ameninţa viaţa, siguranţa. Jackson o ameninţa... pe ea. Doamne, nici măcar nu voia să se gândească.

- Poţi sta în curte, îi spuse ea cu fermitate. Dar va trebui să te speli în altă parte. La sala lui Killer, de exemplu.

Aşa. Suna practic, hotărât. Un aranjament impersonal. Ca să ştie clar cum stăteau lucrurile.

Cade îşi înălţă sprâncenele negre, întrebător, dar Martinique nu cedă. îşi încrucişă braţele pe piept, înfruntându-i privirea.

- E ultima mea ofertă, spuse ea netulburată. O primeşti sau pleci.

- O primesc, răspunse Cade, cu o undă de zâmbet în colţurile gurii. Deocamdată.

Capitolul 3

Cade îşi ambala la maximum motocicleta, forţând motorul până când acesta începu să se zguduie sub el. Se aplecă înainte în şa, în timp ce străbătea cu toată viteza tronsonul lung şi drept de stradă. După doisprezece ani pe drum, doisprezece ani la periferiile cele mai aspre ale vieţii, nu mai era un puştan naiv care credea că ţinea lumea de coadă. Era călit, consumat, şi reuşea mult mai greu să-şi găsească satisfacţiile. Dar încă nu amorţise. Acceleraţia şi caii-putere încă mai aveau capacitatea de a-i dărui plăceri pe care în puţine alte locuri le mai găsea.

Luă ultima curbă spre partea din spate a sălii lui Killer, opri pe pietriş şi-şi parcă motocicleta,

proptind-o pe cric. După ce intră, se îndreptă spre vestiar, îşi aruncă sacul pe cea mai apropiată bancă de lemn şi începu să se dezbrace.

Sala de gimnastică nu era prea grozavă. Nu avea echipamente moderne, nici legitimaţii laminate, oglinzi cât peretele sau cuconiţe în dresuri cu paiete. Doar un vestiar cu duşuri şi o magazie veche, plină cu greutăţi. Un loc simplu, unde omul îşi putea limpezi minţile şi căli trupul pentru a înfrunta durerea.

în şort şi cu mănuşile de piele care-i acopereau jumătate din mâini, se apropie de bancheta tapiţată cu vinilin, se întinse pe spate şi apucă bara de deasupra pieptului cu ambele mâini. Dintr-o singură flexare a bicepşilor încordaţi, ridică greutatea până la capăt. „Puterea minţii asupra materiei“, îşi spuse el, expirând zgomotos. „Limpezeşte creierul şi primeşte cu bucurie durerea.“

După alte câteva extensii cu bara, durerea începu să se facă simţită. Sudoarea îi lucea pe trupul gol, iar tortura muşchilor devenea din ce în ce mai intensă, dar Cade zâmbi scurt, amintindu-şi cât de slab era la luat notiţe Rand, prietenul lui de-o viaţă. Dar, în fond, nici unul dintre ei nu fusese un elev genial. Erau prea ocupaţi cu activităţile mai importante ale copilăriei lor de băieţi. Nu, Rand nu fusese cine ştie ce şcolar studios, dar un prieten mai bun ca el n-ar fi găsit niciunde şi nicicând.

îşi amintea cum fusese cavaler de onoare la nunta lui Rand, uimit că Lori îl îmblânzise în cele din urmă,

şi puţin cam gelos. Acum Rand avea o soţie, o casă, pe cineva la care să se întoarcă din drumurile lui. Cade nu avea pe nimeni. Părinţii lui divorţaseră şi îl declaraseră de mult un ratat.

Dar căsnicia prietenului său ieşise mult mai bine decât se aşteptase el. Tinerii căsătoriţi îl tratau ca pe o rudă, iar Lori îi devenise sora mai mică pe care n-o avusese niciodată. Cade şi Rand rămăseseră cei mai tari şi mai duri poliţişti din Acadiana. Invincibili. De neoprit.

Până în noaptea când pe Rand îl ucisese un glonţ, unul singur, tras din pistolul unui vierme pe care-l umflaseră doar cu o săptămână în urmă. Un putregai eliberat pe cauţiune, drogat şi cu chef de răzbunare.

Cade simţea sângele vâjâindu-i în urechi, pompând prin tot trupul, fierbinte şi cu furie. Se lăsa în voia durerii. Se lăsa purtat de durere. El era durerea.

La o săptămână după moartea lui Rand, pornise la drum fără o singură privire în urmă. Mai întâi avusese grijă de ucigaşul lui Rand, îl găsise şi-l băgase la închisoare pe viaţă. Dar satisfacţia fusese măruntă, trecătoare şi dulce-amăruie. Şi îl lăsase cu un gust de răzbunare şi mai nesăţios.

42

începuse să lucreze permanent ca vânător de recompense. Pierderea îl anesteziase, îi adormise teama de riscuri. Iar reputaţia de vânător fără scrupule

i se răspândise. Cowboy Jackson, se spunea, avea o doagă lipsă. Era o chintă spartă. Un tip care-şi dorea moartea.

Nu-i vâna pentru bani, deşi în atâţia ani îşi adunase nişte economii grăsuţe, puse bine la păstrare. Nu, o făcea fiindcă simţea nevoia. Era o meserie plină de satisfacţii profesionale.

O meserie în care cea mai mică diversiune putea fi fatală.

Şi se speria îngrozitor, el, care rareori cunoştea teama, gândindu-se că o diversiune ca Martinique Duval putea să merite riscul.

* * *

- Sfinte praline cu cartoafe dulci, ăsta mai zic şi eu client!

Martinique ridică privirea din registrul de contabilitate, pentru a vedea cine sau ce anume o fascina atât de tare pe asistenta ei cu gură bogată şi imaginaţie şi mai bogată. O singură privire afară o convinse că era vorba de un „cine“. Un „cine“ pe o Harley Davidson.

Făcu un efort să revină la registru, răspunzând cu o nonşalanţă profesională îndelung exersată.

- Nu e client, Mimi. A venit ca să... a venit cu

treburi.

Parcă pentru a-i contrazice cuvintele atât de atent alese, motocicleta scoase un ultim muget, cam cu doi decibeli mai jos decât sirena unui vapor. Doamne, ar fi putut să se-aştepte că Jackson avea motocicletă. Cel mai urât şi mai infestat cu cromuri monstru de oţel pe care-l văzuse în viaţa ei. I se potrivea de minune. Arăta ca un cavaler negru în cârca unui dragon metalic scuipând foc şi fum prin vârful cozii.

Mimi fluieră prelung, cochet.

- Nu mi-ar displăcea deloc să am şi eu niţică treabă cu ăsta. Numai că nu i-aş cere nici zece cenţi.

Martinique încercă să se arate şocată, dar o cunoştea pe Mimi prea bine pentru aşa ceva. Cu doar şase luni în urmă, asistenta ei în vârstă de numai douăzeci de ani fusese o damă de trotuar incredibil de naivă şi lipsită de experienţă, poreclită Mimosa. Proaspătă absolventă a şcolii, fără nici un loc de muncă, dulce, gureşă şi speriată.

Oricând înduioşată de ghinioanele altora, Martinique o angajase la magazin, dându-i o şansă de a-şi reface viaţa. După un scurt instructaj, Mimi se acomodase perfect. Până acum. O singură privire îi aruncase lui Cade Jackson şi intrase într-o recădere vertiginoasă.

- Nu mai căsca gura, Mimi. Un bărbat ca oricare

altul...

- Bărbat şi gata... oftă Mimi.

Martinique nu-şi prea putea explica iritarea pe care o simţea. Voise ca Mimi să-şi păstreze cât de cât demnitatea, dar fata avea o undă rebelă de care nu reuşea s-o dezbare.

Ridică din nou privirea când clopoţelul de deasupra uşii răsună uşor, iar cizmele grele de piele ale lui Cade bocăniră peste pragul de marmură al magazinului.

- ‘Seara, Nick.

Martinique încercă să nu se holbeze, deşi nu putea să nu observe ce efect aveau apa şi săpunul. Bărbatul din faţa ei era la fel de ţanţoş şi viril, dar în esenţă putea fi declarat coşmarul frumos al oricărei fete: nepăsător, fudul şi sexy ca păcatul.

Categoric, numai genul ei nu.

închizând registrul contabil, Martinique se ridică în picioare.

- Domnule Jackson, aş dori să te prezint lui Mimi, asistenta mea.

- O plăcere, replică el, gratificând-o pe fată cu unul dintre zâmbetele lui tipice.

Mimi părea cât pe ce să izbucnească într-un acces de chicoteli. Cam iritată, Martinique se uită la ceasul aurit de pe consola şemineului.

- E aproape ora închiderii, Mimi. Poţi să pleci. De-acum, mă descurc şi singură.

Dar, după ce fascinata ei asistentă închise fără tragere de inimă uşa în urma sa, Martinique se întrebă dacă-i putea într-adevăr face faţă lui Cade Jackson de una singură.

în curte nu păruse atât de mare. Atât de masculin. Acum, în spaţiul restrâns al magazinului, îi domina mobila franţuzească delicată şi accesoriile antice, creând cel mai desăvârşit haos vizual în ambianţa aranjată cu atâta grijă. Cu un asemenea specimen în încăpere, îi era imposibil să mai fie atentă la altceva.

Cade se aşeză pe canapeaua Aubusson de mătase şi-şi întinse picioarele peste covorul persan, făcându-se comod ca la el acasă.

- Relaxează-te, Nick. Urmează-mi exemplul.

Martinique îşi încrucişă braţele pe piept, privindu-l încruntată, în defensivă.

- Sunt absolut relaxată.
- M-hmm...

Cade scoase din casca de motociclist o pungă de hârtie maro şi o puse pe măsuţa de cafea.

- Asta ar trebui să te mai destindă.
- Ce-i acolo? întrebă Martinique, privind bănuitoare punga. Lichior de malţ Mad Dawg? Un Big Swing într-o pungă?

Cu un râs aspru, răguşit, Cade răspunse:

- N-ai nimerit-o. E cina. Nu-i tocmai modul în care voiam să-mi exprim recunoştinţa, dar nu pot lăsa o domnişoară să-mi salveze viaţa fără să-i aduc măcar o masă la pachet, nu-i aşa?

Deşertă pe masă conţinutul: două casolete de polistiren în ţiplă, câteva şerveţele şi o pereche de furculiţe din plastic. O aromă iute pluti până la nările lui Martinique, trăsnind a mirodenii şi condimente tropicale.

- Mulţumesc, murmură ea fără convingere. Cred...

Cade o apucă de încheietura mâinii.

- Nu-i friptură de aligator, dulceaţă. N-o să te muşte. Şi nici eu.

Martinique nu se osteni să reziste, când Cade o trase scurt de braţ, aşezând-o lângă el pe canapea.

- Şi-acum, mănâncă, Nick. O să-ţi placă.

Luă o furculiţă de mâncare aburindă, cu aspect ciudat, iar când Martinique dădu să protesteze, i-o vârî prompt în gură.

Ochii lui Martinique se dilatară de surprindere, dar de cum începu să mestece ştiu că-i plăcea. Aroma era neobişnuită dar delicioasă, plină de condimente. Condimente iuţi. Când înghiţi, parcă-i luase gura foc.

- Apă... horcăi ea.

Cade îi dădu o pungă de piele pe care o scosese din buzunar, de genul celor folosite de beduini în deşert.

Martinique nu pierdu vremea întrebând ce conţinea. în acel moment, orice lichid i-ar fi fost de mare folos. îşi lăsă capul pe spate şi bău jumătate din conţinut.

îşi dădu seama imediat că nu era apă. Gura nu-i mai ardea, dar băutura primită de la Cade îi pârjolise tot tubul digestiv până în stomac.

îi înapoie punga şi, după ce respiră adânc de câteva ori, îi aruncă o privire ostilă.

- Ti-ai pus în gând să mă omori?

Cade clătină din cap.

- Nnţ, am nevoie de tine vie. Şi dacă te temi că încerc să te îmbăt ca să profit, află că şi aici te înşeli. De-ar fi să te seduc vreodată, dulceaţă, te prefer trează, ca să-mi poţi spune ce vrei şi să văd plăcerea pe faţa ta când îţi satisfac dorinţele.

Era semnalul ca Martinique să se ridice, să-i ardă o palmă şi să-l expedieze. Era momentul să-i dea paşaportul. în schimb, Martinique îi înhăţă punga din mână, mai luă o înghiţitură şi îl privi sfidătoare.

- Avem o relaţie profesională, domnule Jackson. Mi-ar face plăcere să ţii minte asta.

Cade ridică din umeri, luă o îmbucătură din infernala delicatesă şi continuă s-o privească.

- Cum preferi. Dar s-ar putea să-ţi facă şi mai mare plăcere dacă nu ţin minte.

în culmea enervării, Martinique luă furculiţa şi-şi vârî din nou mâncare în gură. Spre surprinderea ei,

de astă dată merse mult mai uşor. Efectul alcoolului, probabil. îi amorţise prea tare gura ca să mai simtă ceva.

îşi terminară cina în tăcere, pe când afară cerul se întuneca, tot mai ceţos. Martinique încuie uşa din faţă şi aprinse lumânările din sfeşnice. Văzu carafa cu vin rezervat pentru clienţi, pe jumătate plină, şi-şi dădu seama că exact de aşa ceva avea nevoie pentru a-şi clăti gura de toate acele gusturi nefamiliare. încă o duşcă din punga aia, şi ea avea să doarmă în stradă, nu Cade. Umplu două cupe de cristal şi-i întinse una lui Cade.

- Şi de fapt, cum se cheamă mâncarea asta? îl întrebă ea. Ca să ţin minte ce să nu comand, data viitoare.

Cade se rezemă de spătarul canapelei, proptindu-şi cizmele pe măsuţă. Fără să-i ia în seamă poziţia, Martinique se aşeză în faţa lui, pe un scaun cu picioare arcuite delicat, privindu-l lung.

- E o reţetă cajună, îi explică el, Specialitatea Foc Scăzut, de la o mică bodegă unde mă duc adesea. Cred că e un gust care se dobândeşte. Am crescut într-un orăşel, pe lângă Acadiana.

Un copil cajun, îşi spuse Martinique. Ar fi trebuit să se aştepte. Erau un neam aspru şi independent, care

colonizase mlaştinile de pe Teche cu mult înainte de formarea guvernului american. Pe acele meleaguri,

viaţa era aspră şi trepidantă, astfel încât nu supravieţuiau decât cei mai puternici. Iar Cade era în mod clar un urmaş de-al acestora.

- Iar tu de unde eşti, Nick? Dintr-un conac de-ăla muc-şi-sfârc din cartierul rezidenţial, este?

Cu un surâs vag, Martinique clătină din cap.

- Nu tocmai. Dar, când eram mică, întotdeauna mi-am dorit să locuiesc acolo. Părea o viaţă atât de... fericită. Fetiţele din casele alea dormeau în paturi cu baldachin, iar mamele lor le citeau poveşti la culcare şi le sărutau pe frunte...

Simţi că i se punea un nod în gât dar şi-l înghiţi, zâmbind în continuare.

- Cel puţin, aşa îmi imaginam eu.

Cade mai luă o înghiţitură de vin, studiind-o îngândurat.

- E bine să ai vise, atâta vreme cât nu renunţi la ele. Nu doare decât când încetezi să mai lupţi pentru ceea ce vrei.

Dintr-o dată, Martinique se pomeni întrebându-se dacă îi vorbea în teorie, sau din experienţă. Oare ce-şi visase vreodată Cowboy Cade? O placă gravată în panteonul îngerilor Iadului? Un abonament pe viaţă la Mercenary Magazine?

- Mi-au mai rămas vreo două vise, spuse ea. Numai că cel mai mare îi aparţine acum lui Picasso. Tablourile alea două pe care le-a luat erau cele mai valoroase piese din magazinul meu. Banii pe care

urma să-i câştig din vânzarea lor ar fi fost plătiţi pentru o casă mică în cartierul rezidenţial. Nu unul dintre conacele alea. Ceva de mărime medie, pe care s-o pot numi casa mea.

Cade aruncă o privire speculativă prin magazin.

- Am impresia că stai destul de bine aici. Foarte mulţi oameni vor să locuiască în Cartierul Francez.

Martinique dădu din cap.

- Aşa se pare. Dar aici stau cu chirie. Şi îmi doresc altceva. Un loc unde să-mi pot înfige rădăcinile. Un cămin adevărat.

- Genul cu gard de şipci, completă el, dând din cap. Mă cam surprinzi, Nick. Pari atât de bine integrată aici. Numai rafinament şi eleganţă. Nu m-aş fi aşteptat niciodată să tânjeşti după suburbii.

Martinique era gata să parieze că-i rezerva şi alte surprize.

- Poate te vei mira din nou, sugeră ea, pe un ton defensiv. Poate că şi acolo am să mă integrez la fel de bine.

- O spusesem ca pe un compliment. Sunt sigur că te poţi integra de minune oriunde-ai vrea să locuieşti.

Dar dă-mi voie să ghicesc. Există pe undeva prin scenariul ăsta şi un soţ? Eventual un tip docil, genul de câine blând, cu care să împarţi spaţiul?

îl privi cu răceală, iritată în sinea ei că-i citise atât de bine gândurile.

- încă nu. Dar într-o zi, da, probabil că am să mă mărit cu un om cumsecade. Ai vreo obiecţie?

- Nici una. Dacă eşti sigură că asta vrei.

Martinique nu-i răspunse. Nu ştia ce să spună.

Cade întinse mâna peste masa îngustă, trăgând-o
uşurel de păr.

- Recunoaşte, Nick. Va fi nevoie de mult mai mult decât atât ca să menţină treaz interesul unei femei ca tine.

Ea îi simţi degetele bătătorite atingându-i gâtul şi se retrase, cu inima bătându-i nebuneşte.

- Nu înţeleg ce vrei să spui.

Cade se aplecă înainte, ajungând destul de aproape ca s-o poată săruta.

- Vrei să-ţi demonstrez?

„Da“, şopti ea muteşte. Dar de când îşi doreau femeile din neamul Duval ceea ce era spre binele lor? Se ridică dintr-o dată, retrăgându-se.

- Vreau doar să te ajut să-l găseşti pe Picasso.

Rezemându-se la loc, Cade îşi termină vinul.

- Cum preferi. Şi-ţi promit că-l vom găsi. Iar atunci o să poţi avea căsuţa aia pe care ţi-o doreşti, iar eu voi

putea să-mi văd de drum. între timp, trebuie să găsim un tăinuitor de opere de artă. Cunoşti vreunul, întâmplător?

- Zeci şi zeci, răspunse ea sarcastic. Mulţi dintre

clienţii mei preferă mărfuri furate. Asemenea piese au mai mult prestigiu, nu?

- Gândeşte-te bine, Nick. Trebuie să ai relaţii strânse în domeniu. Unde am putea întreba?

Martinique încercă să se gândească. Ocazia ideală care îi veni în minte fu apropiata petrecere de la muzeul de artă. Dar se îndoia amarnic că Jackson purtase vreodată în viaţa lui smoching. Oare erau croite şi pentru bărbaţi cu umerii cât ai lui?

- Houston cheamă Nick, recepţie.

- Păi, în weekend va avea loc o acţiune pentru colectare de fonduri, la muzeul de artă. Toată lumea bună din domeniu va fi de faţă. Şi cumpărători, şi vânzători.

- Bingo. Fă rost de invitaţii.

Martinique ezită, muşcându-şi uşor buza.

- Dar e o ocazie formală...

- Cum, fără trânte topless în noroi? întrebă el, cu o mutră dezamăgită.

După ce-şi dădu ochii peste cap cum se cuvine, Martinique îl privi cu scepticism.

- Ştii măcar să dansezi?

Cade îşi înclină capul într-o parte.

- Domnişoară, pe lângă vânătoarea de recompense, mai e un singur lucru la care mă pricep cu adevărat. Iar ăsta seamănă mult cu dansul.

Martinique îşi simţi degetele mari încârligându-se în pantofi. încrucişându-şi braţele pe piept, încercă să-şi păstreze o voce cât mai sigură.

- Perfect. Sunt sigură că femeile de lume şuşotesc în fiecare seară rugăciuni de mulţumire. Atâta numai că ei vorbesc aici despre dans, puiule. Vals, fox-trot, chestii de-astea!

Ridicându-se, Cade o cuprinse cu un braţ pe după mijloc şi o trase spre el.

- Cred că va trebui să-mi arăţi.

Martinique ar fi încercat să se desprindă, dacă n-ar fi luat-o aşa prin surprindere. Cade, însă, părea convins că era un fleac să se legene bazin-pe-bazin cu o femeie pe care o cunoscuse abia în acea dimineaţă.

- înainte, Nick, îi şopti el la ureche. Ştiam eu că-l ai în tine. Un real talent.

Cuvintele lui o făcură să îngheţe. Un real talent. Exact ceea ce avusese Angele, conform unui numeros procentaj din populaţia de sex bărbătesc a oraşului. Un adevărat fler de a sta în echilibru pe-o masă lată de-o jumătate de metru, scoţându-şi hainele una câte una.

Se smulse de lângă el, luând distanţă.

- Regret, Jackson, dar nu ţi-ai găsit clienta. Nu-s doar o nouă crestătură pe răbojul tău, *comprenez- vous?* Lecţia s-a terminat. E timpul să te instalezi în curte, aşa cum ne-am înţeles.

Cade nu se clinti, agăţându-şi doar degetele în buzunarele blugilor, cu o privire îngândurată.

- Ti-e frică, Faţă-de-înger?
- Frică? Ha! încearcă „inteligenţă“, Jackson. încearcă „prudenţă“, „prevedere“ şi „luciditate“.

Cu un zâmbet şmecher, Cade răsunse:

- Le-am încercat pe toate.

Pe la miezul nopţii, Martinique încă nu adormise. La ora zece, o apucaseră grijile. în fond, Cade fusese rănit, nu? Umezeala de-afară îi putea agrava starea, şi-atunci cum avea să-şi mai capete înapoi tablourile? La unsprezece, îi oferise camera de oaspeţi. Măcar atâta lucru putea face pentru el. Dar de când auzise treptele de lemn scârţâind sub cizmele lui grele, nu se mai putuse relaxa.

Zgomotele din stradă se stinseseră de mult. Ming şi Ching dormeau pe fotoliu. Probabil că era singura fiinţă trează din tot cvartalul. Cel puţin, aşa se simţea.

Până când auzi zgomotul.

Fusese o bufnitură slabă, poate o pisică sau o veveriţă sărind pe balcon. Sau poate era Picasso,

revenind să-i mai facă o vizită. Martinique se ridică în capul oaselor, cu inima bătându-i nebuneşte.

Un al doilea zgomot o făcu s-o ia la fugă pe culoar, bâjbâind după mânerul de sticlă şlefuită al uşii lui Jackson. Intră în cameră fără să fi stat pe gânduri. Şi-şi regretă hotărârea în aceeaşi clipă.

Slavă Domnului, Jackson dormea. întins pe burtă, strângând o pernă sub braţ, cu aşternutul adunat grămadă la picioare.

Şi nicăieri nu se vedea nici urmă de alt material textil.

Nimic. Zero. Omul era gol, pentru numele lui Dumnezeu!

Martinique inspiră spasmodic, recunoscătoare că-l găsise culcat pe burtă, nu pe spate. O asemenea privelişte o putea scoate din minţi până şi pe cea mai bătrână fecioară în viaţă din lume.

în timp ce stătea nehotărâtă dacă să rămână pe loc sau să fugă înapoi în dormitorul ei, auzi din nou acelaşi zgomot. Asta o convinse. Făcu câţiva paşi, apucă marginea cearşafului şi începu să-l acopere pe Cade.

Şi suferi cel mai cumplit şoc din viaţa ei. Braţul care strânsese perna se ridică spre ea, apucând-o pe nepregătite, şi o trase pe pat, lângă el.

- Mmmm... mormăi Cade adormit, în timp ce o cuprindea cu celălalt braţ de mijloc, imobilizând-o.

Degetele lui începură să-i exploreze sânul.

Martinique încremeni, cu inima bătându-i mai-mai să-i spargă pieptul. Când Cade dădu să-şi aducă în joc şi cealaltă mână, nu mai suportă şi în sfârşit reuşi să îngaime:

- Ce faci...?

Cade păru să se trezească într-o clipă. Peste două secunde, Martinique zăcea pe spate, cu braţele ţintuite deasupra capului şi picioarele ţinute strâns între ale lui. Iar pe beregată simţea ţeava rece a unui pistol, în timp ce se auzea ţăcănitul cocoşului tras.

Norocul ei că Jackson era gata să împuşte orice intrus în câteva clipe.

Ghinionul ei că o luase drept unul dintre aceştia. O privea dezorientat, dar gata de luptă.

Apoi, în ochii lui albaştri, cu pleoapele îngreunate, se ivi înţelegerea. Dezarmă pistolul, îl puse pe noptieră şi zâmbi satisfăcut. Când vorbi, glasul îi era răguşit, îngroşat de interes şi mulţumire:

- Te-ai răzgândit, va să zică, Nick?

înainte ca Martinique să poată răspunde, gura lui Cade coborî peste a ei, amuţind-o. Şi deodată, din minte i se risipi orice intenţie de a vorbi, de a se opune, orice amintire a zgomotelor auzite înainte, în timp ce Cade o purta spre un loc unde niciodată nu mai fusese, luând-o în stăpânirea lui cu un sărut

lent, torid, ameţitor.

Capitolul 4

Martinique deschise gura, nu pentru a protesta, ci cu pasiune, ca reacţie la sărutul lui Cade. îi simţi limba strecurându-se înăuntru, atingând, gustând, explorând cu o intimitate neruşinată care ar fi trebuit s-o şocheze.

N-o şoca. O făcea să să se topească. O făcea să înnebunească de plăcere. O făcea să mai dorească. Şi, deodată, nu se mai temu. Ceva cedă înlăuntrul ei. Toate inhibiţiile i se risipiră.

îl sărută şi ea.

Trupul i se arcui sub al lui, întâmpinându-i mişcările cu ale ei, deschizând braţele, picioarele, gura. Cade gemu, iar glasul îi răsună voalat şi erotic în urechea ei:

- Doamne, Nick, ai idee ce-mi faci?

Aceste cuvinte o făcură pe Martinique să încremenească, rigidă de îndoială şi jenă, copleşită de luciditate. Nu, n-avea nici cea mai vagă idee ce făcea. în viaţa ei nu se mai comportase cu atâta îndrăzneală. Nicicând nu mai reacţionase atât de dezlănţuit, de desfrânat.

N-avea să şi-o ierte niciodată.

Cade oftă prelung, întretăiat, înjurând încet:

- Ce mama dracului, dulceaţă, n-am vrut să te

opreşti. Poţi să-mi faci tot ce vrei. Hai, torturează-mă, omoară-mă. Nici nu mă pot gândi la o moarte mai plăcută.
îşi coborî capul ca s-o sărute din nou, dar Martinique nu se mişcă. Nu putea.
- A fost o greşeală, şopti ea, înainte ca gurile să li se atingă. O neînţelegere.
Cade se întoarse pe spate, dându-i drumul. îşi trase cearşaful până la mijloc, într-o doară, deşi goliciunea lui nu mai conta pentru nimeni.
- O neînţelegere? Mie numai aşa nu mi s-a părut, Faţă-de-înger. Am avut impresia că ne înţelegeam destul de bine.
Martinique era recunoscătoare că întunericul îi ascundea faţa înroşită.
- Am auzit un zgomot, îi explică ea, privind nervoasă spre balcon. Am venit aici... ca să mă aperi.

In fost, acesta era adevărul. Se speriase. Nu voise decât să-l alerteze pe Cade. Dar nu-şi dăduse seama că ceea ce o aştepta în propria ei cameră de oaspeţi putea fi mai tulburător decât pericolul de afară.
Cade se ridică în capul oaselor. Martinique auzise ceva. Putea să nu fie nimic. Putea să fie Picasso. Dar, oricum, era clar că nu pentru el venise.
Dădu la o parte perdeaua cu ţeava pistolului şi se uită afară, în întuneric.
- Cum suna?

- Ca un fel de bufnitură scurtă. Nu, două bufnituri. Poate că n-a fost nimic.
- Poate. Dar mai bine să verific în restul casei, ca să fim siguri.

Intors cu spatele spre ea, dădu cearşaful la o parte şi-şi luă blugii Levi's.

- Putem începe cu dormitorul tău.
- Bine.

Camera arăta cam aşa cum se aşteptase Cade. Tavan înalt, dantelării albe şi tapet înflorat. Totul în desăvârşită ordine, cu excepţia cearşafurilor de pe pat. Aşternut verde pal, de satin.

Cade verifică fereastra, asigurându-se că era blocată. Dacă fusese cineva acolo, probabil că plecase de mult. Nici o şansă să prindă hoţi în noaptea aceea.

- încearcă să dormi, îi propuse el. Am să stau de veghe până se luminează.

După întâlnirea neaşteptată cu Nick, oricum nu mai avea nici o şansă să adoarmă.

Martinique dădu din cap, închizând încet uşa în urma lui.

- Nu-s sigură că e o idee prea bună.
- Ba cum să nu fie, Nick? Ne vom descurca de minune. Şi-acum, ajută-mă cu butonii ăştia, da?

Cade, vânătorul de recompense, purta pantaloni negri de smoching şi o cămaşă călcată cu dungă tăioasă ca o lamă de cuţit. Peste ea îşi petrecuse

curelele tecii de la subsuoară. Pistolul avea să-i stea ascuns sub haină.

Arăta seducător. îmbrăcat mortal. Singura problemă era că se duceau la balul muzeului. Martinique se întreba ce-ar fi zis ceilalţi invitaţi dacă descopereau că partenerul ei purta o armă sub smoching.

Oftă prelung, se aplecă şi începu să introducă butonii prin manşetele apretate. Părea o treabă simplă, dar nu-şi putea stăpâni tremurul mâinilor.

- Arăţi... diferit în smoching, spuse ea, încercând să vorbească pe un ton firesc. Vreau să zic... Eşti aici de trei zile şi cred că nu te-am văzut purtând altceva decât blugi.

- Nu? Parcă eu îmi amintesc altfel...

Martinique simţi că i se înfierbântau obrajii.

- Nu la aia mă refeream. Aia nu contează.

O privi cu un zâmbet înţelegător.

- Dacă zici tu...

- Nu voiam să zic decât că, în fine, cred că unui bărbat ca tine îi place să trăiască... simplu.

Cade râse, cu un sunet surprinzător de aspru.

- Un bărbat ca mine? Ce politicos te exprimi! Dar, în esenţă, ai dreptate. Nu urmăresc să impresionez. Ultima dată când m-am îmbrăcat formal a fost la înmormântarea unui prieten. Dorm gol. Trăiesc pe drumuri. Şi-mi place aşa.

Martinique încheie ultimul buton, apoi ezită,

studi- indu-i expresia.

- Dar nu ţi-ai dorit niciodată ceva mai permanent? Ceva mai stabil?

- Stabil? Te referi la o ţinută cu cămaşă si cravată si un plan de pensie? Nu, mulţumesc, iubito. Nu-i de nasul meu. Dă-mi voie să-ţi spun că, de cele mai multe ori, cei în costume călcate sunt nişte canalii. Cavalerul tău în armură poate apărea într-o zi îmbrăcat în haine negre de piele. Şi-atunci, cum mai poţi să-i deosebeşti?

- Nu ştiu, clătină din cap Martinique. Nu caut un cavaler. In seara asta, m-aş mulţumi doar să-l găsim pe Picasso.

Cade dădu din cap.

- Apropo, Faţă-de-înger, ţi-am spus cât de superb arăţi în rochia asta?

- Nu... îţi mulţumesc.

Fusese cam dezamăgită că n-o observase mai devreme. O cumpărase cu o săptămână în urmă, de la mall-ul de pe Canal Street, iar vânzătoarea o asigurase că era perfectă pentru acea ocazie. Simplă, de mătase crem, îi scotea în evidenţă părul, coborând drept până la glezne. Era absolut discretă - genul ei favorit de îmbrăcăminte.

Nu se aşteptase ca un bărbat ca el să înţeleagă. Şi nici nu înţelegea.

- Un singur lucru mă deranjează...

Cade o ajută să se ridice de pe canapea, făcând un

pas înapoi ca s-o vadă mai bine.
Martinique clipi din ochi cu scepticism.
- Te deranjează? Nemaipomenit. Exact asta-mi lipsea. Sfaturi privind moda de la Conan din Cartierul Francez... sau cum te-or fi numind.
Cade îşi scărpină încet bărbia cu o mână, apoi îi acoperi buzele cu două degete, făcând-o să tacă.
- Nici o grijă, cred că ştiu ce e.
- Nu-mi făceam griji. Mă întrebam dacă aş putea să-ţi plasez un pumn scurt, înainte să scoţi din nou pistolul.
- Probabil că nu. Fii cuminte, Nick.
- Cuminte? Grozavă sugestie, de la un bărbat care nu are nici măcar bunul simţ de a se preface că-i place rochia unei doamne.
- Regret. Nu obişnuiesc să fac lucruri de bun-simţ.
Şi, însoţindu-şi vorbele cu fapte, Cade se aplecă, îşi ridică
manşeta pantalonului stâng şi scoase un obiect lucitor şi tăios.
Martinique nu reacţionă imediat. Era prea fascinată de teaca de piele a cuţitului, prinsă pe gambă.
Cade îngenunche în faţa ei. Se zări o lucire scurtă, o mişcare iute în sus, şi treaba era gata. Dintr-o singură tăietură agilă, îi prelungise despicătura decentă a rochiei, destinată mersului mai uşor, până la jumătatea coapsei.
Martinique scoase un ţipăt sufocat.

- Nu... Nu-mi vine să cred c-ai fost în stare...! Calm, Cade vârî cuţitul înapoi în teacă şi-şi coborî la loc pantalonul.
- Fă bine şi crede, puiule.
- De ce? şopti ea, privindu-şi cu ochi mari, şocată, piciorul dezgolit.
- Fiindcă aveai nevoie, Nick. Fiindcă aşa am vrut. Fiindcă în seara asta o să-i zgâlţâim.

Martinique ridică privirea, cu un hohot scurt de râs.
- îţi filează o lampă, este? Eşti dus. Complet sonat. Unul din-ăia cărora le place să rişte doar aşa, de-amorul artei, este? Eşti periculos.

Cade o privi cu admiraţie, măsurând-o pe toată lungimea, alene, pas cu pas. Martinique simţi că i se îndoiau genunchii sub trup. Când ochii li se întâlniră în sfârşit, ai lui Cade erau albaştri ca oţelul, înţelegători şi clocotind de dorinţă.

- Ai dreptate, iubito, spuse el încet. Sunt nebun. Dar tu eşti cea periculoasă.

Martinique simţi un gol în stomac. îşi mută privirea, încercând să risipească tensiunea.

- Nu înţelegi. Nu pot merge acolo în halul ăsta. E prea...

- Sexy?

- Bătător la ochi. în mod normal, nu mă îmbrac cu asemenea rochii.

- Crede-mă că înţeleg, Nick. Ti-e frică. Nu fiindcă rochia nu ţi-ar sta bine. Ti-e frică tocmai pentru că-ţi

stă prea bine.

Martinique clătină din cap, încercând să nege, apoi se opri, întrebându-se dacă nu cumva Cade avea dreptate. Nu era sigură. Nu era sigură decât că în rochia aceea nu se simţea sigură deloc.

- Nu contează, spuse ea cu fermitate. Oricum, e prea târziu ca să mă mai schimb. Fă-mi numai o favoare şi încearcă să-ţi ţii armele ascunse în restul serii. Aş prefera să nu mă uit în jos, la un moment dat, şi să mă trezesc că port mini. Am avut parte de surprize destule pentru o săptămână întreagă.

- E valabil şi aici, dulceaţă, replică el deschizându-i uşa. Şi aici.

Peste douăzeci de minute, Cade o însoţea prin holul muzeului, spre Sala Caraibilor, unde balul pentru colectare de fonduri era în plină desfăşurare. De cum intrară, Cade aruncă o privire în jur, întrebându-se dacă nimeriseră bine. Dacă pentru Nick asta însemna petrecere, atunci era şi mai reţinută decât îşi imaginase.

Sala era plină până la refuz, dar dacă cineva se simţea bine acolo era imposibil de spus. Oamenii din înalta societate nu zâmbesc obligatoriu când se distrează. Nu fac decât să umble apatic de colo-colo, bâţâind din capete unii spre alţii ca nişte porumbei plictisiţi.

Ţinând-o pe Martinique cu un braţ pe după mijloc, Cade luă un pahar de şampanie de pe tava

unui ospătar în trecere.

- Poftim, spuse el, oferindu-i-l. Unul dintre noi va avea nevoie de aşa ceva.

Martinique luă o sorbitură, privindu-l cu un uşor surâs de recunoştinţă. Cade simţi un fior ciudat în pântece. Puternic, protector şi complet nefamiliar.

Lasă-l naibii, dom'le, îşi spuse el. Lasă-l în pace, altfel ai zburat de-aici. Nici un Picasso, nici o recompensă

- numai să-ţi salvezi pielea!

Dar senzaţia nu făcu decât să se intensifice când unul dintre prietenii lui Nick avu tupeul să se apropie. Era unul din acei indivizi despre care ea părea să aibă cea mai extraordinară părere - îmbrăcat conservator, îmbâcsit şi încorsetat. Avea nodul de la cravată atât de strâns, încât probabil murise de mult, strangulat, dar încă nu observase.

- Martinique, o salută omul. Astă seară arăţi fermecător.

Fermecător? Pe Cade era gata să-l umfle râsul. Arăta mai fierbinte decât o jambalaya scoasă din cuptor, iar tolomacul din faţa lor o ştia prea bine. încerca să facă pe politicosul, însă se holba cu nişte ochi cât cepele la piciorul expus al lui Martinique.

Lui Cade îi venea să-i trântească un pumn în mutră.

în schimb, îşi desprinse braţul de talia lui Martinique, dădu mâna cu Tolomacul, şi porni prin

sală. Dar ochii i se tot abăteau înapoi spre ea. Şi spre fraierul care i se alăturase. îşi închipuia că avea vreo şansă...

Şi poate că avea.

începuseră să danseze - dacă dans se putea numi. Orchestra cânta un fel de imitaţie jalnică de muzică, iar Martinique îşi înclinase capul ca să

audă ce-i spunea Tolomacul, după care îl privi râzând. Cade simţi nişte cleşti în stomac, ca si cum tocmai ar fi primit un pumn în plex, tăindu-i respiraţia.

Cu preţul unui mare efort, reuşi să nu se ducă la Domnul Tolomac pentru a-l trimite la plimbare şi să-şi aducă aminte de ce se aflau acolo.

Porni spre fundul sălii, unde fusese amenajat un cazinou pentru festivităţile serii. Se adunaseră toţi ştabii, jucând pe puncte şi premii. Nicăieri nu se vedeau bani, dar Cade simţea totuşi tensiunea jocului. Iar când valorile şi băuturile curgeau în voie, sigur aveau să le urmeze şi informaţiile. Cade cumpără un pumn de jetoane şi porni spre masa de blackjack.

* * *

Privind cum umerii laţi ai lui Cade se pierdeau în mulţime, Martinique simţi un gol în stomac. O părăsise. Atâta despre cavalerul ei în armură argintie. Sau motociclistul în piele neagră.

Probabil, Cade considera că-si putea purta sin-

gură de grijă. Şi putea, desigur. Venise de

nenumărate ori la asemenea ceremonii. Nici măcar nu voise să-l aducă pe Cade cu ea, în această seară.

Şi-atunci, de ce simţea o asemenea dezamăgire?

- Martinique, o întrebă partenerul ei de dans, scuturând-o uşor de umeri, s-a-ntâmplat ceva?

Martinique întoarse capul spre Dennis Harold, cu un zâmbet vinovat. Nu-l putu privi în ochi. Se temea să nu i se citească prea clar dezamăgirea în privire, aşa că se concentră asupra părului lui, numărând şirurile ordonate unde doctorul Curtis, cel mai costisitor chirurg plastician din oraş, îşi efectuasea meticulosul transplant.

Oamenii de la muzeu îl porecliseră Plantaţie Harold. Bietul Denny. înainte de operaţie, arătase bine. Acum arăta perfect. Prea perfect. Cu fiecare fir de păr la locul lui, parcă ar fi fost un Ken viu, proaspăt ieşit din fabrica de păpuşi.

- Poate-ai prefera să sărim peste dansul ăsta, sugeră el. Ce zici, aduc ceva răcoritor?

- Mulţumesc, răspunse Martinique. Se pare că am cam obosit.

„Sau am cam înnebunit.“ Ce-o apucase? Dennis Harold era un băiat atât de drăguţ...! Avocat corporatist respectabil, cu reputaţie... Stabil şi sigur. Genul de om care ar fi fost bărbatul ideal. Şi ce dacă avea păr artificual? Ce dacă numai sunetul vocii lui o făcea să adoarmă de-a-mpicioarelea? Nici ea nu

era perfectă.

Până când Dennis Harold se întoarse cu sucurile, Martinique reuşi să-şi vină în fire. Spre norocul ei, căci Denny o adusese cu el pe una dintre cele mai impresionante membre ale consiliului de administraţie: Lizanne Smith, o mondenă trecută de patruzeci de ani, cu cel mai bătrân soţ şi cel mai gras cont în bancă de pe acel mal al fluviului Mississippi.

- Domnişoară Duval, o salută ea, luând-o pe Martinique de umeri şi trântindu-i două pupături formale pe obraji. Ce bine-mi pare că te văd! Da' ştiu că-n seara asta arăţi senzaţional. Nu c-aş putea şi eu să port o rochie ca asta, la vârsta mea, dar pe dumneata arată extraordinar!

Martinique îi mulţumi, deşi ironia infiltrată printre sublinierile celeilalte nu-i scăpase. Lizanne nu arăta deloc trecută, iar decolteul ei era cel mai îndrăzneţ din tot balul. Cobora atât de jos spre sâni, încât aceştia păreau gata-gata să sară afară. Noroc că Lizanne îşi putea permite. Oraşul New Orleans le tolera multe celor ale căror tradiţii de familie datau de pe vremea plantaţiilor.

Totuşi, Martinique o simpatizase dintotdeauna. Lizanne avea spirit şi o inteligenţă vie, dincolo de scânteierea ochilor ei căprui strălucitori. Bârfele spuneau că se măritase cu bătrânul numai ca să pună

mâna pe averea lui. Ceva, însă, o făcea pe Martinique să presupună că nu fusese un târg dezavantajos nici pentru el.

încă mai conversau nimicuri, când Cade reveni în sfârşit. Sprâncenele Lizannei se înălţară imediat. Mai ales când Cade o cuprinse posesiv pe Martinique cu braţul pe după umeri.

- Ti-a fost dor de mine, iubito? întrebă el, cu cel mai fin accent cajun al lui. Avea glasul scăzut şi mătăsos, vorbind doar atât de tare cât să-l audă Denny şi Lizanne.

Martinique se întrebă ce urmărea. O numise „iubito“. Apelativul era destul de nevinovat, dar vorbise pe un ton intim, seducător. Şi oricât îi plăcea cum suna cuvântul, ştia că nu ei îi fusese destinat.

Din cine ştie ce motiv, Cade voia ca toată lumea să creadă că erau împreună. Un semnal teritorial flagrant. N-ar fi putut fi mai puţin subtil nici dacă i-ar fi agăţat la gât un carton cu inscripţia „Nu atingeţi!“. Cade, însă, nu era tocmai genul subtil. Iar Denny pricepu imediat mesajul. Se scuză pe neaşteptate şi porni spre bar, fără a mai arunca o singură privire în urmă.

Martinique îşi dorea în sinea ei ca Denny să fi dat dovadă de mai multă bărbăţie. Nu era prea măgulitor

ca singurul ei peţitor serios să dea bir cu fugiţii la primul semnal de alarmă. Dar Cade Jackson părea să aibă acelaşi efect şi asupra altor bărbaţi.

Femeile, în schimb, erau atrase spre el ca nişte magneţi. Lizanne continua să-l privească la fel de fix ca şi cum ar fi fost ultimul fursec rămas în mijlocul mesei, la un bal al asociaţiei patiserilor.

- Martinique, spuse ea, fără să-l scape din ochi pe Cade. E o crimă contra umanităţii să ţii un asemenea secret numai pentru tine. Sper că ai de gând să faci prezentările necesare.

Martinique făcu prezentările necesare, dar Lizanne nu avea intenţia să se oprească aici.

- Detalii, insistă dulce femeia. Vreau să aflu detalii, scumpo. Ca de pildă, unde l-ai găsit? Şi de când sunteţi împreună?

Martinique nu prea ştia ce să zică. La urma urmei, Cade era pe urmele unui infractor. Nu voia să divulge informaţii care i-ar fi pus pe amândoi în pericol.

Dar nu dorea nici să-i dea Lizannei impresia greşită că formau un cuplu. Pur şi simplu nu era adevărat. N-avea cum să fie. însă imediat ce deschise gura ca să-i explice, Cade interveni, luând situaţia sub control.

- Când am văzut-o, am căzut lat, îi spuse el Lizannei. Nici n-am observat ce m-a lovit. Şi de-atunci, suntem nedespărţiţi.

- Serios?

Privirea Lizannei oscila de la unul la altul cu interes crescând.

Martinique gemu în sinea ei. In loc de a astâmpăra curiozitatea femeii, Cade nu făcuse decât să i-o stârnească si mai mult. Cu „arta conversaţiei“ pe care o stăpânea Lizanne, vestea avea să facă ocolul oraşului în câteva ore.

- Ei, nu tocmai... începu ea să explice, dar Cade i-o reteză scurt, nelăsând-o să termine:

- Nick mi-a promis un dans în seara asta şi am de gând să profit până nu se plictiseşte orchestra. Ne scuzaţi?

- Fireşte, murmură politicos Lizanne.

Martinique simţi ochii tuturor urmărindu-i, în timp ce Cade o conducea pe ring. Il privi cu aprindere.

- De ce i-ai spus chestia aia?

Cade ridică din umeri, cuprinzând-o strâns.

- M-a întrebat.

Martinique simţi cum începea să se mişte în braţele lui, foarte încet. Melodia nu era tocmai vioaie, dar nici ei nu se unduiau într-un ritm destul de activ ca să poată fi numit dans. Se legănau prea senzual pentru a face aşa ceva în public, iar Martinique era prea furioasă ca să savureze senzaţia.

- Te-a întrebat? Păi sigur că te-a întrebat! Dar nu era cazul să insinuezi că am fi... în fine, înţelegi ce vreau să spun.
- Da, înţeleg. Şi cred că Lizanne a prins destul de bine aluzia.

Cade o privi cum se înroşea în obraji. Se întrebă dacă de furie sau de emoţie, după care conchise că, cel mai probabil, din ambele cauze.

Martinique ridică spre el o pereche de ochi din care ţâşneau fulgere.

- Intenţionat ai făcut-o!
- Acum eşti cu mine, confirmă el, dând din cap. îi strânse mâna mai tare, nelăsând-o să şi-o smulgă. Nu era indicat să facă o scenă. Dar se distra mai bine decât i-ar fi convenit să recunoască. îi plăcea s-o vadă întărâtată. îi plăcea că era destul de puternică şi curajoasă ca să-l înfrunte.
- Nu sunt cu tine, îl informă ea, pe un ton lipsit de orice echivoc.

Cade nu răspunse imediat, lăsându-i doar furia să se potolească de la sine. Nu peste mult, o simţi relaxându-se cât de cât.

- Cum vrei tu, Nick.
- Şi nu înţeleg de ce ar trebui ca Lizanne să creadă că suntem un cuplu.

- Stai liniştită un minut şi-am să-ţi spun.

Martinique trase adânc aer în piept, expiră încet şi, în sfârşit, îl privi lung, în aşteptare.

- Ei...?
- E pentru binele tău. Picasso trebuie să ştie că nu eşti singură.
- Picasso, poate. Dar trebuie neapărat să dai de veste în tot oraşul că suntem... împreună?
- Orice se întâmplă aici are toate şansele să ajungă şi la urechile lui.

îl privi cu scepticism.

- Nu văd cum. Hoţii de artă sadici şi psihopaţi nu au prea multe în comun cu lista de invitaţi ai muzeului.
- Nu fi naivă, Nick. Oi fi crezând tu că toţi spilcuiţii ăştia sunt cuminţi şi cu frica lui Dumnezeu, dar pe-aici se-ascunde mult gunoi, chiar şi la o sindrofie dichisită ca asta. în doar douăzeci de minute, am şi aflat numele şi adresa celui mai popular tăinuitor de opere de artă furate, din Cartierul Francez. Nu e tocmai genul de informaţie pe care te-ai aştepta ca stâlpii ăştia ai societăţii s-o aibă în carneţelul cu adrese.

Martinique scoase o uşoară exclamaţie.

- Ti-a spus asta cineva de-aici? Cine?
- Nu contează. Ceea ce contează e că lumea lui şi a ta au legături mult mai strânse decât îţi dai tu seama.

Trebuie ca oamenii de-aici să ştie că acele două tablouri ale tale sunt prea fierbinţi ca să poată fi mânuite uşor. Să se ducă vestea. Să devină mai

greu de plasat.

încet, Martinique clătină din cap.

- Recunosc că aici se găsesc de douăzeci de ori mai mulţi bani decât ar valora la negru cele două pânze. Dar mi-e greu să-mi imaginez că le-ar cumpăra cineva dintre cei de faţă. Pe mulţi îi cunosc, cel puţin pe plan profesional. Suntem prieteni, facem parte din aceleaşi cercuri de afaceri. Şi-acum vrei să spui că unii dintre ei ar putea să fie pătaţi?

- Dacă oamenii ăştia ţi-ar fi cu adevărat prieteni, nu te-ai teme să fii tu însăţi în faţa lor.

- Nu mă tem! insistă ea. Pur şi simplu nu înţelegi. Nu văd de ce e cazul să ne comenteze, de ce trebuie să creadă că suntem... un cuplu.

- Amanţi, o corectă el. Nu vezi de ce e cazul să creadă că suntem amanţi. Ciudat, Nick, nu ştiu cum faci, dar mereu eviţi cuvântul ăsta.

Capitolul 5

Doar la auzul cuvântului, Martinique simţi cum i se încleştau muşchii abdominali. Amanţi. Ceva se frângea în făptura ei, auzind cum suna rostit de buzele lui Cade.

îşi mută privirea spre peretele opus al sălii, încercând să-şi alunge din minte acel subiect tulburător. Nu ştia de unde-i veneau asemenea gânduri, ştia numai că n-ar fi trebuit să le aibă.

- Nu înţeleg ce vrei să spui...

Ba înţelegea, nici vorbă! Şi ştia că Jackson avea dreptate. Era un cuvânt pe care voia să-l evite cu orice preţ.

- Exact. Iar faptul că nu mă poţi privi în ochi n-are nici el legătură cu asta.

Atinsă de acuzaţia lui, sau mai degrabă de faptul că nimerise drept la ţintă, îşi impuse să-i susţină privirea.

- Amanţi, parteneri sexuali, foloseşte orice termen doreşti. Prefer numai să nu mă exprim atât de direct.

- Atât de grosolan, vrei să spui. Asta-i problema, Nick? Sunt prea necioplit pentru o doamnă ca tine?

- Ai o reputaţie de necioplit, mai bine zis. S-ar putea să ţi se pară demodat, dar ţin la reputaţia mea. Sunt singura femeie din familie care nu are o anumită... „reputaţie“. Şi aş dori să rămân astfel.

- Iar eu am venit şi am spulberat iluzia? Regret că te dezamăgesc, dulceaţă, dar ar trebui să-mi mulţumeşti pentru asta. Viaţa e prea scurtă ca să ne-o petrecem printre miraje. Realitatea este mult mai interesantă.

- Realitatea ta, poate. Nu şi a mea. Asta-i o lume diferită de cea în care am crescut. Radical diferită. Nu încerc decât să mă integrez.

Se întrerupse, încercând să-şi înghită nodul dureros din gât.

- Dar nu contează. Nu mă aştept să înţelegi.
- Ştiu că nu te-aştepţi. Şi mă faci să mă întreb, Nick, de ce ai o părere atât de proastă despre bărbaţi.

Martinique râse scurt, involuntar.

- Realistă, vrei să spui?
- Ceea ce vreau eu să spun e că ai ridicat în jurul tău un zid de apărare atât de gros, încât nu poate fi dărâmat nici cu dinamită. Cum vrei să răzbească un bărbat prin el?

Ridicând puţin bărbia, cam lezată de neplăcuta descriere, Martinique replică:

- Tocmai asta-i ideea, că nu vreau să răzbească.

Muzica se opri. Râzând, Cade îi dădu drumul din braţe.

- Ai grijă. Unii bărbaţi ar putea-o lua ca pe o provocare.
- Un bărbat ca tine, cred?
- Nu, răspunse sincer Cade. Recunosc că-mi place câte o vânătoare interesantă din când în când, dar prefer ca femeile să mă accepte. Dacă asta vrei, Nick, va trebui să faci tu următoarea mişcare.
- în visurile tale, Jackson.

Cade zâmbi.

- Dacă-mi amintesc bine, cam la fel s-a întâmplat şi data trecută.

* * *

Martinique ridică privirea din registrul de pe birou,

atrasă de clinchetul clopoţeilor. Suna ceasul de bronz din vitrină, amintindu-i că se apropia înserarea. Ca si cum ar fi avut nevoie să i se reamintească.

Ca si cum ar fi avut un singur moment de linişte de când Cade plecase în căutarea tăinuitorului de obiecte furate. Trecuseră câteva ore, iar Martinique nu mai primise nici o veste şi începea să se îngrijoreze. Nu în legătură cu Picasso, sau cu posibila recuperare a tablourilor. Pentru Cade era îngrijorată.

Doamne sfinte, începea să se lase cucerită de el?

Era atât de nebună încât să creadă că relaţia lor ar fi avut vreo şansă?

Un sunet de voci din faţa magazinului o smulse din gânduri. Doi tineri se opriseră lângă uşă, discutând dacă să intre sau nu. In sfârşit, îşi adunară curajul ca să păşească înăuntru.

Aveau douăzeci şi ceva de ani, probabil turişti, judecând după pantalonii scurţi de vară şi aparatul foto uşor de pe braţul femeii. Şi se vedea cale de-o poştă că erau îndrăgostiţi.

- Căutăm verighete, îi spuse bărbatul. Am văzut o pereche în vitrină. Sunt vechi?

Martinique confirmă că aveau peste o sută de ani vechime, probabil de pe la jumătatea perioadei victoriene. Le luă din vitrină, pentru ca tinerii să le probeze.

- Sunt minunate, murmură femeia. Atât de delicate... O! A mea are gravată o inscripţie înăuntru: Pe veci al tău.

Martinique îi explică faptul că epoca victoriană fusese deosebit de sentimentală. Adoraţia Reginei Victoria pentru soţul ei, Albert, imprimase un ton romantic în toată jumătatea a doua a secolului al XIX-lea.

Dar clienţii nu erau prea atenţi la lecţia de istorie improvizată. Ii captivau verighetele, iar Martinique simţi că îi deranja cu predicile ei.

- Nu vă grăbiţi, îi invită, lăsându-i să discute în linişte. Ştiu că e o hotărâre foarte importantă.

„E pentru toată viaţa“, adăugă ea în gând. Pentru totdeauna.

Şi n-avea să fie niciodată pentru ea.

Oare chiar îşi imaginase, cu doar câteva minute în urmă, că ea şi Cade puteau avea un viitor împreună? Uitase că bărbaţii ca el nu se legau pe viaţă?

- Le luăm.

Martinique zâmbi mecanic, trezindu-se încet din visare.

- Poftim?

- Le cumpărăm, repetă tânărul. Verighetele. Şi vă mulţumim că aţi avut atâta răbdare. Şi pentru tot ajutorul pe care ni l-aţi dat.

Martinique factură vânzarea şi le ură celor doi fericire, mulţumindu-le că-i vizitaseră magazinul.

Adora ar fi spus că interveniseră spiritele, *orisas,* sau alte forţe misterioase, că nimic din viaţă nu era lăsat la voia întâmplării. Dar, oricare ar fi fost explicaţia, peste câteva minute, când Cade reveni în sfârşit, Martinique ştiu că scăpase ca prin urechile acului.

Dacă nu şi-ar fi reînnoit atât de recent hotărârea de a păstra o distanţă sigură, ar fi putut să fie tentată de a se repezi înainte, aruncându-se cu braţele pe după gâtul lui.

- Ţi-a fost dor de mine, dulceaţă?

Dumnezeule, da, îi fusese atât de dor! Dar nu era dispusă să recunoască.

- Te-ai întors atât de repede? îl întrebă, pe cel mai nepăsător ton.

Zâmbind, Cade se aşeză într-un fotoliu franţuzesc.

- Nu mă întrebi care sunt rezultatele?

Martinique îi adresă un zâmbet impertinent.

- Poate vrei să-ţi aduc o bere mai întâi. Să-ţi scot şi cizmele, eventual? Să-ţi masez umerii şi ceafa?

Surâsul lui Cade se lăţi şi mai mult.

- Uluitor, Faţă-de-înger. Când începem?
- Când o zbura porcu'. Unde-ai fost?
- Pe ici, pe colo...

Părea extrem de mulţumit de sine.

- Ţi-a fost dor de mine, nu-i aşa?
- Visează acolo. L-ai găsit pe tăinuitor?

Cade îşi coborî ochelarii de soare pe nas, privind-o

peste ramele acestora.
- Mai mult sau mai puţin. Am stabilit o întâlnire pentru diseară. La unsprezece, într-un club local.
- Perfect, răspunse ea, mulţumită că făcuse progrese. Vin şi eu cu tine.
Scoţându-şi complet ochelarii, Cade clătină din cap.
- Regret, dulceaţă. Nici o şansă.
- Nu mă iei? De ce?
Nu-i răspunse imediat.

- Să zicem că nu e un loc prea plăcut.
- Asta-i tot? întrebă Martinique, uşurată. Ei, nu-ţi face griji pentru mine. Fac faţă lucrurilor nu prea plăcute. S-ar putea chiar să te ajut.
O privi lung, speculativ, frecându-şi încet cu o mână ţepii de pe bărbie.
- Nu ştiu, Nick... Ăsta nu-i un club de dans unde se vinde sex vizual. Programul de divertisment e mai degrabă pervers. Şi se mai fac acolo şi tatuaje, perforări, chestii din-astea.
- Aha... murmură Martinique, cam şocată, în pofida propriei voinţe. Mă rog, cât de rău poate fi? Am mai văzut saloane de tatuaj. Desigur, n-am intrat niciodată în vreunul, dar...
- Localul ăsta nu-i la fel de privat ca un salon. Se poate aduna destul de multă lume. Şi tuturor le place să se uite.
- Să se uite? La ce să se uite?
- La realizarea operei de artă. La accentuarea subtilă a formei omeneşti. Şi la cea nu tot atât de

subtilă. Se pare că perforările sunt cele mai populare.
Martinique făcu o mutră dezgustată, renunţând la orice prefăcătorie.
- Vrei să zici că stau toţi şi cască gura în timp ce clienţii îşi fac găuri şi tatuaje?
Cade încuviinţă.
- în două vorbe, da.
Martinique clătină din cap cu uimire.

- Mă rog, n-am înţeles niciodată chestiile astea. E o perversitate. Mutilare în public. Ce plăcere i-ar putea face cuiva să vadă cum e împuns cu acul un biet dobitoc?

- Cine ştie? ridică din umeri Cade. Tot ce-am aflat este că e localul favorit al tăinuitorului şi va veni acolo la unsprezece. Ca să ciripească.

- Cum poţi fi atât de sigur? De unde şti că va avea destulă încredere în tine ca să-ţi vorbească despre Picasso?

- Meseria mea e să ştiu, puişor. Şi-n plus, l-am întâlnit deja, azi după-amiază. E pe cale să facă o dezvăluire majoră, dar vrea să fie sigur că nu-l înfund şi pe el în puşcărie, când i-oi umfla amicul. Vrea probe că sunt un vânător de recompense cinstit, pus pe-un câştig la fel de cinstit, nu un sticlete sub acoperire. Şi-am să i le ofer.

- Cum?

Colţurile ochilor lui Cade se încreţită într-un zâmbet scurt.

- Făcând un lucru pe care nici un copoi cu mintea întreagă nu l-ar face doar ca să cadă la o învoială. Am să-mi găuresc o parte a trupului. Eu voi fi bietul dobitoc care se va împunge cu acul diseară.

Martinique clipi din ochi, nevenindu-i să creadă.

- Glumeşti.

Rece, hotărât, periculos de îndărătnic, Cade îşi încrucişă braţele pe piept.

- Sunt la fel de serios ca proprietarul unei rulote în toiul unui uragan.
- Dar... nu găseşti că e o măsură cam... extremă?
- S-ar putea, fu el de acord, înclinând scurt din cap. Dar la o tagmă de-alde ei, numai măsurile extreme dau rezultate. Un simplu bacşiş şi o promisiune onorabilă nu sunt de ajuns ca să-i impresioneze.
- Eşti sigur că merită? Vreau să zic, o să te doară, nu? Au să-ţi înfigă un ac în... în...

In care parte aveau să-i înfigă acul? In ureche? In nas? In...? Nu era sigură că voia să ştie.

Din fericire, Cade o scuti de formularea unei întrebări atât de jenante.

- In buric, completă el scurt.
- A... şopti Martinique. In buric... Inţeleg...

Inţelegea, într-adevăr. I se zgârcea carnea pe trup de-atâta înţelegere.

- Sincer să fiu, părea mult mai puţin dureros decât celelalte variante. Nu ţi-ar veni să crezi prin ce locuri îşi fac găuri, în ultima vreme.

- Te rog...! îl opri Martinique, cutremurându-se. Prefer nici să nu aud. Şi în ombilic e destul de rău.
- E şi cazul.
- Nu poţi face asta, declară ea scurt. Nu te las.

Cade râse încet, indulgent, ca în faţa unui copil sfidător pe care nu-l lăsa sufletul să-l aducă la ordine.

- Nu mă laşi? întrebă el blând. Dulceaţă, nu mă poţi opri.

Martinique se înroşi ca focul, dându-şi seama cât de ridicol sunaseră cuvintele ei. Cât de personal. Cât de posesiv. Din partea ei, Cade Jackson n-avea decât să se ducă şi să-şi tatueze Easy Rider pe frunte. Putea să-şi vâre un inel de aur prin nas, iar ea nici n-ar fi clipit.

- Nu aşa am înţeles... murmură ea, străduindu-se să găsească o explicaţie. Ştiu că n-am nici o autoritate asupra ta. Voiam doar să spun că... sper că nu faci asta pentru mine... ca să mă aperi de Picasso. N-aş vrea să ajungi până acolo, numai pentru mine.

- îţi mulţumesc pentru consideraţie, Faţă-de-înger, dar n-o fac numai pentru tine. Doresc cu adevărat să pun mâna pe tipul ăsta.

Vorbea zâmbitor, dar expresia din ochi îi deveni dintr-o dată ucigătoare, făcând-o pe Martinique să-şi tragă repede respiraţia. Era o expresie rece ca gheaţa, tăios de intensă. O privire care făgăduia să nu ia nici un prizonier viu.

Martinique îi observă muşchiul obrazului palpitând şi-şi dădu seama că Jackson se lupta cu o emoţie foarte puternică. Durere? Furie? Nu era sigură.

Dar i se frângea inima pentru el - şi, deodată, înţelese de ce era dispus să primească sticle de whisky în cap, să se trezească ameţit prin şanţuri sau să-şi perforeze ombilicul teafăr şi nevătămat într-un bar

exhibiţionist răpciugos. înţelese dintr-o dată că goana lui Cade după infractori nu era doar un mijloc de a-şi câştiga existenţa sau de a supravieţui.

Era ceva personal.

- Deci, mai vrei şi acum să vii? o întrebă el. O să fie un spectacol... cam prea interesant.

Mai încăpea vorbă?

„Body Bazaar“ era întru totul aşa cum se aşteptase Martinique - întunecos, opulent şi lugubru, cu pereţii drapaţi în întregime în negru, numai scânteierea unui candelabru baroc atenuând strania austeritate a încăperii. Pe fiecare masă se aflau lumânări albe, flăcările aurii ale acestora aruncând umbre peste chipurile numeroşilor clienţi fără nume ai clubului.

Dar punctul de interes al salonului rămânea mica estradă neagră din faţă. Acum era goală, cu excepţia singurului şir de lumânări care pâlpâiau pe toată lungimea, cu rol de lumini ale rampei. Ameninţător de goală.

Martinique nu avea nevoie să întrebe pentru ce anume era pregătită scena. Ştia. Un fior scurt o străbătu pe şira spinării.

Sentimentul de teamă îi crescu când văzu că mulţi dintre clienţi le observau cu interes intrarea, iar o mare parte a acestora purtau măşti de Mardi Gras, cu paiete sau pene, deşi sezonul de carnaval trecuse de mult.

Trase adânc aer în piept, ca să se calmeze, şi simţi aroma dulceag-mucegăită de tămâie. Până şi mirosul localului era vag sinistru.

Cade îi făcu semn unei chelneriţe, care le aduse băuturile în mai puţin de un minut. Bustiera de cauciuc negru îi accentua formele oricum voluptuoase şi, când femeia se aplecă peste masă, Martinique îi văzu pe sânul drept un boboc de trandafir tatuat. Era evident că spectacolul se adresa ochilor lui Cade, după cum indica şi privirea insinuantă pe care Rosebud (Boboc de trandafir) i-o aruncase acestuia.

Martinique simţi dintr-o dată nevoia de a lua paharul înalt pe care tocmai îl primise, pentru a-l turna pe tot, încet, în capul lui Rosebud. Putea să parieze că tricoul de cauciuc era destul de impermeabil ca să conţină o găleată întreagă de băutură cu gheaţă.

Dar, spre uşurarea ei, Cade o expedie pe chelneriţă doar cu un zâmbet vag şi un bacşiş generos.

- îţi place băutura? întrebă el.

Martinique luă prima sorbitură din neobişnuita licoare. Era plină de nectar, vodcă şi rom, asezonată cu brandy de caise, acoperită cu gheaţă pisată şi, deasupra, cu o felie de lămâie. Dădu din cap afirmativ. Era gustoasă, dar cam prea tare pentru gusturile ei.

- Coadă-de-drac, o informă Cade.
- Se potriveşte, comentă Martinique după încă o înghiţitură, simţind că începea deja să ameţească. Şi când începe sacrificiul ritual?

Cuvintele ei fură accentuate straniu, ca o premoniţie, de un ropot înfundat de tobe, dând semnalul unei muzici tribale, primitive, cu percuţii, coarde şi clopote, plus alte instrumente ciudate, greu de ghicit. O străbătea şi un element vocal ascuţit, parte cântec, parte vaiet, care-i zbârlea firele de păr de la ceafă.

Cade păru să-i simtă neliniştea.

- Nu e nevoie să te uiţi, spuse el. încă mai ai timp să te retragi.

Martinique înghiţi în sec.

- Numai dacă te retragi şi tu.
- Prea târziu, clătină el din cap. Mi-am dat cuvântul. Codul onoarei...

Exasperată, Martinique oftă. Nu era cel mai raţional moment pentru ca nobleţea lui Cade să iasă la suprafaţă. îi venea să-l scoată pe sus din salon.

- Nu înţeleg. Cum te poţi gândi la onoare, în nişte momente ca astea?

Cade ridică din umeri, dar răspunse pe un ton calm, liniştitor:

- Stai cuminte, Nick. O să se termine curând.

Un crescendo al muzicii le întrerupse conversaţia. Tensiunea asistenţei creştea, în timp ce

atenţia tuturor era atrasă spre scenă. Draperiile se dădură în lături. Apăru un bărbat. Şi deodată se făcu tăcere.

Martinique îl privi şocată. Cu excepţia unui şiret de piele neagră înfăşurat peste bazin, bărbatul de pe scenă era gol. Dar nu goliciunea lui o surprindea, ci culoarea - sau, mai bine zis, culorile.

Era bălţat din cap până-n picioare - complet acoperit cu tatuaje.

Desenele pestriţe luceau pe piele ca modelele unui vitraliu. Flori şi stele, vulturi şi steaguri, demoni şi dinozauri, cu toţii se luptau pentru spaţiu pe aceeaşi pânză de piele vie. Era frumos şi hidos în acelaşi timp. Bărbatul luă o poziţie teatrală, ţanţoşă, în ropotul aplauzelor de admiraţie.

Martinique trase o duşcă prelungă din Coada-de-drac. Crezuse că văzuse de toate la viaţa ei. Şi se cam înşelase...

Intoarse capul spre Cade, întrebându-se care era reacţia lui în faţa straniului spectacol, şi văzu cu groază că dispăruse. Il căută înnebunită din priviri, dar nu-l zări nicăieri. Se făcuse pur şi simplu nevăzut.

Când se uită din nou spre scenă, îngrijorarea îi

spori. Bărbatul tatuat plecase, iar în locul lui stătea un personaj înalt, îmbrăcat în mantie neagră cu glugă.

- Doctor Demented! strigă cineva. Acum au văzut pe dracu', doctore!

Doctor Demented? se întrebă Martinique. Individul arăta mai degrabă ca o încrucişare între doamna cu coasa şi un vampir flămând. Nici urmă de halat alb sau zâmbet încurajator-steril.

Pe scenă apăru un asistent, împingând un cărucior de inox. Când Doctor Demented întinse mâinile, celălalt îl ajută să-şi pună două mănuşi chirurgicale de latex. Martinique se simţi puţin mai bine văzând că se făceau măcar oarecare eforturi de a menţine procedura igienică. Dar când Doctor Demented alese un ac lung de argint de pe tava asistentului, ridicându-l în văzul tuturor, simţi dintr-o dată că i se întorcea stomacul pe dos.

Asta foloseau ca să străpungă carnea oamenilor? Nici nu se compara cu pistolul de perforat, rapid şi precis, cu care-i fuseseră găurite ei urechile. Aia era o adevărată armă, uriaşă şi înfricoşătoare, lungă de aproape zece centimetri de la cap la coadă!

- Hai, doctore! răcni nerăbdător un om din public. Hai, să curgă sânge!

Din toată sala se porni un cor de strigăte şi fluierături încurajatoare, în timp ce draperiile se deschideau din nou, iar pe scenă apăru Cade.

Capitolul 6

- El e, şopti Rosebud, lângă umărul lui Martinique. Ăla care-şi zice Cowboy. Slăbaticu'. Faza asta trebuie s-o văd!

Martinique n-o putu învrednici nici cu o privire. Era prea atrasă de scenă, unde Cade tocmai îşi scotea cămaşa, dintr-o singură mişcare fluidă. îşi auzi propria exclamaţie înăbuşită, într-un glas cu restul asistenţei, şi simţi străbătând-o un fior.

Undeva dincolo de neliniştea care o sufoca, Martinique simţi un val de admiraţie. Cade nu arăta ca un om care-şi aduna curajul, care cunoştea teama. Arăta neînfricat.

Mulţimea sorbea din ochi spectacolul. Se auzi o ovaţie colectivă, presărată cu chiote şi fluierături.

- Pune-i cătuşele, Doc! strigă unul. Ăsta are muşchi! Poate să-ţi dea de furcă!

Braţele lui Cade fură trase la spate şi imobilizate. Surescitată, Rosebud şopti:

- Da' ştiu că-i puternic!

Scena era în acelaşi timp înspăimântătoare şi fascinantă. Martinique tremura, încordată de tensiune. Doctor Demented ridică braţele, murmurând încet o invocaţie. Scoase din faldurile largi ale mânecii stângi o sticlă cu un lichid limpede. Vodcă? Gin? Cu un efect dramatic, o ridică la buzele lui Cade,

oferindu-i de băut.
- Dă-i înainte, dom’le! strigă cineva din public. O să ai nevoie!
Cade refuză, spunându-i „doctorului“ să continue. Mulţimea parcă-şi ieşise din minţi.
Pe Martinique o lua cu leşin. Ar fi vrut ca, măcar pentru efectul anestezic, Cade să accepte alcoolul. Ar fi vrut să-l primească ea.
Doctor Demented luă din cărucior un hemostatic şi începu să se pregătească pentru operaţie, prinzând carnea lui Cade în nişte cleme lungi, strânse. Ridică din nou acul, îndreptându-l direct spre mijlocul abdomenului lui Cade.
Publicul era în delir.
- Dă-i! Hai! Bagă-l! scandau oamenii. Ba-gă-l, ba-gă-l...!!!
Cade privea prin asistenţă, cu o umbră de zâmbet în ochii lui albaştri, în căutarea cuiva. în căutarea ei. Privirile li se întâlniră. Nici o grijă, dulceaţă, părea să spună expresia lui. Asta-i partea cea mai uşoară.

într-o clipă, totul se termină. Acul se repezi înainte, pe buzele lui Cade apăru scurt un zâmbet, iar mulţimea sări în picioare, urlând şi aplaudând.
Martinique privea spectacolul cu uimire. „Doctorul“ introducea în rană un mic inel de aur, în timp ce clienţii porneau în masă spre scenă, ovaţionându-l răguşit pe Cade. Războinicul învingător, îţi spuse Martinique. Eroul ombilicului.
Era atât de uşurată că totul se terminase, atât de

epuizată, încât nu mai avea chef de festivităţi. Iar Cade nu părea pe cale să termine prea curând. Aveau să treacă ore întregi până scăpa de toate femeile ce-i dădeau târcoale, la care se mai adăuga şi discuţia cu tăinuitorul. Martinique se hotărî pe loc. Ieşi discret din club şi opri un taxi.
Peste cinci minute, şoferul o lăsă în faţa curţii. Căscând, plăti cursa şi se întoarse spre poartă.
în momentul când păşi înăuntru, auzi glasul.
Era rece, sarcastic şi ciudat de familiar.
- Bun venit acasă, puiuţ. Te-ai distrat bine-n oraş?
Martinique înjură încet. Nu era nevoie să-i vadă chipul pentru a-şi reaminti frica de data trecută. N-ar fi uitat niciodată glasul acela. Era al lui Picasso.
- Ei, ce e? continuă el, sâcâitor. Azi nu-l avem pe iubiţelu' cu noi ca să ne apere?
Martinique îşi privi mâinile, în care încă mai strângea cheile, şi-şi dădu seama că tremura. Tremura atât de tare, încât metalul îi clănţănea slab între degete.

Era paralizată. Ţintuită locului de o teamă primară. Ii venea să urle, dar nu ieşea nici un sunet.

Intr-un târziu, se răsuci s-o ia la fugă, dar nu mai apucă. Banditul trânti poarta în faţa ei.

- Unde te repezi? şuieră el, cu chipul ascuns în umbră, ca o siluetă ameninţătoare pe fondul barelor de fier forjat. Data trecută te-am lăsat să-mi scapi uşor. Nici c-un deget nu te-am atins, este?

Martinique îşi dădu seama că de astă dată nu

mai era mascat. Devenise sau mai neglijent, sau mai nepăsător. Ambele stări erau periculoase, poate chiar ucigătoare. Iar acum reieşea clar, din lipsa măsurilor de prevedere, că ştia: ştia că putea să-l identifice.

- Mda... murmură ea încet, cu o voce sufocată, grea de silă. Eşti un tip foarte drăguţ.

- Da' voi n-aţi putut să staţi în banca voastră, continuă Picasso, apropiindu-se încet. Tu şi cowboyu' ăla sonat. Se ţine de mine ca râia de câine. Tot mereu mă mănâncă pe spinare. Cred că trebuie să te-aranjez un pic, să-i arăt că şi eu ştiu să fiu al dracu'. Să-l învăţ să-şi ţină cucoana la locu' ei.

Martinique îl privi cu dispreţ, încercând să-şi ascundă groaza tot mai intensă.

- N-ai tu curajul ăsta.

Picasso o apucă de păr, smucindu-i capul înapoi, spre poartă. Acum era atât de aproape, încât

Martinique îi simţea mirosul de bere stătută în respiraţie, îi simţea căldura umedă şi greţoasă a trupului năclăit de sudoare.

- Nu-s destul de bărbat pentru tine, puiuţ? scrâşni el. Şi crezi că gagiu' ăla al tău cât toate zilele o fi?

- Vedea-te-aş mort, replică Martinique, scuipând pe jos, aşa cum o văzuse pe Adora făcând de sute de ori. Cochon, adăugă ea. Porc scârbos ce eşti.

- A, avem boaşe! comentă el, îngălat. Imi place, când e vorba de-o demeie. Păi, atuncea, cam e

cazu’ să le tăiem, nu?

Tăişul unui obiect ascuţit ca briciul o atinse pe gât, mângâindu-i pielea, ca pentru a sublinia cuvintele ameninţătoare ale lui Picasso. Martinique îi simţi mâna tremurând de nerăbdare nervoasă, simţi vibraţia în vârful cuţitului.

Ştia că arma preferată a lui Picasso era cuţitul. Iar în seara aceea abia aştepta să-l folosească.

Era timpul să lupte din răsputeri, să se lupte pe viaţă şi pe moarte. Amintindu-şi că încă mai avea în mână cheile, le strânse cu putere, ridică mâna şi imediat o coborî brusc, zgâriindu-l pe faţă cât putea de adânc.

Picasso urlă ca turbat, slăbind strânsoarea, în timp ce-şi ridica braţul şi cotul ca să se apere de lovituri. Martinique profită de ocazie pentru a încerca să se smulgă, zvârcolin- du-se din răsputeri. Dar nu era de ajuns.

N-avea destulă forţă. O ţinea prea strâns. Noroc că lovitura care-l făcu în sfârşit să-şi piardă echilibrul era mult mai puternică.

Era lovitura porţii împinse de un bărbat care sosise în plină viteză - şi foarte prost dispus. Picasso zbură de-a berbeleacul pe trotuar, dar şi Martinique se clătină. Se agăţă de o crăpătură a zidului din curte, căutând să se sprijine.

Imaginea lui Picasso zbătându-se pe asfalt îi provocă lui Cade o singură senzaţie, copleşitoare - nevoia de a ucide. Imboldul de a-l strivi ca pe un

gândac sub picior.

Dar tocmai intensitatea acestei emoţii îl opri. S-ar fi putut ca de data asta să meargă până la capăt, îşi dădu el seama, omorându-l acolo, pe loc, cu cea mai mare plăcere. Fără nici o urmă de remuşcare.

Aproape că simţea vertebrele de la gât ale lui Picasso sfărâmându-se în mâinile lui. Numai că acum nu mai voia să facă dreptate. Voia să se răzbune. Să se răzbune pentru ea.

Plecase de la club, fugind atât de repede încât Cade abia apucase să-şi tragă respiraţia şi s-o urmeze. îl speriase îngrozitor, dispărând aşa. Chiar nu-şi dădea seama ce risca, singură noaptea într-un asemenea oraş?

Dar Cade nu bănuise adevăratul pericol înainte de a ajunge în faţa magazinului, când o auzise înfruntân- du-l pe atacator. îi simţise frica din voce, iar inima aproape că i se oprise în loc.

Picasso putea să mai aştepte. In acel moment, pe primul loc era siguranţa lui Martinique. Se întoarse să vadă dacă nu păţise ceva şi auzi paşii banditului luând-o la fugă în spatele lui. Sunetul se îndepărtă pe stradă, tot mai slab, până se stinse.

Martinique stătea rezemată de perete, dârdâind, cu ochii holbaţi de şoc.

- A plecat, chérie, spuse Cade, strângând-o la piept. S-a terminat. O să am eu grijă de el, mai târziu.

Am să-l omor, adăugă în sinea lui. Numai fiindcă a

pus mâna pe tine.
Martinique se rezemă de el, tremurând, iar Cade o aşteptă cu răbdare să se oprească. Ii amintea de o vietate măruntă şi agitată.
- Linişteşte-te, Faţă-de-înger.
O conduse spre banca din grădină, unde o ajută să se aşeze. Martinique se sprijini de el iar, lăsându-l s-o liniştească.
-Acum eşti în siguranţă, îi spuse Cade, mângâind-o pe păr.
Ceea ce nu s-ar fi putut spune şi despre Picasso. Sau despre el însuşi, în fond. Ştia că acum îl păştea un mare pericol.
Şi numai din cauza ei. Pentru ea, ca s-o ştie în siguranţă, lăsase un infractor să scape, prima oară în cariera lui. Intenţionat. Mai că nu-i dăduse foaia de drum.
In loc de a-l pisa în picioare, se întorsese spre ea, încălcând toate regulile. Luase decizia într-o fracţiune
de secundă, cum făcuse de-a lungul întregii lui cariere, numai că de data asta fusese o decizie greşită. De data asta, se lăsase mânat de instinct, nu de raţiune.

în sfârşit, începea să-şi piardă tăria, şi nu din cauza unui delincvent. Nu fiindcă Picasso l-ar fi învins. Cedase din cauza unei femei.

- Nick, spuse el răguşit, ţinând-o strâns. Să nu mai faci asta niciodată. Niciodată să nu mai pleci de

lângă mine, *chérie*, până nu reuşesc să-l pun la păstrare pentru totdeauna.

Martinique dădu din cap, încuviinţând înfundat, cu faţa încă îngropată la pieptul lui.

- Mulţumesc, şopti ea, că m-ai salvat.

- Nici o problemă, minţi Cade. Cred că-ţi eram dator. Mă bucur numai că am ajuns la timp. Noroc că tăinuitorului îi plăcuse aşa de mult spectacolul, încât nu s-a lungit la vorbă.

Martinique îşi înclină capul pe spate, privindu-l cu ochi mari, plini de curiozitate.

- Şi ce... ce-ai aflat?

- Destule. Picasso e morcovit rău. Vizita noastră la muzeu a dat rezultate. Vestea a şi ajuns la urechile lui.

- Trebuie să fi auzit, confirmă Martinique. A zis de tine că eşti „iubiţelul“ meu.

Cade dădu din cap.

- S-a dus zvonul şi despre noi, şi despre tablouri. Acum o să-i fie greu să le vândă, când majoritatea posi-

bililor clienţi ştiu că sunt de furat. Şi nu numai ei, ci toată lumea. Amicul nostru are o marfă aproape lipsită de valoare şi nu-i pare bine deloc.

- Nu-i pare bine? repetă Martinique, tremurând. Cade, i-am văzut expresia. E un maniac. Cred că i-ar plăcea să ne omoare. După ce ne va face să suferim.

- Probabil. Dar, cel puţin, acum pot să-l identific

şi eu. Nu mai există nici un motiv ca tu să fii în pericol. Pot să te pun la adăpost şi să mă ocup singur de el.

- Să mă pui la adăpost? întrebă indignată Martinique. Mii de mulţumiri. Probabil îţi închipui că şi până acum le-ai făcut singur pe toate, nu?

- Nu te enerva, Nick. Nu asta am vrut să spun, dar sunt unele treburi pe care trebuie să le facă numai bărbaţii.

- Să moară, de pildă?

Cade se încruntă, întrebându-se unde bătea. Părea furioasă, dar şi îngrijorată. îngrijorată pentru el? Nu-şi amintea când se preocupase ultima oară cineva de binele lui. Ideea că Martinique simţea acum aşa ceva era gata-gata să-l doboare.

- Sau să se rănească? adăugă ea, retrăgându-se, ca şi cum tocmai şi-ar fi amintit ceva.

Ezitând, îl apucă de tivul cămăşii.

- Sper că nu te-ai lovit... aici.

- Unde?

- La ombilic, ai uitat? Unde ţi-ai făcut... operaţia. După ce-ai dat cu Picasso de pământ aşa, ţi se putea porni hemoragia, sau ceva...

- Nu, n-am nimic...

îşi ridică poala cămăşii.

- Uită-te şi tu.

Martinique îşi trecu degetele cu grijă peste micul inel de aur şi locul dureros din centrul abdomenului.

- Te jenează? îl întrebă.

- Foarte.
- îmi pare rău. Te doare când te ating?
- E un chin.

Era un iad, să-i simtă astfel mâinile pe trup. Cea mai uşoară atingere îi expedia junghiuri de energie până în pubis, încordându-i muşchii, înfierbântân- du-l atât de tare încât parcă i-ar fi luat foc măruntaiele.

- îţi cer din nou iertare, şopti Martinique. Voiam doar să mă asigur că n-ai păţit nimic. După ce ai alergat aşa ca să-mi vii în ajutor...

Lăsă fraza neterminată.

Avea şi motive să-şi ceară iertare. îl omora.

- Las-o baltă. Acum suntem chit.

De parcă motivele lui ar fi fost nobile şi admirabile, nu primordiale şi egoiste. Şi foarte, foarte sexuale.

-Aproape chit, Faţă-de-înger. Iar acum, trebuie să te duc de-aici.

- Să mă duci? La adăpost, vrei să spui?

Cade îi ridică uşurel faţa, de bărbie, silind-o să-l privească în ochi.

- Vreau să spun că te duc de-aici chiar în noaptea asta. într-un loc sigur.
- într-un... Dar e o nebunie! Nu pot să plec. Am atâtea responsabilităţi...
- Cu toţii avem responsabilităţi, dulceaţă. Tocmai de-asta-ţi spun să-ţi faci bagajele. Hai, mai repede.

Martinique îi ocoli privirea, clătinând din cap.

- Vino-ţi în fire, Jackson. Nu pot să plec cu tine,

aşa, pe nepusă masă.
Vorbea pe un ton rece, neîncrezător, cu bărbia ridicată de indignare. Redevenise acea Martinique care nu accepta nici un compromis. îndărătnică, independentă şi greu de controlat.
Exact aşa cum îi plăcea lui.
Cade nu-şi putu stăpâni nevoia s-o zădărască:
- Nu poţi, sau nu vrei?
- Ce contează? Nu plecăm nicăieri.
- }i-e frică de ceea ce s-ar putea întâmpla?
- Nu mi-e frică deloc!
Totuşi, în ochii ei verzi luci o undă de ezitare...
- Dar ce se va întâmpla cu magazinul? Cu Ming şi Ching? Cine va avea grijă de toate...?
Cade ridică din umeri.

- Dacă asta-i singura problemă, lasă un mesaj. Sunt sigur că asistenta ta se poate ocupa singură de magazin, câteva zile. Iar vrăjitoarea aia bătrână oricum se învârteşte tot timpul pe-aici. Ce, nu poate să le dea de mâncare pisicilor?
- Ba da... consimţi Martinique. Dar te rog să n-o numeşti pe Adora aşa! E menajera mea şi una dintre cele mai bune prietene pe care le-am avut vreodată.
- Bine, acceptă el. Atunci, s-a aranjat. Ajutoarele tale pot apăra fortăreaţa. Doar dacă nu cumva din alte cauze îţi faci griji.
- Nu-mi fac nici un fel de griji!

- Bine. Hai să mergem.
- Chiar acum?
- Acum, Nick. Du-te şi ia-ţi nişte haine, tot ce încape într-o geantă mică. Motocicleta pleacă peste cinci minute.
- încotro?

Tonul ei suspicios îl înştiinţa pe Cade că avea idee cam ce se anunţa. însă nu ştia nici jumătate. îi dădu vestea fără menajamente:

- La mine.

Expresia şocată de pe faţa ei îl făcu să zâmbească. „Unu-zero la surprize, dulceaţă.“

Capitolul 1

- Poţi să-ţi dai drumul, Nick. Şi să deschizi ochii. Am ajuns. Vii şi nevătămaţi.

Martinique clipi din ochi în beznă, dîndu-şi seama dintr-o dată că motocicleta se oprise.

- A...! Am ajuns? întregi?

Cade coborî din şa şi propti cricul, cu un zîmbet răutăcios pe buze.

- întregi şi dintr-o bucată, confirmă el. Sau, din două... Mai mare minunea.

Cu un oftat tremurător de uşurare, Martinique coborî de pe motocicletă, privind în jur.

Şi nu văzu nimic altceva decât mlaştini. Nimic altceva decât copaci învăluiţi în fuioare de ceaţă, o mică porţiune cu nisip sub picioarele ei şi lumina

lunii oglindindu-se în apa bălţilor. Era o pri-

velişte de o frumuseţe răpitoare, ca un tablou impresionist francez, în sute de nuanţe de gri şi argintiu.

Dar, oricît de frumos ar fi arătat, tot o mlaştină era.

- O adevărată minune ar fi o casă, spuse ea. Ştii, să aibă patru pereţi, curent electric, un loc de dormit... Numai că nu văd nici una. Nu cumva ai greşit drumul?

Nick luă din portbagaj sacul înflorat al lui Martinique şi porni cu el printre copaci.

- N-am greşit nimic, răspunse el. De-aici, schimbăm mijlocul de transport.

Martinique îl urmă pe o cărare lungă, năpădită de bălării, pînă ajunseră într-un luminiş. Privi peste întinderea neîntreruptă de apă.

- Ceva îmi spune că n-o să fie tocmai o hidrobicicletă comodă, cu perniţe...

Cade arătă spre o canoe ridicol de mică, proptită în picioare lângă un pâlc de chiparoşi.

- Doar dacă nu preferi să înoţi, ceea ce nu-ţi recomand, noaptea. Cam mulţi aligatori, pe-aici.

Martinique nu prefera să înoate. îl ajută să lanseze canoea la apă şi, nu peste mult, lunecau pe valuri spre malul celălalt. Spre locuinţa lui, probabil. Privi prudentă în jur, căutând ochii luminiscenţi ai aligatorilor, apoi din nou către orizont, într-o

încercare de a distinge destinaţia.

- Bine măcar că este o casă, murmură ea. Este, nu-i aşa?

- Uite-o, răspunse din spate Cade, încetinind. Nu-i grozavă, dar e numai a mea. Casă, dulce casă.

în sârşit, Martinique o văzu - mică, palidă, arătând jalnic în lumina lunii. O construcţie şubredă de lemn, cenuşie şi amorfă, cocoţată la trei metri deasupra apei, pe nişte piloţi subţiri. Era mai mică decât îşi imaginase, nu mai mult decât o cutiuţă cu o singură cameră şi acoperiş de tablă. Stătea cocoţată precar în aer, ca un cocostârc.

- Acum ştiu de ce m-ai adus aici, îi spuse ea. E atât de izolată, încât nici un bandit n-ar putea s-o găsească. Şi stă atât de sus, încât numai în zbor ar putea ajunge. Ceea ce e valabil şi pentru noi.

- Nu-ţi face griji, o asigură el. Vezi scara aia de frânghie care atârnă în stânga?

Martinique o văzu, la lumina lunii, o serie de noduri marinăreşti simetrice, unind două funii paralele. Frânghia era destrămată pe alocuri, uscată, albită de soare şi de o vârstă dubioasă.

înghiţi în sec.

- îţi arde de glumă, aşa-i?

Părea să nu-i ardă. Cade cârmi canoea drept spre scară şi, lopătând îndemânatic, o potrivi alături.

- Urcă, o invită el. Vin şi eu în urma ta. Imediat ce leg barca.

- Altă cale nu există? întrebă Martinique cu speranţă. Vreun lift, ceva...?

- Nnţ. Tocmai asta-i toată frumuseţea. Securitate simplă, fără zorzoane. Ai tras scara sus si eşti în siguranţă. Nici măcar uşa nu trebuie s-o încui.

- Presupunând că ajung până la uşă.

- Ai s-ajungi, o încurajă el. Chiar şi dacă te duc în braţe.

- Ai vrea tu, replică Martinique şi se agăţă de scară, hotărâtă să realizeze cu orice preţ precara ascensiune.

Ca prin miracol, ajunse sus fără să se fi întâmplat nici unul dintre dezastrele pe care le anticipase. Funia nu se rupsese. Nu căzuse în apa neagră, infestată cu aligatori. Scara abia dacă se clătinase sub ea.

Martinique se săltă pe veranda îngustă şi îşi scutură palmele de scame. Peste câteva momente o urmă şi Cade. Ii lăsă sacul pe verandă, trase scara şi scăpără un chibrit, frecându-l de tocul cizmei, pentru a aprinde o lampă cu kerosen pusă lângă uşă.

Flacăra pâlpâi în timp ce o potrivea, făcându-i ochii să strălucească misterios, cu un albastru de safir. Umbre uriaşe se înălţau pe pereţii căsuţei, dansând spre streaşină.

Martinique se înfioră, înfrigurată de aerul umed şi ceţos.

- Cred că asta-nseamnă că n-ai curent electric.

Cade îi zâmbi scurt.

- Ai ghicit. Dar avem apă curentă. Şi o anexă foarte comodă, în spate. N-am cruţat nici o cheltuială.

- Ce mai, palat în toată regula, comentă sec Martinique.

Deschizând usa, Cade o pofti înăuntru.

- Depinde cum o priveşti.

Când trecu pragul, intrând în camera simplă, primul cuvânt care-i veni lui Martinique în minte fu: „confortabil“. Urmat îndeaproape de „intim“. Şi de „izolat“.

Nu dimensiunile o îngrijorau, nici decorul nepretenţios, strict funcţional, ci mai degrabă covârşitoarea intimitate a situaţiei. Ideea că ea şi Cade aveau să convieţuiască acolo, singuri în mijlocul unei mlaştini sălbatice, din care ieşeau aburi. Faptul că aveau să împartă totul pe din două. Masa de lemn, flancată de două scaune spartane. Colţişorul cu rol de bucătărie, unde se vedea un dulap grosolan, plin cu conserve, şi maşina de gătit cu lemne. Singurul tablou, un afiş reprezentând o ţintă umană ciuruită de gloanţe, toate în puncte vitale, prins pe perete cu vârful unui cuţit bowie. Patul.

în ochii lui Martinique, patul domina toată încăperea. Poate pentru că era singurul. Un pat, doi ocupanţi. Nu era sigură că o încântau perspectivele.

- Cred că acum plec, spuse ea, întorcându-se spre uşă.

- Aşteaptă o clipă.

Cade o apucă de guler, răsucind-o cu faţa spre el.

- O să ai nevoie de astea.

îi puse în mână un set de chei.

- Pentru motocicletă. Sau pentru camioneta mea, dacă reuşeşti să-i porneşti motorul. E parcată acolo, dincolo de pâlcul ăla mare de stejari. Succes, Nick. Eu acuma mă culc.

îi dădu drumul şi porni spre partea cealaltă a camerei, unde se aşeză pe marginea saltelei. începu să-şi scoată cizmele, una câte una. Urmă cămaşa, aruncată peste cap dintr-o mişcare. Blugilor le veni rândul ultimii. Şi-i descheie, iar Martinique aşteptă, înghiţind un nod, până căzură grămadă pe podea. Cade se aşeză la loc, în chiloţi, şi se cuibări comod sub pătură. Văzând că Martinique nu schiţa nici o intenţie de a pleca, îi aruncă o privire.

- Ei, Faţă-de-înger? Ce alegi? Patul meu sau şoseaua?

- Nici una, răspunse ea. Dormi. Eu am să stau de veghe.

- Cum vrei, ridică din umeri Cade. Nu uita să stingi lumina.

Şi se întinse cât era de lung, căscând de-i trosniră fălcile.

Martinique stinse lampa, cu un adânc sentiment de regret, şi-şi cuprinse picioarele cu braţele, într-o încercare zadarnică de a se încălzi. O încercare de a se apăra de... de ce anume? De Cade? De ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă se ghemuia lângă el, sub aşternut?

îi auzi respiraţia devenind mai adâncă şi regulată, în întuneric. Acest sunet o mai uşură. I se acordase un răgaz - măcar pentru noaptea aceea. îşi rezemă capul de genunchi şi încercă să adoarmă. Corul slab al insectelor şi broaştelor de afară o legăna încet, purtând-o spre întunecime şi uitare.

Martinique se trezi cu o tresărire, cutremurată de un fior.

Nu era sigură cât timp dormise, dar acum era mai frig. Mult mai frig. îngheţa, iar Cade continua să doarmă ca un prunc, complet relaxat, ca unul dintre legendarii zombi voodoo.

Nu tremura deloc. Poate că în locul unde stătea ea trăgea curentul. Poate că, dacă se mişca foarte încet, Martinique ar fi reuşit să-i şterpelească pătura, măcar pentru un timp.

Afară răsună un uguit, urmat de ţipătul altei păsări, ascuţit si oribil, făcându-i părul măciucă. îl privi încruntată pe Cade. Nu înţelegea că erau pe cale să fie atacaţi de monştri zburători si gargui uriaşi, cu

aripile păroase?
Se părea că nu. Căci glasul lui, când în sfârşit o chemă, era extrem de calm şi limpede.
- Vino-n pat, puişor.
Martinique auzi foşnetul păturii, în timp ce Cade îi făcea loc. Un loc cald şi moale. Numai gândul era de ajuns pentru a o face să suspine uşurată.
- Ca să dorm, insistă ea. Altceva, nimic. Şi cel puţin unul dintre noi trebuie să rămână îmbrăcat tot timpul.
- Treci aici, reluă Cade. Imediat. O vorbă să mai aud, şi te dau la aligatori.
Martinique nu mai deschise gura. Cu cea mai mare grijă, se strecură lângă el. Şi oftă. Şi adormi.
* * *
Se trezi cu nările gâdilate de un miros îmbietor. Un miros pe care stomacul ei dureros de gol îl identifică imediat. Mâncare.
Sfârâia în tigaia de pe plită, răspândind arome apetisante, condimentate. Ouă? Ceapă, ardei? îi era atât de foame, încât era sigură că n-avea nici cea mai mică importanţă.
Se ridică în capul oaselor, întorcându-se spre sursa delicioaselor miresme. Cade, numai într-o pereche de blugi tăiaţi, amesteca în tigaie compoziţia. Un bărbat cu multe talente, medită Martinique. Protector, gospodar... Cajun şi gentleman. Şi mai avea şi talente culinare.

Hotărât lucru, era îndrăgostită.
Dar numai fiindcă-i era o foame de lup. Inspiră adânc, absorbind uluitoarele arome amestecate cu aerul proaspăt al verii.
- Miroase divin, comentă ea entuziasmată. Ce mâncăm?
- Bună dimineaţa şi ţie.
- Scuze. Bună dimineaţa. Numai că sunt lihnită.
- Se vede cu ochiul liber, replică el sec. întotdeauna eşti aşa înaintea cafelei de dimineaţă?
- De obicei, recunoscu bine dispusă Martinique. Adora spune că dimineaţa parc-aş fi un monstru al bălţilor. Cum o mai fi şi ăla, nu ştiu...
Cade ridică de pe plită o cafetieră de cositor şi-i turnă într-o cană.
- Dulceaţă, crede-mă, nu-i tocmai un compliment. Monştrii bălţilor sunt înalţi de şapte picioare, grei ca la

vreo trei sute cincizeci de livre, au o ditamai căpăţâna acoperită cu păr lung portocaliu si ochi holbaţi, dementi.

Ajunse lângă pat din doi paşi si-i dădu cana aburindă, după care se retrase s-o privească mai bine.

- Şi chiar dacă descrierea nu ţi se potriveşte, pot observa unele asemănări.

- Foarte amuzant, replică Martinique, riscând o sorbitură zdravănă din lichidul dătător de viaţă.

Arome pătrunzătoare îi pătrunseră în nări. Scorţişoară, cuişoare, portocale şi zahăr. Alcoolul o arse pe beregată. Brandy? Cu noaptea-n cap?

Deşi senzaţiile erau departe de a fi neplăcute, cu siguranţă erau neaşteptate. Tuşi, fără a-şi putea regăsi graiul decât peste câteva minute.

- Ceva îmi spune că asta nu-i o ceaşcă de Java obişnuită.

- E ***café brulant.*** Te lecuieşte de toate belelele. Le omoară cât ai clipi.

Martinique îi adresă un zâmbet răutăcios.

- In cazul ăsta, mă aştept să te văd căzând lat din clipă-n clipă.

Sprâncenele negre ale lui Cade se arcuiră.

- Ai vrea tu...!

- Mă rog, nu tocmai... recunoscu ea. Cel puţin, până termini de pregătit micul dejun.

Cade zâmbi şi el.

- Chiar că eşti un monstru, dimineaţa. Aşa-mi mai vine să te trântesc pe genunchi şi să-ţi...

Se întrerupse, dar amândoi ştiau care ar fi fost continuarea. Bătăile inimii lui Martinique se accelerară.

Contact fizic. Nu era sigură dacă din cauza brandy-ului, a cafeinei sau a expresiei feroce din ochii lui Cade, dar dintr-o dată respira cu mai multă greutate.

Sau, poate, din pricina rotocoalelor de fum negru

care se ridicau din tigaie.

- Mâncarea! strigă ea, arătând agitată într-acolo.

înjurând copios, Cade se răsuci în loc şi trase tigaia de fontă de pe plită. Jumările dinăuntru bolboroseau şi trosneau, dar se părea că intervenise la timp. Nu se arsese decât untura.

- Slavă Domnului, murmură Martinique.

- Ai şi de ce să-i mulţumeşti, replică el. N-a lipsit mult să mănânci cărbune curat la micul dejun.

Puse partea neînnegrită a mâncării pe două farfurii de carton şi-i aduse una la pat.

- Poftă bună. Am bătut drum lung pentru ingrediente. Cel mai apropiat magazin e la nu ştiu câte mile de-aici. Şi s-ar putea ca asta să fie ultima ta masă caldă, pentru un timp. E cam periculos să te ţin în bucătărie.

- Pe mine? întrebă ea neîncrezătoare. Voreşte-n numele tău, băiete.

Dar era prea ocupată cu înfulecatul ca să mai lungească discuţia. îşi potrivi pernele la spate si se rezemă mai bine.

- Un deliciu, murmură, printre înghiţituri. Fabulos. Ar trebui să te faci bucătar-şef.

Mâncând, Cade dădu din cap aprobator, părând să fie de acord cu laudele ei.

- Deci, ai văzut vreunul la viaţa ta? întrebă Martinique, luând o înghiţitură din cană.

- Vreun ce?

- Un monstru de baltă. Din-ăla cu ochi holbaţi şi păr zbârlit.

Cade ridică din umeri, zâmbind vag.

- Sigur. Ne-am întâlnit în spatele casei, într-o dimineaţă. O dată s-a uitat la mine şi a luat-o la sănătoasa.

- Deştept monstru, murmură ea. Nu ştiu de ce, nu prea-mi vine-a crede.

- Cum vrei, Faţă-de-înger. Dar în regiunea asta au luat naştere multe legende, iar unele dintre ele au baze reale. Poate nu şi cea a monstrului, însă majoritatea poveştilor cu piraţi, da. Jean Laffite şi banda lui se învârteau pe-aici, sfidând autorităţile. Se spune că unele dintre comorile lor încă mai sunt îngropate prin apropiere.

- Comoara piraţilor, şopti Martinique. Ce păcat că n-o putem găsi noi... Ai căutat-o vreodată?

- Când eram mic, îşi aminti Cade, zâmbind. Prietenul meu Rand şi cu mine cutreieram tot timpul locurile. O dată, am găsit o bucată dintr-un lanţ de aur, dar părea să provină mai degrabă dintr-un magazin decât de pe o corabie. Pe urmă, am renunţat. Ne-am pierdut credinţa. Şi ne-am făcut sticleţi.

Martinique clipi din ochi surprinsă, întrebându-se dacă nu cumva alcoolul îi juca vreo festă.

- Ai fost ofiţer de poliţie...?

- Greu de crezut, mm? Dar adevărat. M-am

retras după ce Rand... a murit. Le-am spus la ce le foloseau împuţitele lor de regulamente. Bandiţii nu joacă după reguli. Şi nici eu. M-am lăsat de mult.

- Şi prietenul tău, întrebă Martinique cu blândeţe, cum a murit? Ce i s-a întâmplat?

- Un accident, răspunse scurt Cade. A traversat prin faţa unui glonţ.

Capitolul 8

La vederea privirii din ochii lui Cade, Martinique exclamă uşor. Era o expresie plină de furie şi durere pură, atât de intensă încât privirea îi părea luminată de un foc albastru şi rece. încă mai suferea după prietenul lui, iar ea n-avea idee cum să-l ajute. Nu ştia decât că dorea s-o facă. Din toată inima. Aproape că se temea să-l întrebe şi alte detalii. Nu era sigură cum ar fi reacţionat Cade. Dar şi mai tare se temea să nu intervină.

- Cine l-a împuşcat? întrebă ea în cele din urmă, vorbind încet.

- Am fost de faţă, răspunse Cade, ocolind un moment răspunsul. A murit sub ochii mei.

Martinique nu mai putu continua. I se pusese un nod în gât şi era cât pe ce s-o podidească lacrimile.

Abia mai putea înghiţi. Dar nu era nevoie să vorbească. După un timp, Cade continuă, vorbind rar, măsurat.

- Era un tip pe care-l umflaserăm cu-o săptămână în urmă. Un caz de rutină, o infracţiune măruntă... Nici nu mai ţin minte. Dar i-au dat drumul pe cauţiune. Iar el s-a hotărât să se răzbune. Şi a reuşit. A reuşit în stil mare.

- îmi pare rău, şopti ea, negăsind altceva de spus. îmi pare atât de rău...

- N-a fost vina ta, Faţă-de-înger. N-a fost vina nimănui. Aşa-mi spuneau toţi, chiar şi Lori, văduva lui Rand. Nu e vina nimănui. Dar cineva ar fi trebuit să plătească. Criminalul n-a plătit destul. L-am băgat la loc în puşcărie, însă asta nu-i de-ajuns pentru o viaţă de om. Nimic nu e de ajuns.

- Nici chiar să-i prinzi pe alţii, poate să-i împiedici să facă acelaşi lucru altora?

- Te referi la cariera pe care mi-am ales-o? râse el gros, amar. Psihologul de la poliţie a spus că era o reacţie post-traumatică la stres. Chiar înainte să ies din cabinet. Eu prefer s-o consider o terapie.

Se ridică şi începu să strângă resturile micului dejun, dând de înţeles că discuţia se sfârşise. Martinique nu încercă să mai insiste. Atinsese o rană veche din sufletul lui Cade, o rană fără nici o şansă de vindecare.

Dar Cade fusese dispus să-i vorbească deschis. Iar Martinique ştia din instinct că de mult nu se mai deschisese astfel în faţa cuiva. Poate că simţise nevoia de a vorbi despre trecutul lui, la fel cum şi ea

simţise nevoia să audă.

Cade poliţist? Era o idee greu de asimilat. Niciodată nu şi-l imaginase având o ocupaţie atât de stabilă. Dar, pentru prima oară, începea să înţeleagă cum ajunsese vânător de recompense, mereu pe drum, fără nici o legătură strânsă care să-l ţină pe loc. Fără nici o obligaţie permanentă.

Poate că nu era asemenea amanţilor superficiali ai lui Angelé, aşa cum şi-l imaginase.

Poate că, la urma urmei, era unul dintre băieţii buni.

- Eşti gata să te speli? întrebă el, risipindu-i reveria cu glasul lui răguşit.

- Să mă spăl? repetă însufleţită Martinique. Să fac un duş, cum ar veni...?

Cade ezită.

- Mă rog, se poate zice şi duş... Vino. Am să-ţi arăt.

Martinique îşi luă punga cu cosmetice din sacul de
voiaj şi îl urmă pe Cade pe veranda din spate. Podelele de cedru erau argintate de vreme, balustrada părea destul de şubredă, dar Martinique nici nu observă, captivată de uluitoarea frumuseţe a mlaştinii în zorii zilei.

Bălţile se întindeau cât vedeai cu ochii, apă, cer, copaci, sălbăticie, toate contopite într-o strălucitoare simfonie de albastru şi verde. Lumina

soarelui împestriţa meandrele afluenţilor, cu reflexe orbitoare. Un cârd de raţe leneşe, ca nişte bărcuţe de lemn pictate, dolofane, săltau pe valurile verzi ca sticla. Un vultur pleşuv dădea târcoale pe deasupra, în zborul lui maiestuos.

Martinique îşi simţea inima înălţându-se la fel de sus.

- O...! exclamă ea, aproape involuntar. Nici nu mă mir că ţi-ai făcut casa aici. Nu mă mir deloc.

Părea să i se potrivească perfect. Cade era asemenea acelor piraţi din vechime, ascuns într-o fortăreaţa impenetrabilă, surghiunit ca strămoşii lui francezi din l'Acadie.

- Mă bucur că-ţi place aici, Faţă-de-înger.

- îmi plac împrejurimile, preciză Martinique, cu un zâmbet ironic. Casei i-ar prinde bine câteva modernizări.

- Hait. Te pomeneşti că vrei să-mi sugerezi vreun tapet cu crini? Sau să-mi croşetezi perdeluţe drăguţe pentru fereastra de la bucătărie?

- Eu mă gândeam mai degrabă la un buldozer, i-o întoarse ea. Decoraţiunile par să fi fost rezolvate deja. De o bandă de ţigani nomazi.

- Ţigani...? întrebă Cade cu îndoială.

- Exact. Au luat cu ei toate lucrurile de preţ.

Cade îi arătă spre o ţeavă veche şi ruginită care ieşea din perete, la aproape doi metri înălţime.

- Totul, în afară de duş, preciză el.

Martinique privi posomorâtă robinetul scârţâitor.
- Asta-i tot? întrebă ea. Nu tu savonieră? Nu tu bară pentru prosoape? Nu tu perdea?
încrucişându-şi braţele pe piept, Cade o privi lung.
- Ştii care e problema ta, Nick? Eşti prea obişnuită cu toate mofturile astea de lux.
Martinique îşi îngustă ochii.
- Mofturi? Ha! Acum înţeleg cum de n-ai ezitat să te bagi cu capul în fântâna mea. Pe lângă ce ai tu aici, e ca un bazin din Taj Mahal!
- Nu te obligă nimeni să faci duş, ridică din umeri Cade. Tu hotărăşti. Dar ţine minte, aici n-avem nici aer condiţionat. După câteva zile de caniculă, începe să se simtă. S-ar putea să te-arunc în apă. Sau să-ţi dau un brânci jos din pat. Cum mi-o veni mai uşor.
- Să-mi dai un brânci jos din...! Nu-ţi face iluzii, Jackson. Am avut un moment de slăbiciune azi-noapte, dar n-ai să mă mai prinzi pe aceeaşi saltea cu tine. Mi-era frig. Şi frică. Auzisem nişte zgomote.
- Crede-mă, Nick, nu mă plângeam. A fost pentru a doua oară când zgomotele nopţii te-au adus în braţele mele. Poate că mai degrabă simţi, decât auzi...

- Nu simt nimic! insistă ea.
Cade îi puse o mână sub bărbie, ridicându-i faţa pentru a o privi în ochi.
- Asta s-ar putea să fie alta dintre problemele

tale, Nick. Nu-ţi permiţi să simţi, deşi ştiu că eşti capabilă de asta. Trebuie să luăm măsuri.

- N-am nici un fel de probleme! exclamă Martinique, retrăgându-se din faţa lui. Dar dacă aş avea, cred că ai fi bărbatul ideal care să mi le rezolve, nu? Exact bărbatul cel mai nimerit ca să-mi trezească acele... „senzaţii“?

- S-ar putea, ***chérie***, replică el, urmărindu-i toate mişcările cu ochii aceia atenţi, cărora nu le scăpa nici un amănunt.

- Cred că tu ţi-ai făcut deja duşul? întrebă Martinique, încercând să schimbe subiectul.

- La prima oră. Dar nu m-ar deranja să mai fac unul. Ce zici, dulceaţă? Vrei să-ţi ţin companie?

- Zic că mai bine nu. Şi nu care-cumva să te uiţi pe geam când curge apa. Sunt... pudică.

- Nu m-aş fi aşteptat!

- Promite-mi, Jackson! Nu tragi cu ochiul!

Cade ridică mâna dreaptă, cu un gest solemn.

- Pe cuvânt de cercetaş. Da’ aşa n-o să mai aibă nici un haz.

- Poate-ţi cer prea mult, continuă ea, dar mi-ar prinde bine şi un prosop cu care să mă şterg. întâmplător, ai vreunul?

- S-ar putea să se găsească... Dă-i drumul, am să ţi-l arunc.

Şi, cu aceste cuvinte deloc încurajatoare, Cade dispăru în casă.

Martinique privi în jur, jenată. Ştia că era o prostie, că se aflau în plină pustietate, dar ideea de a se dezbrăca de tot în aer liber i se părea atât de ciudată... Mai ales când Cade era în apropiere.

Oftă prelung şi începu să se dezbrace. Când rămase numai în chiloţi şi sutien, pudoarea se făcu simţită din nou.

De unde ştia că n-avea să apară de după colţ în orice moment şi s-o vadă? Simplul gând făcu s-o străbată un fior ascuţit, până-n vârfurile picioarelor. îşi putea imagina expresia din ochii lui, hămesită, tulbure de dorinţă. Doamne sfinte, numai asta nu voia, s-o surprindă goală.

Chiar nu voia?

închise ochii, încercând să-şi imagineze reacţia lui, căutând să-şi închipuie că în faţa lui se dezbrăca. îşi desfăcu încheietoarea sutienului. Dantela se desprinse de piele, căzând pe scândurile verandei. Sânii i se revărsară eliberaţi, plini şi calzi, în timp ce o boare delicată îi adia peste piele, excitând cele mai sensibile locuri, risipindu-i orice urmă de sfială, pentru a aduce în loc altă stare, mai dulce, mai puţin inhibitoare.

Senzualitate.

Se simţea minunat. Liberă. Descătuşată. Fermecătoare. Ce-ar fi spus Cade dacă o vedea astfel? Ce-ar fi făcut?

- Dumnezeule, frumoasă mai eşti!

La auzul acestui sunet, toţi nervii din trupul lui Martinique se electrizară. Glasul era prea intens, prea aspru şi masculin ca să fi fost doar un rod al imaginaţiei. Prea real pentru o plăsmuire. Tremurător, ochii i se deschiseră.

Cade stătea în faţa ei.

Nu mai era nevoie să-şi imagineze reacţia lui. Felul cum o privea spunea totul, lovind-o cu valuri-valuri de sexualitate pură, covârşitoare. Dar şi mai şocată era de propria ei reacţie. Nu încerca să se ascundă, să-şi acopere trupul, în nici un fel. Ii plăcea cum se uita Cade la ea. Ii plăcea senzaţia de îndrăzneală aproape ameţitoare pe care i-o provoca.

El era cel care ar fi avut nevoie de un duş, nu ea. Dar era prea târziu. Acum nimic nu l-ar mai fi putut salva. Dacă n-o avea, praful urma să se aleagă de el.

Martinique închise ochii, parcă neavând curaj să vadă ceea ce se pregătea să facă. Lăsându-şi capul pe spate, întinse mâna şi răsuci robinetul. Când începu să se săpunească, acoperindu-se treptat cu clăbuc, Cade simţi că nu mai putea să respire. In sfârşit, încetă să-şi înfrunte cele mai nobile instincte.

Indiferent dacă înţelegea sau nu, Faţă-de-înger nu juca cinstit. Sigur, îi promisese să n-o pândească. Dar, în fond, fusese un accident.

Iar dacă aşa înţelegea ea să-l pedepsească pentru

impertinenţă, preţul era pur şi simplu prea scump. Nu mai putea sta deoparte. Dacă Martinique dorea să facă duş cu spectatori, trebuia să se aştepte şi la participarea publicului.
Păşi sub şuvoiul de apă, lângă ea, şi-i luă săpunul din mâini.
- Vrei să te spăl pe spate?
Martinique nici nu mai ştia ce voia.
Şi nu avea idee ce să facă.
încă nu pas, şi nu mai exista cale de întoarcere. Pentru amândoi.
încă un pas, şi risca să ajungă cu inima frântă, ca Angele.
Dar, undeva în adâncul făpturii ei, ştia că dorise să ajungă amândoi acolo. în adâncul ei, voia ca el să ia toate hotărârile, fără să-i mai pună nici o întrebare. Să facă exact ceea ce făcea. S-o atingă, fără a-i aştepta permisiunea. S-o aţâţe, fără a sta să primească vreun răspuns.
- întoarce-te, Nick, îi ceru el. întoarce-te ca să te pot spăla bine.
Apa şiroia peste ei, printre ei, făcându-i pielea să se înfioare.

Dar, când Cade începu în sfârşit s-o frece cu săpunul alunecos, mâinile lui nu pe spate o atinseră, ci pe pântec. Se mişcau încet, în cercuri concentrice. De pe buzele lui Martinique se desprinse un geamăt.

îl auzi pe Cade mârâind drept răspuns, ceva neînţeles, în franceza cajună.

Nu era sigură în ce moment începuse să plângă, în care clipă lacrimile începuseră să i se amestece cu apa ce i se prelignea pe faţă. Nici când se pornise tremurul trupului.

Ştia numai că nu putea să se oprească.

In schimb, Cade păru să-i înţeleagă de astă dată sentimentele, chiar mai bine decât şi le înţelegea ea însăşi. Cu un mormăit scurt, aspru, o trase de sub duş, înfăşurând-o rapid cu prosopul.

- Lasă, Nick, spuse el răguşit. La naiba, femeie, nu suport dacă-ncepi cu bocetele. N-am vrut să te fac să plângi.

Martinique se şterse la ochi cu marginea prosopului, încercând să se controleze.

- Nu tu eşti de vină, scânci ea. Nu ştiu ce se-ntâm- plă cu mine. Nu-s sigură că pot să explic.

- încearcă, o rugă el, răvăşindu-şi frustrat părul umed. Dacă nu înţeleg ce se întâmplă cu tine, n-am făcut nimic. Spune-mi despre ce e vorba, Nick. Ce e cu mine, cu noi, care să te sperie atât de tare?

* * *

Când Martinique termină de povestit, pe fruntea bronzată a lui Nick se adâncise o brazdă adâncă, de preocupare.

- Nick, înţeleg tot ce mi-ai spus. Şi-ţi mulţumesc că ai avut încredere în mine. Dar tu nu semeni cu

mama ta. Nu semeni cu nimeni. Meriţi să ai şansa de a o descoperi singură. De a-ţi explora propriile reacţii în faţa vieţii.

- Nu sunt sigură că am curaj, răspunse ea, privin- du-l în ochi pentru prima oară de când începuse conversaţia. Uneori, când suntem împreună, când ajungem la... contacte fizice... mă sperii.

- Ce anume te sperie, dulceaţă?

- Ceea ce simt. E minunat. Şi depravat. Ca şi cum moştenirea familiei Duval m-ar ajunge din urmă. Ca şi cum aş fi la fel de decăzută ca toate femeile dinaintea mea. Poate chiar mai rău.

- Deci, asta vrei să spui, că te simţi rău când de fac să te simţi bine?

- E o prostie, mm?

- Nu e nici o prostie, Nick. E uşor de înţeles. Mai ales dacă încerci să ispăşeşti păcatele altora. Martinique oftă.

- Parcă aş căra în cârcă o carte de istorie scandaloasă, foarte grea, încercând s-o rescriu pagină cu pagină.

Cu o expresie înţelegătoare, Cade dădu din cap.

- Un lung şir de relaţii notorii. Cam mult ca să le şteargă pe toate o femeie, de una singură, nu crezi? Doar dacă nu cumva ai puterea de a schimba trecutul. Ceea ce nu cred că poate face nici unul dintre noi.

- Ştiu că nu-l pot schimba, recunoscu Martinique. Mi-e doar teamă să nu-l repet.

- Nick, spuse el răbdător, nu e drept să te simţi responsabilă pentru greşelile lor. Şi ce dacă faci şi tu unele greşeli ale tale proprii? Puţină frică e firească, sănătoasă chiar. Frica serveşte unui anumit scop. E un semnal de supravieţuire, care ne apără în situaţiile riscante. Dar când ţi-e frică să te deschizi, când ţi-e frică să simţi... asta nu mai e viaţă.

îl privi cu îndoială.

- Deci nu consideri... receptivitatea mea... felul cum îmi pierd controlul faţă de tine... o gravă carenţă de caracter?

La asta, Cade zâmbi.

- Vorbeşti serios? Pe dracu', sigur că vorbeşti serios. Serios de interesant. Dar încă nu te-am făcut să-ţi pierzi controlul, ***chérie.*** Nu încă. Vreau să fii pregătită pentru asta.

Făgăduiala din tonul lui făcu inima lui Martinique să bată mai repede. Nu era sigură că ar fi putut vreodată să fie pregătită pentru experienţele pe care le avea el în vedere.

- Poate dacă am lua-o treptat, sugeră ea cu voce întretăiată, nesigură. Pas cu pas...

- încetul cu încetul? întrebă Cade, părând să se gândească pentru prima oară la o asemenea posibilitate. Asta ar fi o idee... Uite ce propun eu,

dulceaţă, ce-ar fi să plecăm noi de-aici pentru un timp? Să mergem într-un loc public, unde va trebui să-mi ţin mâinile acasă. Mai mult sau mai puţin.

- în oraş, de pildă?

- Să petrecem o seară în lume. întâmplător, ştiu în apropiere un local unde au o muzică...

- Aşteaptă-mă doar o jumătate de oră, ca să mă pregătesc.

- Arzi de nerăbdare, nu-i aşa?

Ardea de nerăbdare să scape, mai bine zis. Nu conta unde se duceau, numai să scape din baraca aia tulburătoare. Un apartament nupţial la Hilton n-ar fi fost mai intim şi mai dezinhibitor sexual decât această Shangri-la pe proptele.

- Abia aştept, răspunse Martinique. Cu ce să mă îmbrac?

- Cu haine, declară Cade, cât se putea de serios. Cu cât mai multe haine. Altfel, s-ar putea să uit de înţelegerea noastră.

Capitolul 9

A doua zi dimineaţa, în clipa când se trezi, Martinique ştiu că era singură. Biletul lui Cade, prins pe perete cu un cuţit de bucătărie, spunea tot. Dulceaţă, scria în mesaj. M-am săturat să tot am răbdare cu Picasso. Mă întorc să termin odată povestea asta, într-un fel sau altul. Stai cuminte. îţi promit că am să mă întorc diseară.

Martinique citi de mai multe ori cuvintele mâzgălite în grabă, încercând să le desluşească înţelesul. Un lucru era clar, Cade se întorsese în oraş, ca să-l găsească pe bandit o dată pentru totdeauna. Dar ce anume avea de gând să facă?
Indiferent ce intenţiona, era periculos. Cade numai prudent nu putea fi numit. Era mult prea cutezător, prea dispus să sfideze soarta.
Putea să păţească din nou ceva.

Şi dacă o păţea într-adevăr? De data asta, Martinique n-avea să mai fie acolo, ca să-l ajute. De data asta, dacă i se întâmpla ceva, se prea putea să nu se mai întoarcă.

Putea să moară.

Simplul gând făcu inima lui Martinique să cadă printre măruntaie. Gândul de a nu-l mai revedea. Gândul de a nu mai fi cu el niciodată.

Doamne, cât îl mai dorea!

Ajunsese atât de aproape de a fi a lui! Pesemne îl costase scump să se oprească în ultimul moment. Şi totuşi, o făcuse. Nici măcar nu se mai culcase în acelaşi pat. Noaptea, Cade se întinsese pe podea, cu o pernă, ca şi cum ideea de a o atinge din nou l-ar fi dezgustat.

Iar acum, putea să nu mai aibă niciodată ocazia de a-l convinge cât îl dorea. Putea fi prea târziu ca să-i mai spună ce simţea pentru el.

Să-i spună că îl iubea.

Revelaţia îi inundă toată fiinţa, înecându-i complet sufletul. în acel moment, Martinique ştiu, ştiu că trebuia să plece după Cade. Fiindcă dorea ca el să ştie. înainte de a risca să facă vreo prostie.

Făcu duş şi se îmbrăcă în câteva secunde. Obţinerea unui mijloc de transport până înapoi în

oraş putea fi o problemă, dar Cade spusese ceva despre o camionetă şi, după o căutare de câteva minute, Martinique găsi un set de chei.

Dar cum să ajungă la mal? Probabil Cade luase canoea cu el. Martinique alergă pe balcon, scrutând malul din priviri. Barca nu se vedea nicăieri.

Privind în jos, o văzu legată de un stâlp. Oare Cade traversase prin apă, nedorind s-o lase complet neajutorată în casă? Trecuse prin balta plină de aligatori, numai de dragul ei? Doamne, cât îl mai iubea! Niciodată nu-l iubise mai mult decât în clipa aceea!

Luându-şi poşeta şi sacul, Martinique coborî în barcă şi vâsli până la mal. După un moment de teamă, când crezu că motorul camionetei nu funcţiona, reuşi să-l pornească. Drumul până în oraş păru interminabil. Era aproape ora amiezii când opri în faţa magazinului.

* * *

Primul popas al lui Cade, o dată ajuns în oraş, fu la tăinuitorul de obiecte de artă. Nu stătu mult, doar cât să-i vâre ceva în palmă pentru a obţine

informaţiile necesare. Da, Picasso comunicase un răspuns. De cum îl află, Cade zâmbi.

Şi ştiu că planul lui avea sorţi de izbândă.

Atâta vreme cât nu-l părăsea norocul. Atâta timp cât respecta regulile de supravieţuire. Şi, cu Nick pusă la fereală, de astă dată nu mai prevedea nici o diversiune. De astă dată, era hotărât să învingă.

Cu ajutorul lui Picasso însuşi.

Cade abia aştepta. Târgul pe care-l propusese era o cacealma, dar hoţul muşcase totuşi momeala. în aparenţă, mai bine zis. Pe dedesubt, răspunsul era simplu de înţeles. Atât de simplu, încât părea aproape străveziu.

Picasso acceptase o întâlnire cu Cade la magazinul lui Martinique, la amiază. După părerea lui Cade, con- simţise prea repede. Era sadic, dar nu şi prost.

Termenii fuseseră destul de clari. Dacă Picasso accepta să aducă tablourile înapoi şi s-o lase pe Martinique în pace, Cade promitea să nu-l mai urmărească.

Desigur, ideea de a-l lăsa să scape nepedepsit îi frângea lui Cade inima, dar de dragul lui Martinique ar fi fost gata să ofere aproape orice.

Se îndoia, însă, că Picasso dorea sincer să încheie târgul. Era prea orgolios ca să scape cu una cu două. Prea furibund pentru a nu căuta să se răzbune.

Martinique avusese dreptate spunând că Picasso voia să-i lovească. Dar Cade nu l-ar fi lăsat nici în ruptul capului să se mai apropie de ea. în ziua aceea, avea să se ofere în schimb pe sine ca momeală.

Iar şansele ca peştele cel mare să muşte erau apreciabile. Probabil că Picasso urma să vină la magazin şi, în loc de a încheia târgul, ar fi încercat să-i facă de petrecanie.

Lui Cade puţin îi păsa de motivele pentru care hoţul venea la întâlnire, cu condiţia să vină. Cu condiţia de a avea şansa unei confruntări.

Sunase ceasul răfuielii.

* * *

Martinique nu era sigură ce se aşteptase să găsească acasă. Era aproape de amiază, duminică, iar magazinul era închis, desigur. Dar îi dăduse lui Cade un rând de chei şi se prea putea să-l întâlnească acolo. Din păcate, nu-l vedea nicăieri.

Intrebându-se ce să facă în continuare, începu să descuie uşa din faţă.

Şi se pomeni cu o lamă de cuţit înaintea ochilor.

- Deschide, scrâşni Picasso, coborându-i pe bere-gată vârful cuţitului. Hai, repede!

Martinique ştiu că nu avea încotro. Putea să se supună sau să moară. Şi niciodată, în cei douăzeci şi opt de ani ai ei de viaţă, nu dorise atât de mult să trăiască.

încet, cu grijă, îl conduse pe Picasso în magazin. Când usa se închise în urma lor, avu o copleşitoare senzaţie de ***déjà vu.*** Parcă s-ar fi repetat jaful. Numai că, de astă dată, reacţia ei era cu totul alta.

De astă dată, puţin îi păsa ce avea să fure Picasso. Tablourile, antichităţile, până şi căsuţa la care visase întotdeauna, toate acestea nu mai însemnau nimic pentru ea. Nimic.

Singurul lucru care conta era gândul de a-l revedea pe Cade. Gândul de a-i spune cât îl iubea. Doamne, nu voia să moară înainte de a avea şansa s-o facă.

- Nu mă omorî, şopti ea. Te rog, nu mă omorî. Fac tot ce vrei.

- Păi fii sigură, cucoană, mârâi hoţul. Problema e că nu prea avem noi timp, înainte s-apară iubiţelu'. Avem întâlnire aici, la amiază. Vrea să-ncheiem un târg.

Martinique simţi că-i sărea inima în gât. Venea Cade! Dar urma să ajungă la timp? Avea să fie rănit, încercând s-o apere? Făcu un efort să vorbească, pentru a obţine cât mai multe informaţii posibil.

- Ce... ce fel de târg...?

- Mai scuteşte-mă, cucoană, nu te face că nu ştii. Vrea s-o rezolvăm simplu. Eu dau tablourile-napoi, el mă lasă-n pace. Da' cu mine n-o să-i ţină. I-arăt eu lui. Ce-am să mă mai distrez, să-mi iscălesc numele cu sânge de cowboy!

înghiţind în sec, Martinique încercă să-şi învingă valul de greaţă. Picasso ţinea cuţitul în mâna dreaptă, în timp ce cu stânga începea s-o mângâie. Degetele lui îi străbăteau gâtul şi umerii, făcându-i părul de la ceafă să se zbârlească. Făcându-i pielea să se înfioare de silă, sub atingerile lui insinuante.

O cotropea repulsia la vederea lui: păr lăţos, nespălat, ochi negri tulburi, plini de o veselie rece şi nemiloasă, şi totul învăluit într-o duhoare de năduşeală acră. Expresia de pe chipul lui Picasso arăta clar că acesta nu s-ar fi dat înapoi de la nimic. Iar Martinique n-ar fi suportat dacă, încercând s-o salveze, Cade era rănit.

- îţi propun eu un târg mai avantajos, izbucni ea, silindu-se să vorbească. Poţi să păstrezi tablourile şi să pleci. Ieşi numai afară de-aici, în clipa asta, şi sunt ale tale.

- Prea târziu, puiuţ, gâfâi Picasso, răsucindu-şi pe degetele lungi şi slinoase câteva şuviţe din părul ei. Picturile tale nu mai valorează nimica pentru mine. Ai dat sfoară prea departe ce fierbinţi sunt. Nimenea nu mai vrea să se-atingă de ele.

O cuprinse cu un braţ împrejurul gâtului şi o trase brutal spre el.

- Da’ cred că ai tu ceva mai bun de oferit. Ceva ce iubiţelu’ tău n-ar vrea să-mpartă cu nimenea. Aşa c-ai să-mi dai chestia aia mie, acuma repede, până s-ajungă el aicea.

Martinique simţi fierea ridicându-i-se în gât, când braţele lui se încleştară strâns, iar buzele răsfrânte peste dinţi coborâră spre ale ei. Insă, chiar în clipa când duhoarea lui fierbinte îi izbi faţa, zări o siluetă întunecată, înaltă, în faţa magazinului. Forma unui om gata să se repeadă.

Cade!

Năvăli pe uşă înainte ca Picasso să-l observe venind. Cioburile zburară care-ncotro. Cade scoase pistolul, ochind spre capul lui Picasso, de la mai puţin de un metru şi jumătate distanţă.

- Aruncă cuţitul sau eşti mort! scrâşni el.

Martinique simţi un şoc violent, când Picasso o trase drept în faţa lui, folosindu-i trupul ca pe o pavăză.

Cade înjură murdar.

- Hai, dom’le! Aruncă-l, acum!

- Dă-i bătaie, îl provocă Picasso. Trage. Da’ nu uita, cu o lamă ca asta, ‘s-un artist! Pot să-i fac destule tipei, pân-să cad jos.

Aduse cuţitul în faţă, la vedere, făcând lama să lucească între sânii lui Martinique.

- Când termin, n-ai s-o mai recunoşti. Nici n-ai să vrei s-o mai recunoşti.

Un moment, Martinique închise ochii, nesuportând să vadă chinul de pe faţa lui Cade. Ştia că

era furios. Furios, frustrat şi speriat pentru ea. Şi nu ştia cum să-l ajute. Situaţia părea fără nici o ieşire.

Apoi îi auzi glasul, aspru şi sfidător, risipind tăcerea tensionată.

- Un artist, tu? îl întrebă el sceptic pe Picasso. Eşti un amator, dom'le.

Mâna lui Picasso se strânse pe cuţit, cu furie. Vârful tăişului sfâşie bluza, dezgolind sutienul de dantelă.

- Crezi că nu ştiu ce fac? Ţi se pare asta o treabă de mântuială?

Şi crestă un X pe pielea ei, tăind atât de rapid încât Martinique abia avu timp să tresară mărunt. Două picături roşii i se prelinseră sub stern, dispărând în bluză.

Chipul lui Cade se albi de furie, dar se ţinea destul de bine pentru ca Picasso să nu-i citească gândurile. Ridică din umeri, nepăsător, cu un râs cinic.

- Sigur, spuse el, eşti mare sculă cu-o femeie. Da', ia să vedem, eşti în stare să lupţi ca un bărbat? Ca între bărbaţi?

- Aruncă pistolu', scuipă Picasso, tremurând de indignare, şi-ai să vezi.

- Să fie clar, răspunse Cade. Sunt dispus să fac schimb. Pistolul, în schimbul pumnalului ăluia.

Şi arătă spre un instrument vechi agăţat pe perete, un stilet de duel din secolul al XVIII-lea, cu prăselele

bătute în sidef si lamă de argint cu două tăişuri. Decorativ, dar ucigător.

- S-a făcut, fu Picasso de acord. Da’ o să-l ia de-acolo ea. Şi fără şmecherii.

Martinique se conformă, făcând un pas spre perete, cu cuţitul lui Picasso încă îndreptat spre pieptul ei. Desprinse pumnalul din suport şi îl împinse pe podea, spre Cade.

- Perfect.

Cade îl ridică, lăsând pistolul în locul lui.

- Aşa, avem şanse egale.

Cântări în mână stiletul, aruncându-l expert de câteva ori.

- Şi-acum, să vedem care din noi e adevăratul artist.

Picasso nu putu rezista provocării. O împinse pe Martinique în lături şi luă poziţia unui luptător de stradă, concentrându-şi întreaga atenţie asupra lui Cade.

- Fii gata să dai borş, Cowboy. Fă-ţi rugăciunea.

Cade despică aerul în faţa lui, cu o mişcare energică, impresionantă.

- Calmul e mai bun decât nervii, sugeră el, cu un zâmbet răbdător. Nervii au să te bage la apă.

Incitat, Picasso se repezi înainte. Cade fentă rapid la stânga, evitând lovitura. Cu un zâmbet insolent, îşi întărâtă inamicul:

- De mai mult nu eşti în stare?

Picasso mârâi gros, cu nările palpitându-i, roşu de furie.

în timp ce-şi dădeau unul altuia târcoale prin încăperea mică, aplecaţi, cu braţele în lături şi privirile încleştate concentrat, pe viaţă şi pe moarte, Martinique se retrase lângă un perete. Nu-şi putea desprinde privirea de la cei doi. Era un spectacol fascinant şi înspăimântător în acelaşi timp.

Cade schiţă o fentă la dreapta, făcându-l pe Picasso să-şi abată braţul într-o parte, iar în acelaşi timp lovi prin stânga, fulgerător. Metalul atinse carnea. O pată roşie se întinse pe mâneca adversarului.

- Ai grijă, îl preveni Cade, plin de solicitudine. Vezi să nu pice pe covor.

Picasso începu să dea din braţe turbat de furie, lovind la nimereală. Era o dezlănţuire disperată, dar reuşi să puncteze o lovitură.

Tăietura apăru pe obrazul lui Cade.

Era o rană în zigzag, crestându-i pometul pe o lungime de vreo cinci centimetri. Cade se şterse cu braţul.

- Bilă albă pentru efort, dar îţi lipseşte tehnica, remarcă el, la fel de calm şi ironic. Vrei o demonstraţie?

Insă nu mai aşteptă răspunsul. Lovitura pe care o aplică fu atât de rapidă, încât Picasso nici nu apucă să clipească. Cade dăduse cu cizma,

năprasnic, zburân- du-i cuţitul din mână.

Picasso era dezarmat, năucit de cele întâmplate. Fusese atât de atent la mâinile lui Cade, încât şutul îl luase complet prin surprindere.

In clipa următoare, Martinique îl văzu pe bandit săltat în aer, unde un moment picioarele i se legănară ca ale unui spânzurat, după care căzu trântit la pământ, cu o bufnitură. Ţinând pumnalul în dinţi, Cade îi strivi faţa de podea, în timp ce-i aplica la mâini cătuşele.

- Hai, mă nene, ce-i asta? se rugă Picasso. Cu-nţelegerea noastră cum rămâne?

După furia de pe chipul lui Cade, Martinique ştiu că Picasso ar fi trebuit să fie recunoscător că mai era în viaţă.

- Unde sunt tablourile? întrebă el, pe un ton ucigător de politicos.

In ochii negri ai lui Picasso luci o ultimă rămăşiţă de speranţă frustrată.

- Dacă-ţi zic, îmi dai drumu'?

Luând pistolul din locul unde îl lăsase, Cade trase cocosul si îl îndreptă spre prizonier.

- Dacă-mi zici, poate n-am să trag.

- Dom'le, nu mă omorî! se tângui Picasso. 'S-într-un seif la gară. Cheile-s la mine-n buzunar.

- Perfect, răspunse Cade satisfăcut. Restul amănuntelor le poţi spune la poliţie. Şi-acum, sus. Ai să-nfun- zi puşcăria, în sfârşit!

Apoi se întoarse spre Martinique, întrebând-o cu o expresie îngrijorată:

- Eşti bine, dulceaţă? Crezi că rezişti aici până mă-ntorc eu?

Martinique dădu din cap, cu vocea pierită de uşurare. Era hotărâtă să reziste, să fie puternică, pentru el. îşi încrucişă braţele pe piept, cu un zâmbet recunoscător, reuşind în cele din urmă să răspundă:

- Am să te-aştept.

Capitolul 10

- îmi pare rău că te deranjez duminica după-amiază, se scuză Martinique, conducând-o pe Adora spre dormitor, dar numai tu mă mai poţi salva acum.

Ochii Adorei se măriră de uimire, apoi se adumbriră misterios, când Martinique îi spuse ce dorea de la ea.

- Praful pasiunii? repetă bătrâna, clătinând din capul înfăşurat într-un turban, cu talismane agăţate la urechi zornăind melodios. Aia-i daravelă puternică, Nikki. Foarte puternică.

Martinique îi luă mâinile, cu piele zbârcită, într-ale ei, strângându-le cu putere.

- Ştiu. Şi cred că sunt pregătită. De fapt, ştiu că în sfârşit sunt pregătită pentru asta. Mai trebuie numai să-l conving. Mă poţi ajuta?

Adora îi ridică o mână la obraz, frecându-i-o încet,

ca o mamă iubitoare.

- Ştii bine c-am să te-ajut, Nikki. Dacă-l doreşti cu adevărat pe cowboy-ul ăla cajun.

La gândul lui, ochii lui Martinique fură pătrunşi de
o lumină caldă.

- Când ai să-l cunoşti, spuse ea, şi ţie îţi va cădea cu tronc.

- Hm! mormăi Adora. Dacă zici tu...

Martinique zâmbi.

- E cel mai bun şi mai curajos bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. I-aş da viaţa mea pe mână. Iar acum, îi voi încredinţa iubirea mea.

Ochii Adorei se încălziră la rândul lor, după care bătrâna se apucă de treabă cu însufleţire. Murmurând cuvinte ciudate şi fără şir, începu să scoată din trusa ei medicală tot felul de poţiuni stranii şi miraculoase, pentru a transforma treptat dormitorul lui Martinique într-un Eden mistic.

Plante medicinale cu miros dulceag fură împrăştiate pe jos, pentru a înteţi senzaţiile oricui intra. Mănunchiuri de lumânări înalte fură aranjate prin diverse locuri, atent alese după culorile vibrante şi aromele îmbătătoare pe care le răspândeau. Patul însuşi fu purificat cu un elixir parfumat, iar din cearşafurile de satin începu să plutească o mireasmă de mirodenii şi trandafiri sălbatici. Până şi Ming şi Ching luau parte la ritual,

adulmecând meticulos peste tot prin cameră.

După ce-si termină pregătirea camerei fermecate, Adora se întoarse spre Martinique, cu o mică fiolă aurie în mână.

- Doi stropi, spuse ea solemn, după fiecare ureche. Nici un bărbat nu rezistă.

Strângând în mână micul cilindru, Martinique o îmbrăţisă.

- Urează-mi noroc, sopti ea.

- Ti-l doresc, răspunse Adora, continuând să clatine din cap cu îndoială, în timp ce iesea din cameră. Crede-mă că ţi-l doresc, Nikki.

Martinique o privi cum pleca, pradă unui amestec de recunoştinţă si emoţie. Nu peste mult, avea să fie din nou singură cu Cade. Nu mai avea timp destul ca să se pregătească.

Se impunea un dus fierbinte. Un dus cât mai fierbinte, voluptuos, relaxant si absolut privat. Peste zece minute, desfătându-se cu plăcerea simplă a propriului ei trup, Martinique se sterse complet, se pieptănă si încheie ritualul aplicând usor o loţine parfumată. Continuând să savureze senzaţia acesteia pe piele, îmbrăcă un halat alb de bumbac si porni spre dormitor.

La jumătatea culoarului, îl întâlni pe Cade.

I se opri respiraţia.

Arăta atât de colţuros, asa cum stătea acolo, atât de aspru, puternic si incredibil de chipes, încât îi provo-

ca o senzaţie aproape dureroasă. îl dorea atât de mult încât nu putea decât să spere că avea să fie capabilă să i-o arate.

- Te... te-ai întors, abia reuşi ea să se bâlbâie.

Nu era tocmai cuvântarea romantică şi seducătoare pe care o sperase, dar pentru moment trebuia să se mulţumească numai cu atât. Era prea emoţionată, gura i se uscase prea tare ca să poată exprima asemenea sentimente în cuvinte.

Când Cade vorbi, Martinique îşi dădu seama că era furios. Surprinzător de furios. Nu înţelese de ce, până nu-i auzi cuvintele.

- Ce căutai aici? întrebă el. Parcă-ţi spusesem să stai locului.

Martinique simţi că se înroşea în obraji, sub efectul acuzaţiei neaşteptate. Nu voise decât să-l ajute!

- Nu... N-am putut să te mai aştept. Eram îngrijorată... Pentru tine!

Cade făcu un pas înainte şi o apucă de umeri, aproape zgâlţâind-o, într-un efort de a-i explica.

- îngrijorată! La naiba, femeie, ştii tu ce-i aia îngrijorare?! Ce crezi c-am simţit când am văzut că nenorocitul ăla pusese iar mâna pe tine?

Ştia că se temuse pentru ea. Se temuse atât de tare, încât însemna că simţise măcar parţial ceea ce simţea

si ea pentru el. Numai că nu-şi dădea seama. încă. Şi, la fel ca ea, probabil că nu era sigur cum s-o arate.

- Ce ai simţit? întrebă ea încet, fără să se desprindă din braţele lui. Poate că amândoi avem nevoie să înţelegem.

întrebarea îl luă pe Cade complet prin surprindere. Continuând s-o ţină de umeri, o privi în ochi, încercând să înţeleagă. Dar răspunsul i se formulă în minte încă înainte de a-l fi conştientizat. Ştia prea bine ce simţise pentru ea.

Frică. O teroare de gheaţă, care-i sfâşia mărun-taiele. Era o senzaţie atât de nefamiliară pentru el, încât durase un timp până s-o recunoască. Dar, mai mult decât atât, ştia ce însemna acea frică. Ştia.

Martinique era caldă, umedă, îmbrăcată cu acel halat incredibil de provocator în care o văzuse prima oară. Era acea Faţă-de-înger păcătos de dulce care îi ţinuse capul pe genunchi. Numai că se achitase pentru acea ocazie, salvând-o la rândul lui. N-o scăpase din ghearele spurcate ale lui Picasso? Nu merita o răsplată ca ea, măcar o dată în viaţă?

De ce n-ar fi făcut dragoste cu ea în aceeaşi noapte? De ce n-ar fi făcut?

Neputând găsi nici un motiv raţional, o luă în braţe şi porni cu ea spre dormitor.

* * *

în clipa când intrară în cameră, Martinique îi atinse obrazul. Era un gest inocent, o mângâiere tandră cu vârfurile degetelor, dar Cade îi simţi efectul străbătându-l ca un fulger, până-n josul pântecului.

- Am dorit asta... şopti ea, privindu-l cu ochi umezi, ca două lacuri limpezi de dorinţă pură. M-am... pregătit.

Braţul i se întinse, arătând în jur, făcându-l să vadă pentru prima oară decorul. Nările lui Cade se dilatară, simţind miresmele de flori şi plante, amestecate subtil cu parfumul ei îmbătător. Lumânările adunate lângă pat îi dădură indiciul final. Martinique plănuise scena seducţiei perfecte, transformând dormitorul într-un altar mistic pentru magia nebunească a dragostei lor.

- Arată-mi, ***chérie,*** murmură el cu glas răguşit. Destăinuie-mi toate secretele tale.

Martinique stinse luminile, lăsând întunericul să-i învăluie pe amândoi. Un chibrit scăpără printre umbre, iar lumânările începură să se aprindă una câte una. Apoi se întoarse spre el, cu silueta conturată de văpaia blândă, făcându-l să simtă că lua foc cu totul pe dinăuntru.

O singură privire, o părere a ceea ce se pregătea să facă, iar Cade se aprinse de o dorinţă mai fierbinte decât flăcările pâlpâitoare. în seara aceea,

se pomeni rugându-se Cerului să-i fie milă de el.

Pentru că ştia că efectul avea să-l ucidă.

Era complet excitat, încă înainte ca Martinique să-şi fi desfăcut cordonul halatului.

Nu-şi unduia şoldurile, nu-şi arăta pielea provocator, ca stripteusele profesioniste. Nu dădea un spectacol. Trăia experienţa, o simţea, mişcare cu mişcare. Şi îl purta după ea.

Drept în paradis.

Halatul îi căzu de pe umeri, dezvăluind-o. Trupul îi lucea înroşit de lumina lumânărilor, de teamă, de emoţie, de nerăbdare. Nu arăta ca o seducătoare. Arăta ca îngerul pe care şi-l amintea Cade de prima dată, coborât direct din cer ca să-l salveze. Nebănuite sunt căile Domnului...!

Cade înjură încet, minunându-se de miracol.

- E rândul tău, spuse ea cu voce tremurătoare. Dar, de data asta, am să te ajut eu să te dezbraci.

La prima ei atingere, toţi muşchii lui Cade se întăriră într-o clipă, dureros. îşi arcui spatele, ajutând-o, iar tricoul se desprinse de pe trupul lui. îşi aruncă pantofii din picioare dar, când Martinique îşi coborî mâna pentru a-i deschide fer-

moarul pantalonilor, Cade i-o prinse şi o conduse spre pubis, spre locul unde energia palpita cel mai puternic.

Mica ei exclamaţie făcu să-l străbată un junghi de voluptate, drept până în acel punct. însă

atingerea ei acolo era pur şi simplu prea intensă. Fu nevoit să-i îndepărteze mâna.

- Nu acum, Faţă-de-înger, murmură el. Nu încă.

Martinique îi zâmbi.

- Nu înainte de a mă fi înnebunit, vrei să spui. De ce nu mă laşi să te scot eu pe tine din minţi?

- Dulceaţă, şopti Cade aspru, gutural, ai şi făcut-o...

Şi începu să-i arate, lăsându-şi pantalonii să cadă pe
jos, eliberându-şi acea parte a trupului, sursa unei atât de mari energii.

Martinique îşi simţi pulsul accelerându-se vertiginos de emoţie. Doamne, cât de recunoscătoare era că nu apucase să folosească acele două picături ale pasiunii de la Adora! Văzând efectul pe care-l avusese deja asupra lui Cade, ştia că niciodată n-ar fi fost necesare pentru un bărbat atât de viril.

Cade rămăsese gol, cu excepţia micului inel de aur care sclipea în adâncitura abdomenului. Era exact genul de podoabă care i se potrivea cel mai bine. îl făcea să arate ca un pirat, străvechi şi modern în acelaşi timp.

- Nici o grijă, ***chérie,*** o linişti Cade cu glas scăzut. N-o să te doară. în vecii vecilor nu ţi-aş face nici cel mai mic rău. N-are de ce să-ţi fie teamă.

Cearşafurile de satin erau mătăsoase şi reci pe piele, când o culcă în aşternut. Dar aceasta era o

nimica toată în comparaţie cu senzaţia gurii lui pe gât. O săruta, sub ureche, murmurând în franceză cuvinte pe care Martinique aproape reuşea să le înţeleagă.

- Desfă picioarele, ***chérie,*** îi şopti el. Lasă-mă să te sărut şi acolo.

Martinique expiră încet. Era cel mai intim act pe care putea să şi-l imagineze. Şi avea s-o lase atât de expusă, atât de neajutorată...

- Hai, dulceaţă, o îndemnă el. Hai.

îi simţi buzele şi limba explorând-o, căutându-i toate secretele. Niciodată nu mai fusese atât de electrizată, atât de brusc şi complet conştientă de propriul ei trup. Plăcerea era atât de dulce şi copleşitoare, încât o părăsi orice sentiment de ruşine. începu să se mişte în acelaşi ritm cu el, până când ţipetele ei ascuţite fură singurul sunet care se mai auzea în cameră.

- Te rog, gemu ea, plutind pe culmile celei mai extatice nevoi pe care o simţise vreodată. Te rog, Cade.

Următorul lucru pe care-l ştiu fu că aşteptarea se sfârşise.

Cade o depuse la loc în aşternut, împreunându-şi trupul cu al ei atât de lin, atât de repede, încât Martinique nici nu avu timp să se teamă. Simţi o durere pătrunzătoare, dar plăcerea care urmă fu atât de totală, încât mica usturime se risipi imediat.

In câteva secunde îşi pierdu controlul, juisând dementţial în braţele lui.

Peste câteva secunde, Cade abandonă totul, în cel mai cutremurător orgasm din viaţa lui.

In timp ce o strângea la piept cu putere, îi simţi lacrimile de bucurie şiroind pe obraji.

- Te iubesc, murmură ea, cuprinsă de emoţia copleşitoare a momentului. Te iubesc, repetă simplu, cu capul la pieptul lui, cuibărită în cercul braţelor.

* * *

Călare pe motocicleta lui Cade, în timp ce treceau ca vântul prin cea mai somnoroasă şi mai exclusivistă parte a St. Charles Avenue din Garden District, Martinique nu putea să-şi imagineze în ce consta secretul pe care i-l promisese el. Probabil că drumul până acolo făcea parte din distracţie. După-amiaza era caldă şi însorită. Conacele în stil antebelic şi grecesc modern treceau pe alături într-o paradă de arhitectură

antică, reflectând orbitor lumina soarelui din peluzele tunse şi grădinile de trandafiri, izbucnind în curcubee strălucitoare de cristal din ferestrele prelungi, cu geamuri de sticlă plumbuită.

Martinique fusese întotdeauna fascinată de partea aceea a oraşului, nu numai de uluitoarea eleganţă şi bogăţie, ci şi de sentimentul de permanenţă şi securitate pe care îl emana fiecare

cvartal, vechi şi îngrijit.

încetinind, în timp ce pe alături trecea un troleibuz, Cade coti la stânga şi în cele din urmă opri în faţa celei mai mari şi mai frumoase case de pe toată strada. Martinique privi cu ochi mari coloanele albe masive cu capiteluri corintice, veranda largă şi primitoare, ferestrele sclipitoare care se înălţau până la nivelul etajului doi.

- Asta-i surpriza? întrebă ea, vrăjită. Plănuieşti s-o închiriezi pentru luna noastră de miere, sau ceva...?

- Sau ceva, confirmă el, ajutând-o să coboare de pe motocicletă.

Traversară gazonul verde şi fin ca muşchiul, urcând treptele cenuşii de piatră de la intrare.

- Dar e goală exclamă Martinique, privind prin geamurile prelungi care încadrau uşa. Ia te uită ce scară! E senzaţională.

Se întoarse spre el, mai curioasă ca oricând.

- Cade, nu înţeleg. Cum vom putea sta aici o lună, dacă nu e mobilată?

Scoţând o cheie din buzunarul de la spate, Cade descuie uşa, dar încă n-o lăsă să intre.

- Speram că vei dori să stăm puţin mai mult decât atât, spuse el misterios.

Martinique îi zâmbi, cu inima bătându-i activată de promisiunile senzuale ce se simţeau din fiecare cuvânt al lui.

- O lună de miere mai lungă? întrebă ea. Mi-ar plăcea enorm. Numai să ne-o putem permite. Chiria casei ăsteia trebuie să coste o avere.

- Dulceaţă, spuse el răbdător, strângând-o în braţe şi luându-i bărbia în mână. N-am închiriat-o. Am cumpărat-o.

- Ai cumpărat-o?!? repetă Martinique.

- Cu bani peşin. Cred că agenta imobiliară mă iubeşte aproape la fel de mult ca tine.

Temându-se că aveau să i se înmoaie picioarele sub trup, Martinique se aşeză pe trepte.

- îţi place, nu-i aşa? întrebă Cade, cu oarecare nesiguranţă.

- E superbă... şopti ea. Efectiv superbă. O ador. Dar cum...

- Cum îmi dă mâna. Printr-o operaţie matematică simplă, răspunse Cade, aşezându-se lângă ea. Muncă

grea, plus câteva investiţii serioase în acţiuni. Adu-ţi aminte, Nick, e mult decât visez bandiţi. Prinderea rechinilor poate fi foarte profitabilă. Numai că niciodată n-am prea avut pe ce să-mi cheltuiesc banii. Iar tu mi-ai spus că-ţi doreai o casă frumoasă, într-o zi, cândva...

Martinique clătină din cap, încă încercând să-şi revină din şoc. Din bucuria copleşitoare.

- „Frumoasă“ ar fi o căsuţă cu gard de stinghii. Asta e incredibilă. Nu-mi vine să cred că ai cumpărat-o pentru... pentru...

- Pentru noi, încheie el. îmi pare rău că încă nu e mobilată. M-am gândit că poate vei dori să faci tu însăţi asta.

îl privi cu ochi mari, clipind surprinsă.

- Mi-ar... mi-ar plăcea enorm. Aş vrea s-o umplu cu antichităţi, desigur. Dar, Cade, îţi dai seama ce-ar necesita?

- Sigur, răspunse el, ridicând din umeri. Talent. Iar tu ai destul, Faţă-de-înger. Probabil că va necesita şi o grămadă de bani. Noroc că din-ăştia am eu destui.

- Nu mi-ai spus niciodată că eşti...

- Bogat? continuă el, întregindu-i gândul. Nu m-ai întrebat niciodată.

- Nu mi-am imaginat niciodată, şopti ea.

- Cu atât mai bine. Acum ştiu că nu pentru bani te- ai ţinut după mine.
- M-am ţinut după tine?! exclamă Martinique, dându-i un pumn jucăuş în braţ. Tu eşti ăla care ardea de dorinţă, Jackson, cum ştii foarte bine!
- Şi încă mai ard, recunoscu el, cu o lucire senzuală în ochii lui de safir, care aproape îi tăie lui Martinique respiraţia. Deci, crezi că poţi învăţa să trăieşti cu mine şi cu contul meu din bancă?
- Presupun că da... răspunse ea pe un ton glumeţ-răutăcios. Nu că m-aş plânge, dar nu crezi că o casă ca asta e puţin cam mare numai pentru noi doi?
- S-ar putea. Dar va trebui să rezolvăm şi problema asta, nu găseşti?
- Ca de pildă?
- Ca de pildă, s-o umplem cu micuţi.
- O! exclamă încet Martinique, întâmpinându-i cu un surâs inocent expresia sexy şi explicită din ochi. Şi ai idee cum am putea face...?
- Aş avea vreo câteva idei...

Cade se ridică în picioare, întorcându-se spre uşă.

- Vino, dulceaţă, îi spuse el, luând-o ferm de braţ. Hai să mergem înăuntru şi-am să-ţi arăt. Dacă te-a impresionat scara, când vei vedea dormitorul mare n-o să-ţi vină să crezi...

Lui Martinique i se tăie respiraţia, imaginându-şi cum ar fi stat în acel dormitor împreună cu Cade,

făcând dragoste, dulce-picant, ani si ani de-a rândul. Făcând dragoste cu nepăsătorul cajun care venise să-i recupereze tablourile si până la urmă îi furase inima. Şi-şi dădu seama că nu şi-o mai dorea înapoi.

Inima, trupul, suflarea, i le putea răpi pe toate. Fiindcă, furându-i visurile, câştigase cea mai mare recompensă pentru amândoi. Cea mai mare răsplată pe care o are de oferit viaţa. Dragostea.

Sfârşit